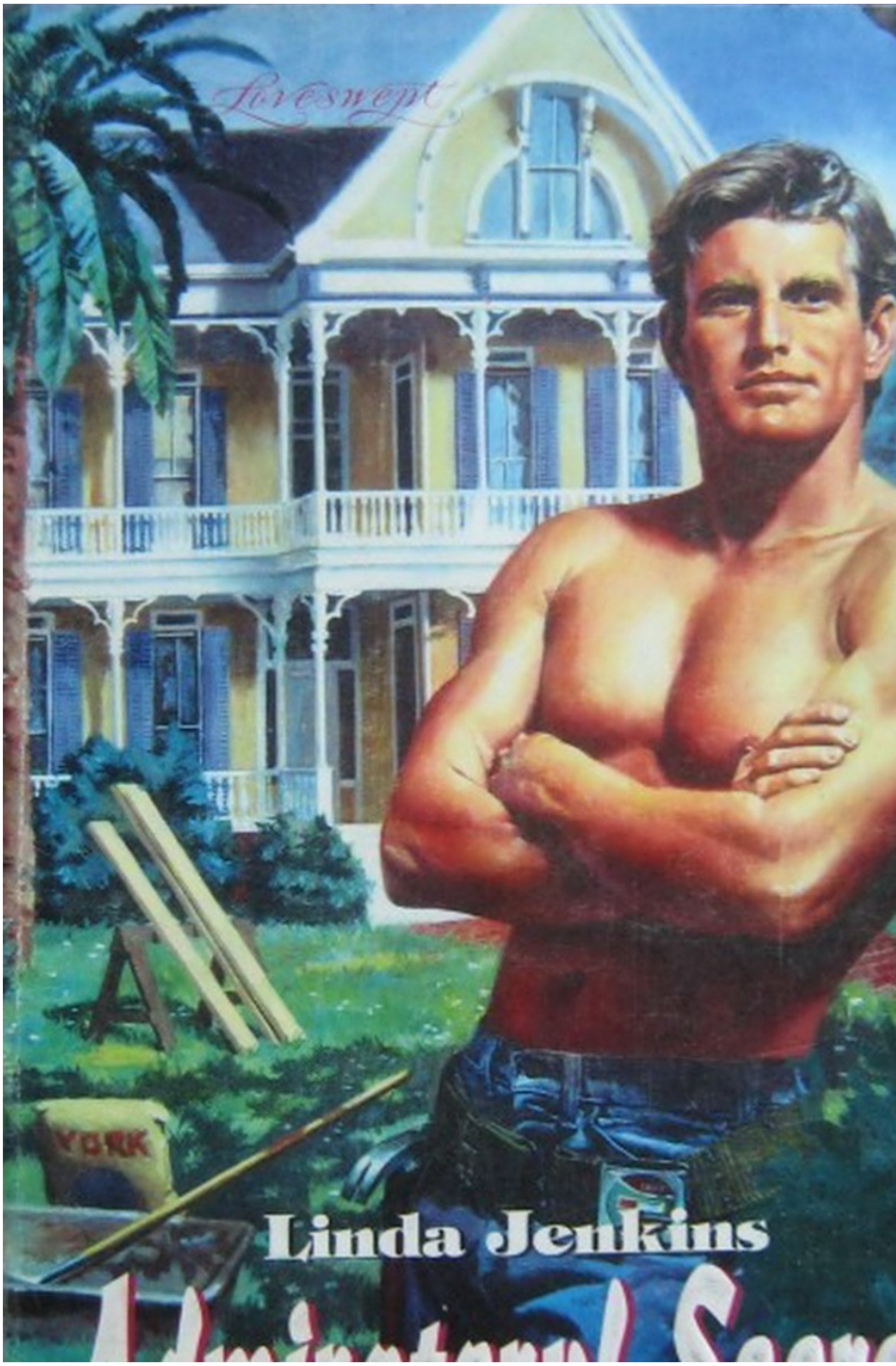
Loveswept
YORK
Linda Jenkins

Linda Jenkins
Admiratorul Secret

Secret Admirer by Linda Jenkins
Admiratorul secret
Traducere de Millet Mihai

Bucureşti
ISBN 973 – 95056 – 4 – 5

Capitolul 1

Când să intre pe uşa din spate, Karolyn Lucas se împiedică de o pereche de pantofi de tenis murdari, bărbăteşti. Îngheţă pe loc şi toate simţurile îi intrară în alertă. Avu impresia stranie că-i pulsează stomacul. Înghiţi în sec şi-i rămase în gură un gust metalic. Inima începu să-i alerge,

biciuită de un val de adrenalină.

Cineva pătrunsese în casa ei!

În urmă cu cinci zile, când plecase la simpozionul de ştiinţe moleculare din Yowa City, ea lăsase totul în perfectă ordine. Iar acum, pe mesele şi dulapurile din bucătărie era o învăl măşeală de cutii, pachete şi conserve de alimente. Peste măsuţa rotundă, pe care se servea micul dejuâi, peste cele patru scaune, erau aruncate în dezordine grămezi de haine.

Fără să-facă nici cel mai mic zgdmot, îşi rezemă cu grijă geamantanul de perete. Dacă ar fi fost nevoită să fugă, nu i-ar mai fi păsat nici măcar de aerul înăbuşitor, de august, care ajunsese la peste treizeci de grade, şi care pătrunsese nepoftit în Galveston.

Mergând pe vârfuri, se furişă spre sufragerie, apucând un bătător de covoare antic, ce aparţinuse mamei sale, din colecţia care împodobea peretele galben. Crezând că nu este în siguranţă, luă şi un fier de călcat, foarte greu, şi, de asemenea, foarte vechi, care stătea deasupra

seifului.

Ca să deschidă uşa glisantă, o împinse uşor cu umărul, şi se auzi atunci un mic zgomot. Karolyn se făcu mică şi, apoi, rămase nemişcată, ascultând. Nu percepu niciun alt sunet, în afară de cel produs, în depărtare, de foarfecele doamnei Potter, care aranja gardul viu cu mişcări ritmice.

Se strecură, fremătând, în spatele vitrinei stil George al Treilea, pe ale cărei rafturi argintate se reflectau razele soarelui din ac-ea după amiază târzie. Se gândi că, în mod normal, un hoţ ar fi trebuit să caute banii, nu să răscolească dulapurile şi bufetul din bucătărie.

Lipindu-se de perete, scrută coridorul larg care ducea în camera de zi. Aici totul părea în regulă. Strângând cu putere cele două „arme”, ea îşi continuă drumul în tăcere.

De pe sofa se auzi un sforăit înăbuşitor, urmat de o respiraţie adâncă. În acelaşi moment, ea văzu un picior gol, aşezat peste un braţ răsucit. Se gândi că un hoţ care doarme nu poate fi chiar atât de periculos, aşa că îşi ridică armele şi se

apropie suficient de mult ca să le poată arunca peste marginea canapelei.

Dar respiraţia i se opri şi începu să clipească repedş. Bărbatul era aproape gol, cu excepţia chiloţilor, de un roşu-aprins, care cu greu reuşeau să-l ferească de indecenţă. Ea nu-l mai văzuse de doisprezece ani, dar tot acest timp trecuse peste el cu multă blândeţe. Era musafirul ei, fără nicio îndoială. Eramai musculos, mai viril, şi, dezbrăcat, arăta de o sută de ori mai bine decât în cele mai fantastice închipuiri ale ei.

Recunoscându-l, inima ei începu să bată şi mai repede, iar picioarele îi tremurau, fiind pe punctul de a cădea. Maşina de călcat îi alunecă din mână şi căzu pe covorul gros, chinezesc, la o distanţă infimă de degetul cel mare de la piciorul ei, care fu ameninţat cu zdrobirea.

— Tu eşti… murmură ea.

Bărbatul reuşi cu greu să-şi deschidă un ochi. Numai la el văzuse ea asemenea ochi, de un albastru închis, care se confunda cu marea.

— Ia uite, Kary! Ce mai face creieraşul meu

favorit?

Îşi deschise şi ochiul celălalt şi începu s-o studieze, în timp ce un zâmbet ironic apăru pe buzele lui, indecent de senzuale pentru un bărbat.

— Ai mai descoperit nişte microbi interesanţi în ultima vreme? Sau ţi-ai antrenat microscopul tău fidel pentru ceva mult mai mare şi mult mai bun?

Brusc, admiraţia feţei se transformă în furie. De când se ştia, Jack-Rowland o tachina fără încetare, dar acum se hotărî să nu se dea bătută.

— Unii oameni nu se schimbă niciodată. Şi tu gândeşti tot cu fundul, aşa cum te ştiam.

— Iar tu, ca de obicei, te grăbeşti să apuci momeala.

Privindu-l cu ură, ea începu să învârtească bătătorul. De covoare, ameninţându-l.

— Ai grijă, ar putea foarte bine să-mi alunece din mână!

— Oricum, nu-nţeleg de ce tot roteşti chestia aia. Ai de gând să mă aduci pe calea cea bună, la fel cum m-a ameninţat şi mama ta de vreo două

ori?

— Ea îşi mută privirea de la el la „armă” şi pe urmă din nou la el, după care dădu drumul obiectului.

— Da, e o idee care mă ispiteşte.

Pe chipul lui înflori zâmbetul specific de băiat-rău, zâmbet cu care ar fi reuşit să dezarmeze pe oricine nu-l cunoştea destul de bine. Dar Karolyn îşi dădu seama imediat că nu este decât un semn al răutăţii.

— Nu-ţi forţa norocul. De fapt, am crezut că eşti un hoţ şi de-aia am pus mâna pe ce mi-a ieşit în cale.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Kary, dacă într-adevăr ai fi dat peste un hoţ, ar fi trebuit să te întorci imediat din drum, să mergi direct la unul din vecini şi de-acolo să chemi poliţia. Cred că măcar atâta lucru ştii şi tu.

Da, ştia lucrul ăsta… dac-ar fi stat să gândească logic. Numai că ea pornise înainte, fără să stea pe gânduri, acţionând impulsiv şi nicidecum raţional. Şi acest comportament

imprevizibil era pe cale de a deveni un obicei, un mod de viaţă, care o deranja din ce în ce mai mult. Dar, pe moment, avea de rezolvat o problemă şi mai incomodă.

— Scuteşte-mă de lecţiile tale. Ştiu foarte bine cum trebuie să procedez corect şi sigur.

— Aha, ca şi bătrânul IQ Lucas, careera bărbatul cel mai deştept; n-ai fi găsit altul ca el în cinci state, şi nici nu-i era ruşine s-o dovedească.

Ea oftă, năpădită de amintiri. Toată viaţa ei fusese nevoită să suporte tot felul de glume în legătură cu faptul că era inteligentă. Şi întotdeauna încercase să nu fie afectată, dar nu prea reuşise. Ar fi preferat să stea pe un pat cu furnici roşii, decât să lase pe cineva să observe (şi mai ales pe bărbatul din faţa ei) că a lovit-o în punctul ei vulnerabil.

— Ce cauţi în casa mea, Jack Rowland?

— M-a dărâmat diferenţa de fus orar, aşa c-am tras un pui de somn.

Căscă şi îşi întinse leneş trupul mlădios şi bronzat, gest care o făcu pe Kary să simtă un fior

lăuntric. Apoi se ridică şi se sprijini într-un cot, îşi dădu capul pe spate, căscă din nou şi începu să se maseze pe piept.

Karolyn înghiţi în sec, prefăcându-se că este absorbită de acuarelele înrămate de deasupra căminului de ardezie. Dar tablourile nu reuşiră să-i şteargă imaginea pielii şi a muşchilor lui puternici. Bărbatul acesta avea un corp care-ar fi. Impresionat orice femeie, care mai avea în ea o urmă de viaţă.

— Bănuiesc că diferenţa de fus orar face parte din riscurile meseriei tale. Întrebarea mea este de ce trebuie să te odihneşti chiar pe canapeaua din sufrageria mea?

— Pentru că am primit o invitaţie de la fratele tău, ca să vin aici.

Trădătorul ăla! Şi ei nu-i suflase niciun apropo de vreo invitaţie. Se uită cu atenţie la Jack, ca să-şi dea seama dacă nu cumva o ia peste picior. Ştia că, în asemenea situaţii, îi apărea o grimasă în colţul gurii, care-l dădea de gol. Dar de data aceasta nu observă nimic, la el.

— Clint nu-i acasă.

— Ştiu. Ne-am întâlnit în Singapore, la începutul săptămânii. Se uită la ceas, care era un obiect negru şi dolofan, fixat la încheietura mâinii lui drepte. Cred că acum deja a acostat în Golful Malayeziei. Cred că va fi plecat cel puţin o lună.

Părea mult prea încântat de absenţa fratelui ei, ceea ce-o făcu să se îngrijoreze.

— Atunci chiar că nu-mi dau seama de ce-ai ţinut să vii în Galveston tocmai acum.

El se dezveli şi se ridică, privind-o în ochi cu o expresie solemnă.

— Mi-am dat seama, dintr-odată, că am stat departe prea mult timp, şi am. Simţit, o dorinţă trezistibilă să mă întorc acasă.

Dar, Karolyn, din contră, simţi dorinţa trezistibilă să aşeze între ei o distanţă de sute de mile. Jack nu era extraordinar de înalt – avea în jur de un metru optzeci – şi nici ea nu era foarte scundă, ta, un metru şaptezeci. Dar el reuşea să iradieze atâta magnetism, încât ar fi putut rivaliza cu un uriaş.

Fascinată într-un mod pervers, ea urmărise parada continuă de adolescente prostuţe care-i cădeau în mreje, întrebându-se cum poate erau în stare să se lase pradă acestui pericol evident. Cu toate acestea, ea rămăsese imună la toate farmecele lui. Sau măcar aşa-i plăcea ei să creadă. Iar astăzi îşi amintea atât de bine de tărăboiul şi de toată atmosfera aceea din trecut…

— Cum poţi să afirmi că asta e casa ta, când n-ai mai trecut pe-aici de când ţi-ai terminat liceul?

— E adevărat că părinţii mei au plecat de-aici acum şaisprezece ani, dar eu am crescut în acest loc. Arătă cu mâna spre vest, unde locuise familia lui, la câteva case distanţăm Am considerat totdeauna că Galveston este locul meu natal, casa mea. Aşa că n-ar fi deloc de mirare dacă m-aş întoarce aici.

— Cred că nostalgia asta a ta nu va dura prea mult. Insula noastră ţi se va părea îngrozitor de banală faţă de ţinuturile exotice pe care le-ai vizitat de când ai plecat de-aici. Ea, evită

intenţionat să facă cea mai mică aluzie la numeroasele aventuri, de-a dreptul sălbatice, la care el participase împreună cu fratele ei.

La dracu'! Era sigură că îi va reproşa acum că s-a interesat de el în tot acest timp. Şi ea NU făcuse asta, cel puţin nu intenţionat. Era numai vina lui Clint. Pentru că, în afacerile cu Petrol, e nevoie de tot felul de relaţii, iar Clint păstrase legătura permanent cu Jack, în orice parte a lumii s-ar fi aflat.

Dar el se abţinu să comenteze, aşa cum se temea ea. În loc de asta, nu înceta s-o străpungă cu privirile, făcând-o să i se taie răsuflarea.-

— Orice loc, în care eu nu stau, se numeşte exotic, Kary. Şi, în ultima vreme, Gal veston a început să mi se pară locul cel mai îmbietor de pe Pământ.

N-o să-l ţină prea mult, se autoavertiză Kary, încercând să-şi înăbuşe o ciudată stare de excitaţie pe care i-o produseseră cuvintele lui. Jack era un nomad, un căutător de situaţii neclare, un afemeiat. Nu era deloc pe gustul ei.

— Sunt convinsă că peste cel mult două săptămâni te vei simţi atras de un alt peisaj.

— Vrei să punem pariu? Pentru că, dacă eşti în stare, Eu sunt gata! Cu sprâncenele arcuite, trecu agale pe lângă ea şi seindreptă spre casa scării din capătul holului.

Karolyn nu făcea niciodată pariuri, pentru că nu-i plăcea să forţeze norocul.

— Dacă ne luăm după legea statisticii probabilităţilor…

Dar clopoţelul începu să sune, întrerupându-i discursul. Pentru că Jack se afla mai aproape, deschise el uşa.

— Pentru domnişoara Lucas, se auzi o voce de băiat.

Ea îşi răsuci gâtul şi văzu că Jack avea în mână un buchet de flori nu prea mare. Îl puse pe masa de marmură, stil Duncan Phyfe, şi începu să scotocească printre cutele celofanului, căutând în zadar o carte de vizită.

— Cred că va trebui să dai un telefon, ca să afli de unde provine.

Nu era nevoie să dea niciun telefon. Pentru că de dimineaţă, când ieşise din hotel, zărise pe masa din hol un imens şi minunat buchet de flori, care fusese pregătit pentru un oaspete important, de sex feminin, care urma să sosească. În acel moment se întristă, dându-şi seama că ei nu-i trimitea nimeni, niciodată, nici măcar o floare, şi realiză că la întoarcere o aşteaptă o casă complet goală şi un weekend fără nicio perspectivă. Se hotărî să intre într-o cabină telefonică şi îşi comandă un buchet de flori, care s-o întâmpine la întoarcere.

— A, da, se trezi ea spunând pe un ton vesel, este admiratorul meu secret, care totdeauna îmi face surprize de genul ăsta. Deşi era cusută cu aţă albă, minciuna îi ieşise de pe buze atât de firesc, ca şi cum ar fi plănuit-o cu multe zile în urmă.

— Hmm! El strâmbă din nas, că şi cum l-ar fi deranjat mirosul florilor asortate: liliac de culoarea şofranului, garoafe roşii şi „gura-leului” galbene, însoţite de frunze verzi de toate formele. Ştii ceva? Admiratorul ăsta al tău secret ar trebui

să-şi merite numele şi să aibă ceva mai multă imaginaţie.

Ea îşi încleştă degetele pe mânerul bătătorului de covoare. Era”atât de încrezut, de nesuportat, încât ar fi meritat să-l lovească. Iar ironia lui o forţă să-şi apere adoratorul inexistent, pe care ea şi-l crease.

— Presupun că un bărbat ca tine, împlinit şi cu vastă experienţă, s-ar descurca mult mai bine, nu?

Bărbatul se rezemă de pilastrul spiralat, din lemn de pin, şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Sunt absolut convins de acest lucru. Lumina soarelui se filtra prin geamul gălbui al ferestrei şi îi aurea părul de culoarea alunei. În reveriile ei din perioada adolescenţei, el apărea în chip de Făt-Frumos cu părul de aur. Şi pot să-l bat pe tipul ăsta, cu propriile lui arme, Kary, chiar dacă-mi leg o mână la spate.

Încruntându-se, Jack o urmări cum ia buchetul de flori şi se îndreaptă spre bucătărie. Ea făcu această înţeleaptă mişcare ca să scape de

eventualele lui întrebări. Şi bine făcu, pentru că el tocmai la acest lucru se gândea – s-o întoarcă pe toate părţile. Pentru că avea intuiţia că imaginea admiratorului secret era cam cenuşie: graba cu care Kary îi dăduse explicaţia sunase cam fals. Dar exista, totuşi, cineva, florile constituiau o dovadă, şi era plauzibil că tipul făcea astfel de gesturi cu regularitate, din moment ce nu se mai obosise să pună o carte de vizită.

— La dracu'! îşi lovi palma cu pumnul drept. La gândul că are un rival, lui Jack i se făcu rău. Dar de ce nu-i spusese nimic Clint? Deşi nici el nu-i dezvăluise fratelui lui Kary toate motivele care-l aduceau înapoi la Galveston. În ciuda bombănelilor lui apropo de încăpăţânarea şi comportamentul ei voluntar, Clint îşi proteja totuşi sora… Probabil că el ar fi încercat să-l potolească chiar şi pe Jack, care era cel mai bun prieten al lui, dacă ar fi ştiut că acesta are de gând să-i seducă şi să-i fure sora.

Poate că situaţia avea o nuanţă uşor desuetă, dar el se întorsese numai din acest motiv.

Plecă de lângă balustradă şi se îndreptă spre sufragerie cu paşi şovăitori, reluându-şi locul pe canapea. Stătea întins, cu ochii în tavanul înalt, şi rememora lunga şi întortocheata aventură care-l adusese, până la urmă, în oraşul natal.

După ce se vânzolise prea mulţi ani şi. Cunoscuse prea multe femei, în situaţii întâmplăteare, în cele din urmă înţelesese că niciuna dintre aceste femei nu însemnase nimic pentru el. Şi asta pentru că el le alesese după un criteriu greşit. Nu le cerea decât să arate foarte bine, să le placă distracţia şi să nu aibă pretenţii prea mari de la el. Şi, cu aproape un an în urmă, se trezi într-o dimineaţă cu un sentiment nou, că era sătul de această viaţă. Iar în următoarele luni încetă să se mai frământe şi să mai rătăcească.

Avea treizeci şi patru de ani şi se risipise fără încetare în nenumărate locuri, pe care deja le uitase. Acum era hotărât să se liniştească. Pentru Jack liniştea însemna o casă, o soţie, copii şi… Galveston. Până la sfârşitul vieţii lui. Şi putea să-şi îndeplinească foarte uşor aceste idealuri, poate cu

excepţia soţiei…

Mai de mult, începuse să analizeze ce aprecia el cel mai rrfult la un prieten, deci şi la o soţie. Frumuseţea era trecătoare, la fel ca şi dorinţa. El avea nevoie de o femeie cu care să poată discuta şi dimineaţa, la micul dejun, dar şi în liniştea nopţii. Voia o femeie inteligentă, care să aibă propriile ei păreri, şi să-l facă atent, atunci când el greşeşte. O voia pe… Kary.

Ea era omul cu cea mai sclipitoare minte, dintre toţi cei pe care el îi cunoscuse vreodată, şi definiţia aceasta n-avea nicio legătură cu rezultatele testelor scrise. Când el avea şaisprezece ani şi, aparent era foarte sigur pe el, dar sufletul îi era sfâşiat de întrebări, neputându-se hotărî dacă devenise bărbat sau dacă era încă un băieţel – deşi luase totuşi marea hotărâre – Kary, cu înţelepciunea ei de fetiţă de zece ani, îl ajutase să-şi clarifice problemele.

Într-o noapte târzie de august fierbinte, în faţa porţii casei familiei Lucas, ea îi spusese:

— Totdeauna vei întâlni oameni care vor

pretinde că ştiu exact ce îţi lipseşte ţie. Cu degetul mijlociu îşi împinsese în sus ochelarii cu lentile groase şi, apoi, îl-privise. Dar, de fapt, nimşni nu ştie ceea ce este bine pentru tine, în afară de tine însuţi. Să-ţi aminteşti totdeauna aţest lucru, Jack, şi să nu laşi pe altcineva să decidă în locul tău.

„Îţi mulţumesc, Kary”, spuse el acum, foarte încet. „M-ai salvat atunci şi sper că şi acum vei fi la fel de generoasă”.

El înţelesese foarte bine că nu poate să aterizeze în oraş, să-şi anunţe intenţiile şi să-şi găsească drumul imediat. Dar niciodată nu renunţase la luptă. Ştia că ea merită orice efort şi dacă trebuia să se bată ca să-i câştige afecţiunea, o va face. Şi pentru că miza era atât de mare, va merge până la capăt.

Peste puţin timp veni la ea în bucătărie, fiind convins că se afla pe drumul cel bun.

— Uh, oh! exclamă el, văzând că el cărase în cameră o cutie mare, în care înghesuia acum toate hainele lui. Iartă-mă că ţi-am făcut mizerie.

— Tu şi Clint sunteţi la fel: amândoi vă târâţi

rufele murdare după voi prin toată lumea. Cred că el se agaţă încă de eterna lui speranţă că, într-o bună zi, o să-i spăl şi-o să-i calc hainele.

Jack începu o listă în minte. „Numărul unu: nu te aştepta să se ocupe de ţoalele tale!”

— Hai, lasă-mă s-o iau din calea ta. Se aplecă să apuce cutia şi porni apoi pe aleea din spatele casei. Aruncă bagajul în spatele maşinii pe care o închiriase. Nu era târziu nici a doua zisă se gândească la telul în care-şi va spăla maldărul de rufe murdare.

Se întoarse repede în casă şi o găsi pe Kary scotocind prin haosul creat de el pe mesele din bucătărie.

— Am venit pe şoseaua „Şaizeci şi unu” şi m-am oprit la Randalls să cumpăr pâine, lapte, fulgi de ovăz şi ouă.

Ridică într-o mână o cutie de alune şi, în cealaltă, varză acră bavareză.

Cu mult timp în urmă, pe când se afla în Spania, se pilise într-o noapte cu amotillado. Când îşi scotea ochelarii, ochii lui Kary apăreau de un

cafeniu la fel de seducător ca şi acel sherry puternic, de neuitat.

— Am senzaţia să te-ai îmbarcat pe un vapor care te duce într-o direcţie nedorită.

— N-am mai fost de ani de zile într-un supermnrkot adevărat şi nu prea m-am simţit în apeIti moln. Aşa că m-am grăbit să iau toate lucrurile pe care le-am cumpărat şi să le arunc în maşină…

El ridică din umeri.

— Asta după ce-ai cheltuit o sută treizeci şi nojjă de dolari.

— Ei, da, dar de-abia aştept să văd ce-ai să faci cu toate chestiile astea. Sunt convinsă că ştii o grămadă de reţete de mâncăruri ciudate.

„Numărul doi pe listă: ea crede că ştiu să gătesc”.

— Mhmmm, aprobă el, întrebându-se dacă va fi în stare măcar să mimeze gesturile elementare folosite în bucătărie. Dar de ce nu? Cât de greu ar putea fi? Totuşi, nu era chiar atât de bătrân ca să nu se poată înrola voluntar în asociaţia

bucătarilor.

— Ce-ar fi să renunţăm la semipreparatele astea? propuse el. N-ai vrea să mâncăm în oraş astă-seară?

Fata se întoarse să-şi ia sacoul.

— Ultimele zile le-am petrecut la Yowa şi-am mâncat carne de vită aproape la toate mesele. Aş prefera să-mi schimb hainele; apoi mă duc eu bicicleta până la KilI să iau nişte peşte sau fructe de mare, ca să le pregătim noi aici…

— Te referi la magazinul de lângă dig? Ea dădu din cap, iar el porni: M-ai bine du-te să te schimbi şi cumpăr eu peştele. Pe urmă gătim împreună.

Văzu că ea ezită, dar n-o lăsă să facă nici u, n fel de protest.

— Mă întorc peste câteva minute. Dispăru pe uşă şi zgomotul paşilor lui se auzi pe cărare.

Înainte de a se urca în maşină, cercetă cutia pe care o aruncase în portbagaj, descoperind, într-un final, o pereche de pantofi vechi şi foarte comozi, şi un tricou mai puţin mizerabil. Se gândi

că fata îi cam fixase cu privirea pieptul gol, probabil pentru că nu era de acord cu ţinuta lui. Fie, după dorinţa ei! Dar dacă ea ar fi practicat politica fără-cămaşă, fără-pantofi, fără-griji, el ar fi făcut tot posibilul ca s-o mulţumească, pentru că dorea ca semenii lui să se simtă bine. „Dorinţa ta este poruncă pentru mine”, chicoti Jack. „Dacă e rezonabilă, bineînţeles”. Conducând maşina pe drumul pe care venise, ajunse în Water Street într-un timp record. Sosise doar de două zile în oraş, şi unul dintre primele lucruri pe care le remarcase era faptul că traficul devenise mult mai aglomerat decât odinioară. Atât pe Seawall, cât şi pe Ştrand, maşinile mergeau în şir, una lângă alta, şi situaţia era agravată în acea seară de turiştii care veniseră în weekwend.

Dar toate aceste schimbări nu-l deranjau câtuşi de puţin, pentru că era mult prea incitat că se afla aici, ca să mai plângă după trecut.

Îi spusese lui Kary că acest lor era adevărata lui casă, şi n-o minţise – totdeauna avusese acest sentiment. Însă numai de curând realizase

adevărata valoare a locurilor şi oamenilor pe care îi părăsise.

În Momentul în care trecu peste podul de la Galveston Bay, se simţi învăluit de sentimentul că este într-adevăr pe drumul cel bun. Era mai fericit, mai sigur pe el şi mai optimist, decât fusese vreodată, şi asta numai datorită femeii care îl aştepta în casa din Silk Stocking Historic District. La întoarcere, conduse cu viteză şi mai mare.

Prin geamul din sticlă groasă de la uşa din spatele casei, Jack o văzu. Pe Kary în bucătărie. Ea îşi schimbase fusta dintr-un material imprimat şi bluza asortată, cu o pereche de pantaloni scurţi, roz şi un maiou alb, uşor decoltat, care lăsa să se vadă o mică porţiune de piele, atunci când ea se apleca sau se întindea. Lui Jack începură să-i tremure mâinile.

La doisprezece ani era o fetiţă mohorâtă şi caraghioasă, tot tjmpul cu nasul în cărţi, împiedicându-se la fiecare pas. Ultima dată o văzuse când el şi Clint terminau colegiul şi atunci

ea avea şaisprezece ani; începuse deja să promită, dar el nu fusese destul de perspicace s-o aprecieze.

Acum, când împlinise douăzeci şi opt de ani, avea nişte picioare de ţi se tăia respiraţia. Fruntea începu să transpire şi simţi fiori pe şira spinării. Îşi strânse pleoapele pentru o clipă şi în cepu să fluiere uşor.

II trebuia o voinţă de supraom ca să nu grăbească lucrurile în acest domeniu. Odată ce ştia clar ce doreşte, ar fi vrut să primească totul într-o zi: astăzi. Din nefericire, trebuia s-o convingă pe Kary să-şi dorească acelaşi viitor.

Instinctul îi şoptea că fata nu va fi uşor de cucerit, pentru că aveau deja un trecut comun. Şi Jack era conştient că ea nu putea privi cu plăcere zilele acelea, şi nici pe el.

Aşa că adăugă pe lista lui numerele trei şi patru. „Rezistă tentaţiei de a o gusta, Şi, orice s-ar întâmpla, ţine-ţi mâinile acasă până când ea va fi pregătită”. În ritmul ăsta, părea că lista va fi atât de lungă, încât niciodată n-o să fie în stare să ţină

cont de absolut totul.

Descuind cu cheia pe care i-o dăduse Clint, împinse uşa.

— Somon roşu, spuse atunci când ea se întoarse. Ca un vânător din Epoca de Piatră, oferea vânatul proaspăt femeii sale. Imaginea aceasta sălbatică îl zgudui şi-i întări instinctele.

— Aa, perfect. Ea preluă pachetul, îl desfăcu şi mirosi peştele. Jack o văzuse de sute de ori pe mama ei făcând acest gest. Putem să-l frigem pe grătar, ca să nu mai încălzim casa.

— Sună grozav. Căldura suplimentară ar fi fost ultimul lucru de care avea nevoie acum.

Dacă se lua după ultimele ore, însemna că vara va fi lungă şi fierbinte. Cu ce pot să te ajut?

— Fă focul. Găseşti în garaj cărbuni şi benzină. Trase un sertar şi scoase o cutie cu chibrituri. Şi până se face jarul, eu prepar o salată şi pregătesc peştele şi porumbul pentru copt.

Urmându-i ordinele, Jack se îndreptă spre garaj, ca să caute cărbunii. „Uite ce-am ajuns”, mormăi el, ridicând sacul şi golind jumătate din

conţinutân canistra Weber. „M-am transformat într-un adevărat Mister America Centrală”.

Puse benzină peste cărbuni, apoi aruncă chibritul aprins. Flăcările izbucniră cu zgomot şi se ridicară brusc spre cer. Jack se feri la timp şi reuşi să nu-şi pârlească sprâncenele. Se pare că pusese prea multă benzină. Aruncă repede capacul deasupra, ca să potolească focul, şi imediat fu înconjurat de un nor de fum. În domeniul bucătăriei ar fi trebuit să devină specialist în efectuarea manevrelor primejdioase.

— Merge bine treaba? întrebă Kary, vârându-şi capul pe uşă.

Jack dădu capacul la o parte, constatând uşurat că flama se stinsese.

— Totul e perfect. Mulţumi cerului că fata întârziase. Dacă ar fi intrat cu câteva secunde mai devreme, ar fi fost martora coborârii lui în infern. Sunt gata în vreo zece minute. Se întrebă dacă vocea îi sunase normal.

Crezând că va mai căpăta unele informaţii, observând sau chiar amestecându-se, se îndreptă

din nou spre casă, să vadă ce face Kary în bucătărie. Trei soiuri de lăptuci se scurgeau în strecurătoare şi Kary tăia feliuţe şi cubuleţe, croindu-şidrum printr-o grămadă de legume.

O privea făcând această muncă simplă – curăţatul morcovilor – şi faptul i se părea drăgălaş şi încântător. Dar nu i-ar fi spus-o pentru nimic în lume, pentru că ea ar fi ripostat imediat, ucigându-l cu precizia unui adevărat poliţist neamţ.

Jack se sprijini de marginea mesei şi întrebă cu o voce neutră:

— Şi ce face zilele. Astea Dr. Karolyn Lucas, geniu-la-domiciliu?

Poliţistul merse repede lângă chiuvetă. Pe piept şi pe gât îi apăru brusc o uşoară roşeaţă.

— Nimic care te-ar putea interesa, sunt convinsă. Apucă un cuţit de o formă înfricoşătoare şi reteză o roşie. Dar de ce-ai vrea să ştii?

Imediat devenise suspicioasă, deşi el de-abia începuse atacul.

— Încerc şi eu să mă port frumos. Nu se

procedează aşa între doi vechi prieteni, care nu s-au văzut de mult?

— Cred că da. Deci, asta zici tu că suntem, doi vechi prieteni?

— Absolut. Hai, las-o baltă. Cum îţi petreci zilele? Privirea lui întârzie pe ochii ei, pe buzele ei. Dar nopţile?

Ea porni un atac asupra butoiaşului de piper.

— Acum sunt foarte ocupată cu munca mea. Studiez polimerazele şi alte enzime ale ADN-ului, adică factorii de creştere care catalizează şi produc replicarea celulară. Acest domeniu ne oferă mari promisiuni în vindecarea rănilor, dar are implicaţii în multe alteaspecte ale medicinii, de la infarctele cardiace şi cerebrale, până la arsuri şi chirurgie. Adică tot ce înseamnă tratarea agresiunilor asupra ţesuturilor.

Jack avea o nedumerire.

— Poate şi tratamentul oancerului?

Ea se trezi din concentrare, cu ochii strălucitori, care aruncau flăcări.

— Dacă ai de gând să-ţi baţi joc de mine în

continuare, n-ai decât să-ţi împachetezi mâncarea şi ţoalele mizerabile şi să te întorci acolo de unde-ai venit. N-am chef să mai joc rolul surioarei mai mici şi nici să te mai suport, pe tine sau zeflemelile tale.

— Hei, hei, potoleşte-te, spuse el dulce, atingându-i braţul. Pielea ei era de o catifelare seducătoare, şi el simţea nevoia s-o strângă, să se umple de ea. Şi-n loc de asta, Trebuia să se apere. De unde ţi-a venit ideea că vreau să-mi bat joc de tine?

Bătând în retragere, Kary spuse cu o voce sfârşită:

— Din experienţa anilor trecuţi, normal. Erai campion în a mă pune la punct.

Şi şase ciuperci grăsuţe căzură victime cuţitului ei tăios.

— Să te pun la punct? Jack clătină din cap, neîncrezător. Eu nu ţin minte aşa ceva. Sigur că o tachina uneori, dar o făcea mai mult ca să-i provoace o reacţie, pentru că ea cooperase totdeauna. Kary era o puştoaică cuminţică,

deranjant de isteaţă şi de inteligentă, care permanent avea o replică pregătită. Lupta continuă dintre ei doi reprezenta pentru el un joc atrăgător şi inofensiv.

Dar se pare că cavedea lucrurile dintr-o altă perspectivă, pentru că acuzaţia ei era plină de resentimente, aproape amară. Şi datorită acestui fapt, comportamentul lui se modifică imediat.

— Jur că n-am vrut niciodată să te rănesc.

— Ha! îşi răsuci capul cu un gest atât de sfidător, încât o şuviţă din părul ei aproape negru o lovi peste umăr. Sunt convinsă că nu te-ai gândit nici măcar o dată dacă sunt sau nu rănită. Pentru tine nu eram decât un copil prostuţ şi stângaci. – Ţi se pare un joc cinstit, nu? Dar vreau să-ţi spun ceva, Jack Rowland, zilele alea au trecut. Nu mai am de gând să trăiesc pentru arpuzamentul tău. Ea sublinie fiecare cuvânt rostit cu o mişcare din cuţit.

— Of, n-ai putea să renunţi la jucăria aia puţin? Am senzaţia că mă aflu în pericolul de a fi ciopârţit ca legumele alea.

Când auzi vorbele lui, ea privi mizeria pe care o făcuse. – Mamă! mormăi ea dezgustată. Îţi dau voie să râzi de mine încă o dată. Cu grijă exagerată, aşează cuţitul pe tăiş, cu vâ. Rful cât mai departe de el. Şi aveam dreptate când spuneam că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Jack afişă expresia lui cea mai cinstită, cu intenţia vădită de a o convinge.

— N-ai dreptate, Kary. Ai să te convingi curând că m-am schimbat foarte mult.

Ea se spălă pe mâini şi apoi se şterse, fără să se grăbească.

— Mă îndoiesc că voi avea. Ocazia să mă conving de acest lucru, în timpul scurtei tale vizite…

Jack scrâşni din dinţi. Ea avea în continuare impresia că el se află doar în trecere. Înainte ca el să-i poată explica, ea îi întinse platdul cu fileu de peşte şi porumb, înfăşurate în staniol.

— Ce părere ai, e suficient să-l fascinci minute pe-o parte?

— Ar trebui să fie, zise el, ca şi cum ar fi fost

un expert în materie de bucătărie.

Conversaţia lor îl făcu să se simtă frustrat, pentru că se îndepărtaseră de la subiect. Dar cel puţin îi dădea senzaţia că mai exista o speranţă. Îşi făcuse pţanul că prăjitul peştelui va dura o oră, şi credea că rezultatul acestui experiment ar fi putut constitui un punct de plecare.

Când termină, îi întinse platoul cu produsul finit, aşteptând din partea ei un semn de aprobare.

— Miroase minunat şi arată extraordinar.

— N-a fost mare lucru, spuse el nonşalant, ca şi când ar fi făcut lucrul acesta dintotdeauna.

La urma urmei, gătitul se dovedise a fi un Iu. Cru destul de simplu. Cândva, o prietenă îi spusese că nicio femeie nu e-n stare să reziste unui bărbat care îi face de mâncare.

Se serviră şi apoi se aşezară faţă în faţă la măsuţa din bucătărie. Kary îşi aranjă farfuria şi tacâmurile, ca şi cum prezenţa lui ar fi stânjenit-o. Cu siguranţă că nu era aşa, doar Jack era de-al casei. Apucă furculiţa şi începu mănânce. După câteva Secunde, făcu şi ea acelaşi lucru.

— Era gata să-ţi propun să mâncăm afară, dar după zece minute de stat lângă foc mi-am schimbat părerea. E o căldură infernală.

— Ai uitat cât e de cald la noi în august.

— Am umblat prin locuri unde era şi mai rău, rosti Jack liniştit…

Ar fi fost bine să-i clarifice această perioadă din viaţa lui. Voia s-o convingă că era mai mult decât un inginer rătăcitor, care ar fi acceptat oricş contract din lume, cu condiţia să fie bine plătit.

— Da, mi-a spus Clint c-ai aterizat şi prin nişte locuri fierbinţi.

„Mulţam, bătrâne. Cu asta mi-ai făcut un bine”.

— Da. Toate astea ţin de trecut. Acum am întors foaia.

Ea dădu din cap, dar nu părea foarte convinsă.

— Acum, că m-am întors, tu unde vei pleca?

El fu gata-gata să se înece. Deci ea încerca să-i dea papucii, dar n-avea nicio şansă.

— Mi-am propus să mai stau pe-aici o vreme.

Ea se juca cu marginea pernuţei pe care stătea.

— Odată ce Clint e plecat pentru câteva săptămâni, probabil că te-ai simţi mai bine în altă parte.

— Mi-am petrecut multă vreme în casa asta, şi mă simt nemaipomenit aici. Nu uita că a fost pentru mine al doilea cămin…

— N-am uitat, zise ea îmbujorându-se. Oare avea idee cât îi stătea de bine? Numai că în situaţia de faţă…

— Ce situaţie? întrebă el privind-o, în timp ce se juca cu furculiţa în farfurie.

— Te îngrijorează faptul că rămânem singuri aici, fără paravan? adăugă el, cântărindu-şi cuvintele. Ţi-e teamă că-mi pierd controlul şi te compromit?

Ea sări, tremurând de indignare.

— Bineînţeles că nu. N-am auzit niciodată ceva mai ridicol! rosti ea, şi apoi se linişti un pic. Oricum, nu sunt genul tău.

El vru s-o contrazică, dar adoptă o altă

tactică.

— Dacă aşa stau lucrurile, ce motive am avea să nu împărţim casa asta, aşa cum faci cu Clint?

Ea îşi muşcă buzele. O observă cum se străduieşte să-i reziste, iar el aruncă în joc toate cărţile.

— Nu fi copil. Practic, fac parte din familie.

Dacă ar şti părinţii tăi, chiar ar insista să stau aici.

— Ştiu, spuse ea, suspinând resemnată.

— Ce facem astăzi?

Karolyn tresări la sunetul vocii lui Jack. Graba lui de dimineaţă şi insinuarea că ar putea avea un program comun o nelinişteau. De fapt, tot ce era legat de bărbatul acesta o neliniştea, şi faptul o scotea din sărite. Era o bilă albă pentru ea că nu-i cădea în braţe, ca toate femeile pe care el le întâlnise. Cuprinse în mâini paharul cu suc de portocale, fixând cu privirea suprafaţa lichidului, aşa cum făcea şi Madam Zora, atunci când îi ghicea în frunzele de ceai. Pentru a suta oară îşi spuse că trebuie să uite prezicerea ei în legătură

cu frumosul străin care avea să-i aparăîn cale. I se păruse un clişeu, – aşa că aproape izbucnise în râs atunci. Bineînţeles că nu crezuse o iotă din pălăvrăgeala femeiuştii aceleia. Aşa cum nu credea nici că Jack se întorsese la Galveston pentru totdeauna. Nu-i dădea mai mult de două săptămâni. Probabil că va dura chiar mai puţin până când el va începe să-şi dorească altceva decât viaţa călduţă pe care i-o oferea această insulă. Numai că el o asigurase că, atât cât va sta, va locui sub acoperişul ei. Vor trăi împreună. Aceste cuvinte o făcură să tremure de un dor înăbuşit.

— Nu ştiu ce-ai tu de gând, dar eu trebuie să-l aştept pe-grădinar ca să tundă gazonul.

El îşi luă un pahar de suc şi o tartă cu afine, înainte de-a se aşeza la masă în faţa ei.

— Ai obiceiul să tunzi iarba în fiecare sâmbătă?

— Cineva trebuie s-o facă.

— Păi astă nu-i treaba lui Clint?

— Dac-ar fi după frate-meu, ar creşte

tufişurile cât copacii şi iarba ar face sărrvânţă, rosti ea, observând că el nu se ostenise să-şi pună cămaşa, făcând-o să rămână cu ochii aţintiţi pe pieptul lui păros. A, el pretinde că-l interesează locul acesta şi istoricul lui, dar cred că e, de fapt, un mare puturos.

— Totuşi, dacă are de gând să trăiască aici, asta implică şi nişte responsabilităţi din partea lui, zise Jack, dovedindu-se a nu fi de acord cu egalitatea dintre femeie şi bărbat.

— Doar nu vrei să spui că eşti de modă veche. Suntem în nouăzeci.

— Te rog frumos, e prea devreme pentru pe roraţii, profeministe. Până nu-mi iau doza de cafeină, nu sunt în stare să-ini susţin punctul de vedere.

— Aici va trebui să te descurci singur, pentru că eu nu beau decât ceai. – Nici nu mă surprinde, zise el răguşit. Ai fost totdeauna altfel decât noi, muritorii de rând.

Ca şi când ea ar fi avut nevoie ca Jack Rowland să sublinieze lucrul acesta. Karolyn

credea că-şi depăşise toate frustrările din copilărie, dar el i le readusese crud în memorie. Îşi dori să fie luni, ca să poată scăpa, plecând la laborator. Numai că munca nu mai reprezenta o evadare din amintirile trecutului său. Se gândi la superstiţiile mătuşii Sadie, în legătură cu dezastrele, caie vin totdeauna în număr de trei: mai întâi dilema în legătură cu slujba, acum Jack.

Oare ce-o să urmeze? îşi şopti ea, înfiorată.

Fiind o pragmatică, trebuia să se ocupe întâi de problema cea mai stringentă, Jack. În cursul orelor nesfârşite dintre miezul nopţii şi zorii zilei, ea ajunsese la un compromis, pe care spera ca el să-l accepte.

— Ştii, Clint şi cu mine nu împărţim casa de fapt.

— Din experienţă, ştiu că atunci când cineva foloseşte cuvintele „de fapt”, încearcă să mă ducă cu vorba.

Karolyn sări în picioare, ca şi cum era vital pentru ea, în acel moment, să clătească farfuriile şi paharele.

— Nu… aşa e… în rareie ocazii când e acasă nu-l prea văd. Locuieşte în bucătăria de vară. Intră şi iese când vrea. Părinţii mei au transformat-o în cameră de oaspeţi, la puţină vreme după ce voi aţi plecat la Purdue.

— Bun. Înseamnă că tu şi frate-tău nu locuiţi în aceeaşi casă. De fapt! Şi ce vrei să spui cu asta?

Ea aranjă cu grijă vasele în maşina de spălat.

— Mă pândeam doar că ai dori să ai intimitatea ta. În felul qcesta n-am să te deranjez.

— Nu mă deranjezi, Kary, rosti el, cuprinzând-o cu privirea lui albastră, în liniştea grea care se lăsase. Pe tine te deranjează prezenţa mea lângă tine?

— Nu! strigă ea, minţind, obligată de cuvintele lui. Din fericire, el n-o sâcâise în legătură cu prostia aceea cu admiratorul secret, pentru că atunci ea ar fi fost nevoită să-şi inventeze un păcat cu şi-mar multă ardoare. Mă gândeam doar la convenienţe.

— N-are niciun rost să punem în funcţiune instalaţia de aer condiţionat în ambele locuri.

Pentru min & e nemaipomenit să stau chiar aici, în vechiul dormitor al lui Clint.

Pentru el era uşor. După o singură noapte, ea ajunsese însă la concluzia că era teribil de incomod, dar simţea că el avea argumente pentru orice. Bărbatul refuza să fie înlăturat.

— Cum vrei tu, acceptă ea, rigidă. În întrecerile care le punea în valoare inteligenţa, de obicei ea câştiga. Nu-i era în fire să piardă cu graţie Să nu uiţi că eu te-am prevenit!

— Am notat cu grijă. Acum spune-mi unde e maşina ta de tuns iarba, ca să-ncerc să-mi plătesc masa şi casa…

Karolyn fu foarte atentă dacă el o urmează îndeaproape în drum spre garaj. De asemenea, îşi mai dădea seama că şortul galben şi maioul purpuriu o făceau şi mai provocatoare. În condiţii normale nu s-ar fi aşteptat ca el să observe acest lucru dar, începând cu după-amiaza precedentă, îl surprinsese privind-o cu o lumină diferită în ochi şi cu un zâmbet care-o făcea să se înfioare.

Vechea maşină de tuns iarba dădu un rateu,

scuipă şi îi învălui în fum, dar apoi păru pregătită să-i ajute.

Fluierând, Jack o împinse pe aleea pavată, ca şi când de-abia aştepta să se apuce serios de treabă. Kary încă putea să jure că în curând o să-i mai scadă entuziasmul. Termometrul arăta deja treizeci şi cinci de grade la umbră.

Deodată, feţei îi trecu ceva prin minte. Poate că, dacă îi va prezenta o listă a treburilor din gospodărie, îl va determina să renunţe şi să plece într-un loc mai ospitalier. Poate, dar nu prea credea că va fi aşa. Jack rezistase totdeauna cu încăpăţânare la toate încercările de a fi manipulat. Nu făcea niciodată decât ce-i plăcea şi nu ţinea cont de părerea nimănui. Paradoxal, această atitudine nonşalantă îl făcuse extraordinar de popular, mai ales în rândul femeilor.

În vreme ce tăia şi aranja iarba, ea îngrijea azaleele şi florile din spatele curţii. Când el ajunse în dreptul ei, ea se mută şi începu să mătură aleile din faţă. Deşi maşina de tuns iarba făcea zgomot, îl auzi dregându-şi glasul. Karolyn trase cât putu

de timp, dar se nelinişti tot învârtindu-se în jurul aceleiaşi grămezi de frunze şi de iarbă. N-avea cum să-l evite la nesfârşit, aşa că se aplecă şi puse totul într-o ladă de gunoi. Aproape tresări când îl auzi pe Jack dregându-şi din nou vocea. În picioare, la mai puţin de un metru de ea, el o surprinsese într-o poziţie lipsită de demnitate. Cu faţa în flăcări, ea se strădui să se îndrepte.

— M-am gândit că poate vrei să bei ceva, zise el, întinzându-i un pahar mare cu apă şi gheaţă.

Ea îl înşfăcă şi îl dădu pe gât însetată. Apa n-o prea răcori, mai ales că ea nu mai vedea nimic în faţa ochilor, în afară de pieptul gol şi umed, şi de picioarele lui musculoase. Oare. Omul ăsta nu mai purta decât pantaloni scurţi? Dacă tot Insista să-i poarte, de ce nu era spân, nu păros ca un Pithecanthropus erectus? La naiba, cât de bine putea să arate aşa transpirat…

În comparaţie cu ei, se simţea murdară, plăpândă şi fără vlagă. Goli paharul, regretând că umezeala şi căldura scurtcircuitaseră conexiunile neuronale. Poftele primare îi erau la fel de străine,

precum zăpada la Galveston. Lucrul care o intriga şi mai tare era faptul că tocmai Jack fu bărbatul capabil să i le trezească.

Se lăsă în genunchi să cureţe locul.

— Trebuie să le car…

— Bună dimineaţa, Karolyn, zise doamna Potter intrând în gradină. Văd că e gata porţia mea săptămânală. În căldura asta, gunoiul o să fermenteze foarte repede.

— Bună ziua, doamna Potter, se amestecă şi Jack. Vă mai amintiţi de mine?

— Oi fi eu bătrână, Jack Rowland, dar nu mi-am pierdut în aşa hal memoria încât să nu-mi amintesc de un ticălos ca tine. Mărturisesc că erai ultima persoană la care m-aş fi gândit s-o găsesc aici.

— Mi se pâre că sunt ca banul rău, zise el dezvelindu-şi dinţii albi, perfecţi, într-un rânjet, încă un motiv pentru care Karolyn îl considera nesuferit. Ea trebuise să îndure chinuri mari ca să-şi îmbunătăţească dantura. El făcu un gest către casa de alături.

— Observ că vă mai ocupaţi încă de trandafiri.

— Oricum, nu datorită ţie şi lui Clint. Numai. Dumnezeu ştie de câte ori v-am gonit de pe straturile mele de flori, zise ea, cu o voce severă, de fostă profesoară, dar cu privirea caldă, amuzată.

Jack mai făcuse o cucerire. Karolyn zise:

— De fiecare dată când tata încerca să-i pună la punct pe Jack şi pe Clint pentru câte-o năzbâtie, dădea din cap şi zicea că dacă nebunii ăştia doi ar reuşi să-şi canalizeze energia şi creativitatea într-un scop constructiv, ar ajunge milionari cu siguranţă.

Îi întinse lada de gunoi vecinei.

— Mă gândesc că le-a spus-o de foarte multe ori.

— Asta cu siguranţă, apobă Jack, fără nicio urmă de regret. Dar ştiţi cum e, doamnă Potter, pe măsură ce îmbătrâneşti, îţi dai seama că în majoritatea cazurilor părinţii au avut dreptate.

Ea se uită lung la el.

— Să nu-ţi fie de deochi, nu-mi vine să-mi cred urechilor! Cât ne-am străduit noi să-ţi băgăm în cap chestia asta.

— Sunt lucruri pe care le-am învăţat mai greu.

— Rezultatul contează, rosti doamna Potter cu convingere. Acum vă rog să mă iertaţi, vin la mine cei de la clubul de grădinărit şi trebuie să mă pregătesc.

Jack urmări mersul vioi al bătrânei care se îndepărta, traversând pajiştea şi dispărând pe lângă casa ei. Apoi se întoarse către Karolyn.

— Oi fi fost eu încet în uneie privinţe, dar un copil isteţ ca tine şi-a putut da seama de adevăr de la început...

Dac-o mai făcea vreodată „isteaţă”, era hotărâtă să-l atingă.

— Eu mi-am învăţat lecţia cu trudă, ca toată lumea. Faptul că am luat note maxime la toate, nu înseamnă neapărat că sunt un as.

El ridică din umeri.

— Aşa o fi. Dar şi când erai puştoaică, aveai

ochii ăştia mari, serioşi, în care începăea totul. Ca şi când un suflet înţelept şi bătrân ar fi fost încătuşat în trupul unui copii.

„Ce ticălos „ îşi zise ea, regretându-şi vorbele imediat. La urma urmei nu era nicio nenorocire să-l lase să creadă că e mai complexă decât în realitate. Lucrul acesta îi dădea un oarecare avantaj. Karolyn îşi frecă mâinile pline de praf şi zise scurt:

— Ei, asta e tot pentru astăzi, nu vreau să te mai reţin. Poate ai lucruri mai interesante de făcut decât să lucrezi în grădină în… timpul vacanţei.

— Ba deloc. De fapt, aveam de gând să te întreb ce planuri ai pentru după-amiaza asta. Mă gândeam să nu te superi dacă stau cu tine.

La naiba! Avea de gând să se ţină de ea ca scaiul. Nu asta era imaginea ei despre relaxare. Două săptămâni puteau însemna o eternitate, numai dacă nu găsea o cale să-şi mai potolească neliniştea care-o cuprinsese.

— O, nu fac nimic special. Obişnuitele mele drumuri de sfârşit de săptămână. Mă tem că e

cam plictisitor.

— Nu mă deranjează. Hai să ne schimbăm, şi-ţi ofer o masă la Gaido. Hai să vedem cine ajunge primul sub duş.

— Te rog, zise ea, cu o uşoară urmă de sarcasm în voce…

Două săptămâni de împărţire a băii. Exista oare un cuvânt mai potrivit pentru „eternitate”?

În realitate, Kary nu avea de făcut decât trei trebuşoare, pe care le rezolvă într-o jumătate de oră. Masa dură însă timp îndelungat, pentru că Jack stătu de vorbă cu o mulţime de foşti colegi de şcoalăâcare-l recunoscură.

Karolyn spera de fiecare dată când îi auzea invitându-l la ei pe Jack, dar speranţa i se risipea când îl auzea refuzându-i.

Schimbară numere de telefon şi îşi promiseseră că se vor întâlni, fără însă să stabilească o dată precisă.

Ea se strădui să zâmbească atunci când Jack le-o prezentă, şi încercase să fie plăcută. Dar nu-i fu uşor, din cauza privirilor iscoditoare îndreptate

spre ea. Le putea citi gândurile: cu siguranţă că Jack Rowland nu putea fi implicat sentimental cu cineva precum Karolyn Lucas. Nu era genul lui.

Când, în sfârşit, plecară de la Gaido, era după amiază târziu. Asfaltul se înmuia sub tălpile sandalelor sale. Dincolo de Bulevardul Seawall, pe plajă, cei care preferau soarele se ungeau cu cremă şi se tolăneau să se bronzeze. Ce inconştienţi erau că refuzau să asculte sfaturile specialiştilor numai pentru propria lor vanitate.

Aruncă o privire către Jack, care era bronzat pe tot trupul. Deşi era îmbrăcat în bermude şi tricou, ei i se părea totuşi dezgolit. Părul şi sprâncenele îi erau decolorate de soare şi la colţurile ochilor apăruseră nişte riduri fine, ca şi când ar fi citit stând la soare. În realitate, însă, Jack acorda puţină atenţie lecturilor de orice fel.

— Şi acum ce facem? întrebă el, observând, că ea îl studiază…

Tot ceea ce îşi dorea Karolyn era să se oprească ia librărie şi să-şi cumpere ultima carte de dragoste scrisă de autoarea ei preferată, apoi

să se cufbărească în dormitorul cu aer condiţionat şi să sebucure de una dintre plăcerile ei vinovate. Gusta deja senzaţiile pe care avea să le încerce.

— Astăzi are loc concursul de castele de nisip din parcul Apffel. Ce-ar fi să mergem şi noi?

Ar fi preferat. Chinurile iadului, decât să stea singură cu Jack în casă.

— Pare interesant. Despre ce e vorba?

— Se strânge un Grup de arhitecţi şi se iau la întrecere care are cel mai interesant design. Au început acum vreo şase ani şi de fiecare dată se adună tot mai mulţi spectatori.

— Se pare că pe-aici se-ntâmplă mai multe lucruri ca oricând.

— Prin anii optzeci, Convenţia şi Biroul de turism au lansat o campanie agresivă de piaţă, pentru a atrage vizitatori. Cred că în unele privinţe a avut succes. Sunt momente când locuitorii de aici trebuie să fugă în altă parte, altfel sunt sufocaţi de turişti.

— Tu unde fugi?

— A, de obicei la Huston, la sfârşit de

săptămână, deşi e greu de găsit şi acolo pacea şi liniştea, numai că e alt fel de haos. Mă simt totdeauna uşurată când mă întorc acasă.

În timp ce mergeau în parcare spre maşină, Jack o prinse de umăr. Karolyn tresări puternic când simţi pulsaţia caldă şi energică a atingerii lui. Îi dădu drumul atunci când se urcară în maşină, dar ea rămase înfiorată mult timp după ce porniră spre capătul estic atinsulei.

— Clint mi-a povestit că ai refuzat câteva slujbe care păreau foarte avantajoase. Era vorba de companii farmaceutice uriaşe, spitale ultramoderne, CDC în Atlanta, Institutul Naţional de Sănătate Publică. Şi totuşi, tu te-ai hotărât să te întorci la Galveston, ca să lucrezi în cercetare.

De ce?

— Răspunsul e foarte simplu. Încă din şcoala generală, am fost în fiecare vară la un program academic intensiv, sau într-o tabără, sau undeva departe de lume. Apoi mi-am petrecut cei mai frumoşi şapte ani la colegiu şi la facultate. Acum vreo trei ani mi-am dat seama c-am stat prea mult

departe de casă.

Într-un târziu, ea observă că se făcea mai mult sau mai puţin ecoul propriilor lui sentimente.

— Ştiu exact ce-simţi. Mie mi-a luat ceva mai mult timp, dar atunci nimeni nu m-a acuzat c-aş fi vreun studios, aşa ca tine.

— Ascultă, dacă mai glumeşti în legătură cu inteligenţa mea, am să te-alerg cu bătătorul de covoare.

El căscă gura, uluit.

— Dar, Kary, inteligenţa ta nu e nicio glumă. E uimitoare, şi te respect dintotdeauna pentru asta.

El păru atât de sincer, încât fu rândul ei să rămână uluită. Să-ndrăznească să-l creadă?

— Hai să lăsăm vorba. Am auzit mulţi bărbaţi pretinzând că apreciază inteligenţa la o femeie. Realitatea este că majoritatea se simt intimidaţi şi ameninţaţi de acest lucru.

— E clar că ai stat de – vorbă cu cine nu trebuie. Zâmbetul lui încrezător spunea totul. Jack nu s-ar fi lăsat niciodată intimidat de nimic în

legătură cu o femeie.

— De fapt, nu prea am de-a face cu bărbaţi – scrâşni ea din dinţi, când văzu că zâmbetul lui se lărgeşte.

Pătrunseră în parc şi el plăti taxa de intrare.

— Acum, c-ai făcut rost de un admirator secret, presupun că lucrurile se vor schimba. Mai devreme sau mai târziu o să se arate la faţă şi-atunci lucrurile se vor precipita.

— N-o să fie nimic…

Deşi părea stăpână pe ea, îşi auzi vocea tremurând şi se temu ca el să nu-şi dea seama. Nu ştiu cum să facă să iasă mai repede din maşină. El o ajunse imediat din urmă.

Îşi petrecu degetele printre cureluşele sandalelor pe care ea tocmai le dăduse jos din picioare.

— Pe de altă parte, trebuie să admiţi că există posibilităţi interesante: riscul şi necunoscutul sporesc exaltarea.

Ea simţi un gol în stomac.

— Lucrurile astea se întâmplă numai în

basme, nu şi în viaţa reală. „Sau poate-altor femei”.

— Eşti prea sceptică, Kary. Lucrul acesta cred că i se potriveşte unui om de ştiinţă. Nu crezi nimic, dacă nu vezi şi nu atingi, nu-i aşa?

— Vreau să am totdeauna dovezi.

Trecură printr-o mulţime înarmată cu roabe, găleţi, unelte de sculptat şi greble. Echipe de constructori se învârteau în jurul schelelor de lemn, pe care le construiseră conform planurilor lor.

— Nu-i aşa că dovezile conduc uneori la concluzii greşite?

— Uită-te acolo, exclamă ea, ignorându-i între barea subtilă. Cred că tipui ăia a-nnebunit din cauza căldurii. – Neţinând cont de atmosfera înăbuşitoare, Omul-Liliac, cu masca şi o mantie lungă până la călcâie, se repezi să avertizeze:

— Aveţi grijă! Femeia-Pisică bântuie prin apropiere!

Aşa şi era. Vizavi de Omul Liliac se vedea un basorelief modelat din nisip închis la culoare,

lângă care stătea o femeie îmbrăcată într-un costum de pisică neagră, care se unduia şi lua postyri seducătoare şi insinuante, vizându-l pe Jack. El râse, dar dădu din cap şi o trase pe Karolyn spre altă sculptură. Uluită, ea îşi muşcă limba, ca să nu dea drumul întrebării care-o frământa.

De când nu-l mai interesau pe Jack farmecele unei femei provocatoare? Oare se schimbase radical? Nuu! Asta ar fi fost nesperat, ta, stai un pic. Începuse să-şi bage nasul unde nu era treaba ei. Karolyn se strădui să se concentreze asupra a ceea ce vedea, o piramidă impresionantă, care avea sculptat pe una din feţe chipul lui Elvis.

— Oamenii ăştia iau joaca în serios, nu-i aşa? întrebă el.

Cei din echipă pompau apă din golf ca să-şi poată sculpta eroii. Kary fu tentată să întoarcă furtunul spre ea.

— Dacă nu le menţin umede, operele lor de artă se vor fărâma înainte ca juriul să-şi spună părerea.

— Deci e chiar o competiţie?

— O, da! zise ea, ridicând privirea spre el şi observând cum broboanele de sudoare i se prelingeau pe faţă şi pe gât. Se gândea cum să-şi ascundă pata de Transpiraţie care i se formase între sâni.

— Au venit cu toţi aici să câştige Premiul Găleţii de Aur.

Jack îşi scoase ochelarii de soare, hipnotizând-o cu puterea întunecată a ochilor lui.

— Ştiu cum se simt băieţii. Şi mie îmi place să câştig. Atât de mult, încât aş face orice pentru asta.

Cum putea oare să-i fie atât de cald şi în acelaşi timp să simtă fiori reci pe spate? Murea de nerăbdare să-l întrebe ce dorea el atât de mult să câştige, dar se abţinu. Nu era treaba ei.

— Uită-te bine la asta. Lui Jack îi trebuiră doar câteva secunde să studieze designul unei lăzi de gunoi scufundate în nisipuri mişcătoare, care te ducea cu gândul la un centru de refolosire a materialelor.

— Deci te-ai întors de trei ani, nu-i aşa?

— Aproape.

— Te-ai gândit vreodată să te «venturezi din nou? Poate să-ţi iei o slujbă de prestigiu, prin care să-ţi faci un nume?

— Numele meu e bun aşa cum e, afirmă ea, pe un ton defensiv, gândindu-se că el depăşise măsura. Sunt fericită acolo unde sunt. Poate ţi-e greu să înţelegi, dar nu toată lumea are gânduri de mărire. Unii dintre noi nu-şi doresc decât câte-o vacanţă din când în când.

— Uride-ai fost în ultima ta vacanţă?

— Am profitat de ea ca să mă mut în casa părinţilor mei.

Karolyn o luă spre plajă, stârnind nisipul cu vârful piciorului. Deoarece bărbaţii nu se prea interesau de detalii din viaţa, ei personală, curiozitatealui subită o făcu să se simtă stânjenită. Din doi paşi mari, el fu lângă ea.

— Ai dreptate. Clint mi-a spus că tatăl vostru s-a dus în Anglia şi tu ai renunţat la casa ta pentru a avea grijă de a lor. Unde locuiai tu?

— Oo! în sediul Avocaţilor Creştini Texani de pe malpi râului Mechanic. Această clădire fusese folosită ca magazie, în timpul restaurării uriaşului vas „Elissa”. Ulterior s-a renovat şi mi s-a eliberat unul din apartamentele de la etajul doi, deasupra unei galerii.

— Mare lucru. Parcă era ghid la turul caselor istorice. El nu păru atât de plictisit cum s-ar fi aşteptat Kary.

— Asta te-a apropiat definitiv de UTSM, zise el, referindu-se la Universitatea Texană de Ştiinţe Medicale. Te duceai pe jos la lucru?

De fiecare dată când vorbea, se apropia puţin de ea.

— Cu bicicleta, răspunse ea, devenind mai agitată cu fiecare întrebare a lui. Mai vrei să ştii cfeva? Numărul de la sutien? Şi ea simţi că se înroşeşte ca un rac fiert.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet insinuant, sexy şi atotcunoscător. Apoi, coborî privirea, ca şi când ar fi vrut să-i La măsura.

— Sigur că da, Kary. Mă interesează orice

detaliu despre tine.

Trecură câteva secunde şi inima începu să-i bată mai repede. El stătea atât de aproape de ea, încât îi simţi căldura, i-o mirosi. Înghiţi în sec şi-l auzi şi pe el făcând acelaşi lucru.

Ea se linse pe buze, îşi reveni şi şi le şterse cu dosul palmei. Omul Liliac nu era singurul înnebunit de căldură.

— Ne-ajunge pentru astăzi. Karolyn se reculese, îşi arcui umerii şi porni. Jack o lăsă să se depărteze puţin, ca să se calmeze. Nu voia ca ea să fie tulburată şi să refuze să mai stea de vorbă cu el, sau chiar mai rău, să încerce să-l dea afară din casă. Apropierea de ea făcea parte din planurile lui. „La naiba”. Nu trecuse decât o zi şi el o luase la trap s-o forţeze să simtă la fel ca el. Ştia că e egoist, dar acum, când luase decizia să se stabilească-aici pentru totdeauna, voia să se asigure că ea ar fi mulţumită să rămână alături de el. O asaltase, şi ea bătea în retragere acum.

Când o văzu că ajunsese aproape de maşină, Jack alergă să o prindă.

— Nu uita să te încalţi, zise el, şi se aplecă să-i pună sandalele la picioarele ei subţiri şi cambrate. Observă că unghiile îi erau vopsite cu ojă roz-sidefie. Se ridică repede, abţinându-se cu greu să i le atingă.

— Cred că meritǎm o oază de răcoare. Spune tu unde.

În aceeaşi noapte, târziu, Jack se răsucise de pe o parte pe alta de douăzeci şi şapte de ori. Douăzeci şi şapte, numai după ce începuse el să numere. Trebuia să facă ceva ca să nu se mai gândească la faptul că numai două uşi prăpădite îl despărţeau de Kary şi de patul ei.

Îi spusese că nu-l deranjează prezenţa ei apropiată şi într-un fel nici n-o minţise, pentru că intenţiona să petreacă împreună cu ea cât mai mult timp posibil. Dar, din alt punct de vedere, ziua fusese un chin pentru el. Încercase să fie foarte atent în tot ceea ce făcuse sau spusese, încât nu fusese în stare să se relaxeze şi să se simtă bine.

Poate că strategia folosită de el ca s-o

cucerească era greşită. Îi plăcea Kary exact aşa cum era, n-ar fi vrut decât ca ea să-şi schimbe sentimentele faţă de el. Poate că greşeala consta tocmai în faptul că el însuşi încerca să se schimbe. Dar ce rost avea? Doar sentimentele lui erau neprefăcute şi intenţiile onorabile. Atunci, de ce să se chinuiască atât ca să se transforme în bărbatul visurilor ei? Mai devreme sau mai târziu ea ar fi trebuit să trăiască tot cu Jack cel adevărat. Atunci, de ce să nu-i cunoască de la început chipul real?

Luptându-se cu aşternuturile şifonate, se întoarse pe-o parte şi privi spre fereastra boltită, care ducea în coridorul din faţă „de la etaj. Trecuseră multe nopţi de când el şi Clint, copii fiind, săreau pe acolo şi coborau apoi pe trunchiul alunecos al nucului uriaş, rătăcind prin împrejurimi până în zori. De fapt nu făceau nimic rău, dar îşi potoleau setea de aventură atunci când spălau puţina fără să fie prinşi.

Fără să-şi dea seama foarte bine ce face, se dădu jos din pat, îşi puse pantalonii scurţi pe care-i purtase în ziua precedentă şi, încet-încet,

escaladă fereastra înaltă.

Când era aproape să pună piciorul jos, Kary se răsuci de lângă balustradă şi spuse cu voce moale:

— Nu e nevoie să te mai ascunzi. Te-am prins.

— Tu ce cauţi aici? Vocea lui era răguşită şi nu păru deloc surprins, cu toate că fata era îmbrăcată într-o cămăşuţă albă, subţire, care-i ajungea până la jumătatea coapsei şi era suficient de transparentă ca să creeze nişte umbre deosebit de interesante în lumina lunii.

— Credeai că-tu şi Clint sunteţi singurii care ştiu acest mic secret?

— Nu mi-ai părut niciodată tipul de fată care se caţără prin copaci.

— Ştiu foarte exact cum ţi-am părut ţie. Îşi încrucişa braţele şi îşi întoarse capulspre stradă. Dar niciodată nu m-ai privit suficient de aproape, ca să afli totul despre mine.

El vru s-o aprobe şi-apoi să-i spună că de-acum înainte se va schimba, că de-abia aştepta s-o

vadă şi s-o cunoască aşa cum e. Dar după cum vorbise ea, şoptind cuvintele, el îşi imagină că nu avusese intenţia să se facă auzită. Atunci, el se prefăcu că n-o auzise.

— Ai făcut asta de multe ori? Ai ieşit singură în puterea nopţii?

— Aproape deloc în ultima vreme, dar foarte frecvent când eram adolescentă. Totuşi, nu coboram totdeauna. Veneanr numai să mă pot gândi în linişte.

„La ce?” se întrebă el.

— Şi astă seară de ce-ai făcut-o?

— Nu puteam dormi. Când e atât de cald, aerul condiţionat nu mai face faţă la etaj... Cu o mână îşi dădu la o parte părul care-i cădea liber pe gât şi cu cealaltă începu să-şi facă. Vânt în dreptul pielii care rămăsese descoperită.

Plin de disperare, Jack privi în jur, căutând ceva de care să se lege, care să-l ajute să-şi stăpânească nevoia trezistibilă de a o săruta acolo. Împinse unul din scaunele capitonate de răchită, se aşeză şi-şi rezemă picioarele de balustradă.

— Dar nici aici nu e mai răcoare.

— Ştiu. Dar aici mă simt… în siguranţă.

— Da, ştiu. Cald sau nu, cu siguranţă era preferabil să stea afară. Aplecându-se, apucă spătarul unui alt scaun şi-l aduse aproape de al lui.

Ea-murmură:

— Mulţumesc, şi se Aşează brusc, ca şi cum ar fi simţit dintr-odată nevoia unui sprijin.

Pentru Jack era foarte uşor – aproape instinctiv – să aibă conversaţii uşoare cu femeile. Dar în momentul acela parcă i-ar fi fost gura lipită. Aşa că stătură acolo mult timp fără să vorbească, dar curând tăcerea îi făcu să se simtă bine. De fapt, era chiar plăcut. El scoase un oftat adânc şi se relaxă. Daa, era minunat să împarţi tăcerea cu Kary. Şi-ar putea face un obicei din asta.

— Jack?

— Um-hmm?

— Îţi aminteşti de ziua în care l-ai bătut pe Chuck Goff?

— Îmi amintesc. Stătuse cu ochii închişi, dar

acum îi deschise şi privi spre stradă. L-am pus la pământ chiar în locul acela.

— Îmi luase ochelarii şi alerga în cerc în jurul meu, cântând: „Patru ochi, patru ochi, pariez că acum fără ochi nu mai vezi deloc”.

Jack simţi o apăsare în piept. După atâţia ani, tot se mai simţea cuprins de furie la gândul că cineva îndrăznise r; – o necăjească pe Kary în felul acesta.

— Chuck Goff era un bizon.

— Da. Şi după ce i-ai însângerat nasul şi i-ai tras un şut în fluierul piciorului, l-ai ţinut în pumni până la colţ şi i-ai spus că nu mai vrei să-l vezi niciodată pe Strada P1/2.

— Ce-a meritat a primit. Aşa se întâmplă întotdeauna cu oameni de felul ăsta.

— Şi când tatăl tău te-a certat pentru că l-ai bătut, tu n-ai protestat absolut deloc. Mi-a povestit Clint.

— Câteodată, faptul că ai încălcat regulile este mai important pentru tine decât îndurarea pedepsei.

Şi din nou se lăsă tăcerea, până când ea întrebă:

— Şi cred că nu-ţi mai aminteşti cum îţi spuneam după această întâmplare.

Jack îşi apăsă palma deasupra inimii, care începuse să-i bată cu putere.

— Ziceai că sunt eroul tău.

— Da. Şi chiar credeam asta. Atunci tu erai Făt-Frumos pentru minfe.

El îşi aşează delicat palma peste mâna ei.

— Ce-ai dori să fac ca să mă vezi din aşa, Kary?

Afutoul tuci

— Un BĂRBAT locuieşte în casa ta!

— Sst! Vorbeşte mai încet! Ştii doare cât de uşor se face din ţânţar armăsar! Karolyn servea masa de prânz împreună cu prietena sa cea mai bună, în bufetul spitalului. Acum o săptămână, când Kary se întorsese din excursie, Pepper plecasesă-şi petreacă vacanţa în Cancun. Amândouă avuseseră foarte mult de lucru, aşa că nu reuşiseră să se întâlnească decât vineri la

prânz.

— Să-ţi fie ruşine că te-ai ascuns de mine, Karo. Nu ştiam că ai un prieten, şi chiar nu m-aş fi gândit niciodată că-i vei cere să se mute latine.

— Nu trage concluzii greşite. În timp ce P6pper gusta din salata de roşii asortată, Karolyn îi explică situaţia.

— Aşa că, după cum ţi-ai dat seama, de fapt nu TRĂIM împreună.

Jack spusese că ei „coabitează1, cuvânt cu o nuanţă şi mai puternică de intimitate…

— În plus, eu nici nu cred c-o să se învârtească pe-aici aşa multă vreme, cum declară el acum.

— Omul poate face miracole în cel mai scurt timp, dacă sunt bine motivate. Ochii lui Pepper străluceau de încântare. Arată bine? E bogat? E liber?

Când Karolyn o săgetă cu o privire plictisită, ea chicoti şi zise: Atunci, dă-mi câte un singur răspuns la fiecare întrebare, te rog.

— Bine, bine. Da. Nu ştiu. Nu ştiu.

— Ei bine, ultimul „nu ştiu” ar putea constitui o problemă. De ce nu-l întrebi?

— Dacă e liber? Karolyn contemplă măslina pe care o pescuise din salata grecească. Ce motiv aş avea să-l întreb?

— Cum se poate ca cineva atât de inteligent să fie atât de obtuz în anumite privinţe?

Nimeni n-ar fi putut spune că Pepper este subtilă…

— Îl întrebi ca să afli dacă ai vreo şansă să pui mâna pe el.

— Pot să-ţi explic imediat cum stă treaba. Dacă – notează, am spus „DACĂ” – aş avea un interes în acest sens, nu mi-ar fi bine deloc. 11 cunosc d & când mă ştiu pe Jack Rowland şi nu sunt genul lui.

— Dar cine e, atunci?

— Blondele minâone şi simpatice. Experte în arta de a face nazuri şi care sunt în stare să privească adorabil ore întregi un bărbat care spune bancuri. Cu. Un coeficient de inteligenţă nu foarte mare, dar nimeni nu observă amănuntul,

pentru că aceste fete sunt campioane ale zâmbetului.

Pepper izbucni în râs.

— Păcat că n-ai fost suficient de interesată, ca să faci un studiu extensiv în domeniu.

Karolyn se burzului când îşi aduse aminte.

— N-a fost nevoie să fac un studiu, pentru că totul s-a petrecut chiar sub nasul meu. Clint şi Jack erau inseparabili, aşa încât fetele îl strigau întruna pe „Ja-a-ck” la poarta casei noastre şi se adunau ca grupurile de fani care sperăsă pătrundă pe uşa din spate la concertele rock.

— L-am văzut pe fratele tău şi ştiu că e un tip ca lumea. Dacă Jack e numai pe jumătate şi tot merită efortul. Pepper inventa expresii noi atunci când îl displăcea jargonul curent.

— Nici tu n-ai fi aşa de fermecată, dacă ar fi trebuit să-i suporţi toată copilăria şi adolescenţa. Erau de o impertinenţă enervantă, de neimaginat, te îmbolnăveai dacă-i aveai în preajmă.

— Bine, dar acum toţi trei sunteţi adulţi. Tu şi Clint aţi reuşit acum să vă înţelegeţi foarte bine.

Ai vreun motiv să nu faci la fel şi cu Jack?

N-avea decât un singur motiv: prezenţa acestui bărbat o dezechilibra. Aşa cum i se întâmplase de exemplu sâmbătă noaptea, când o întrebase ce-ar putea face să devină din nou eroul ei. Ea se bâlbâise, se eschivase şi apoi încercase să transforme totul într-o glumă. Dar niciunul din ei nu râsese. Şi nici acum nu era în stare să-şi scoată din minte întrebarea lui neaşteptată.

— Jack e… nu ştiu, e Jack. Şi sentimentele mele pentru el sunt la fel de ambivalenţe cum erau şi cu ahi în urmă.

Dar acum, când îl revăzuse, ambivalenţa aceasta lăsa loc, deseori, interesului pentru el ca bărbat.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Chiar dacă pe mine mă scotea mereu din sărite şi-l consideram un adversar, – recunoşteam, în adâncul sufletului meu, că era drăguţ şi puternic, înţelegător şi popular cu ceilalţi.

— Aha, am prinş-o. Pe scurt, era exact aşa cum nu erai tu.

— Şi cum nu voi fi niciodată.

— Nu începe iar, Karo. Nu te lăsa iar obsedată de complexele tale. Defectele tale se află mai mult în imaginaţia ta, şi chiar că n-ai cum să le schimbi.

— Aşa e, spuse Kary, rece. N-ai decât să4i fluturi bagheta magică şi să mă transformi în regina întoarcerilor acasă. De fapt, ea nu aspira la ceva atât de banal. Dar deseori îşi dorise să se poarte mult mai degajată.

— N-am nevoie de nicio baghetă. Vreau să-ţi spun numai că, dacă vrei mai mult decât ai, de ce nu rişti?

Conversaţia lor se învârtise deseori în jurul acestui subiect. De câte ori ea îi mărturisea că viaţa pe care o duce o nemulţumeşte, Pepper o îndemna la acţiune. Problema era că ea nu putea să înlăture cauza nefericirii. Punctul ei tare era ştiinţa şi nu autoanaliza.

— Ţi-am urmat sfatul şi-am renunţat la ochelarii mei cu lentile groase. Amândouă ştiau că trecerea la lentilele de contact fusese mai mult

decât un prim pas simbolic. Era acceptarea schimbării.

Deci, asta ai reuşit. Dar care e următoarea mutare? Te duci să dai interviul pentru postul de profesor asistent de biologie moleculară?

Simţi o durere fizică la gândul apariţiei unei schimbări în cariera sa. La fel ca toţi colegii ei implicaţi în activitate, înţelesese perfect subiectul, dar asta nu însemna că ar fi suportat trecerea de la cercetare la predare şi la discuţiile zilnice cu studenţii. Trebuia să se hotărască în cel mai scurt timp, dar era cuprinsă de panică de câte ori se gândea să renunţe la siguranţa pe care Lo oferea laboratorul. Aşa că amâna decizia de fiecare dată.

— Am sentimentul că dacă supravieţuiesc celor două săptămâni, pe care trebuie să le petrec alături de Jack, am câştigat o competiţie dificilă. De-abia după ce pleacă el. Voi încerca să iau o hotărâre în legătură cu noua mea poziţie.

— Dar el n-a spus că rămâne aici pentru totdeauna?

— Ba da. Numai că eu nu-l cred. Un bărbat

care şi-a petrecut ultimii doisprezece ani la vânătoare de contracte, din Orientul Mijlociu până la Marea Nordului şi numai Dumnezeu ştie pe unde prin Asia, nu se poate trezi într-o bună dimineaţă spunându-şi; „Cred că mă voi stabili în Galveston, Texas”.

Ulii

— Nu văd de ce nu. Pepper mototoli şerveţelul şi-şi căută poşeta. De fapt chiar aşa ai făcut tu!

— Nu e deloc o situaţie similară, protestă Kârolyn. Toată viaţa ei era clădită pe rutină şi pe stabilitate şi toată afacerea asta o tulburase în aşa hai, încât nu mai putea gândi raţional. Pe de o parte, era preocupată cum să procedeze ca să-l vadă pe Jack plecat din casă. Pe de altă parte, tânjea după ziua în care va ajunge adgsă şi nu-l va mai găsi, nu-l va mai vedea şi nu va mai auzi niciodată de el. „De fapt ce mai contează acum?”

Se ridică, luându-şi portmoneul şi mapa.

— Nu pot să cred că am vorbit atâta timp numai despre mine. Vreau să aflu totul despre

Mexic.

— Într-un cuvânt, extraordinar. După masă sunt gata şi fotografiile. Poate ne putem întâlni la sfârşitul săptămânii, şi-atunci am să te plictisesc cu o dare de seamă completă despre călătorie. Bineînţeles, dacă nu-ţi faci alt program cu Jack.

— Nu. Sunt sigură că va găsi pe cineva cu care să-i facă mai multă plăcere să-şi petreacă timpul. O să te sun.

Ieşiră din bufet şi o luară în direcţii diferite: Pepper spre slujba ei, la relaţii sociale, şi Karolyn spre sanctuarul laboratorului.

Cum intră în clădire, o strigă recepţionera:

— Karolyn, ţine. Ai primit asta când ai fost plecată.

— Trebuie să fie raportul pe care l-am cerut. Se clătină, uimită de frumuseţea simplă a unui bol de sticlă şlefuită, în care plutea un boboc de floare exotică.

Am semnat de primire, pentru o grămadă de trandafiri, pentru buchete de baloane, pentru un pui de pisică, şi chiar pentru o cutie de

prezervative de ciocolată, spuse recepţionera, roşind. Dar niciodată pentru ceva atât de frumos. Îi zâmbi feţei, clătinând din cap. Este atât de elegant, atât de… romantic. Repede! Citeşte bileţelul.

Karolyn ţinea plicul de un colţ, – ca şi fum acesta ar fi conţinut un şarpe gata s-o muşte. Îl desfăcu cu grijă, cu un singur deget, şi extrase bileţelul ivoriu. Mesajul, scris caligrafic, suna astfel: „Acesta este Pearl Harbour, una dintre cele mai rare şi mai frumoase orhidee. Nu se poate compara cu tine”. Citi semnătura cu voce tare: „Admiratorul tău secret”.

Karolyn gemu şi se lăsă moale în scaunulcel mai apropiat, lată că apăruse şi dezastrul cu numărul trei. Simţea că înnebuneşte!

Ca să-l impresioneze pe Jack, inventase un bărbat care nu exista, şi iată că acum îşi lua pedeapsa – amăgirea că bărbatul imaginar îi trimisese un dar. Văzu că-i tremurau mâinile cu care ţinea strâns bolul. Acesta era răcoros, gravat cu precizie, şi, când îl ridică, simţi că e foarte

greu. Nu putea fi produsul unei minţi care-a luat-o raznă.

— Cine-a adus asta?

— Unul dintre băieţii noştri de la comisioane.

— Care dintre ei? Trebuie să ştiu.

— Păi, nu sunt foarte sigură. Doar primesc zilnic multe pachete. Doctorii au nevoie de mă«teriale din toată lumea. Nu prea ţin minte care de unde soseşte.

Cu inima bătând puternic, Karolyn apucă boIul şi-l trase mai aproape. Orhideea era delicată, minunată, şi el spusese că nici nu se corrfpara cu ea. Simţind parfumul fin al florii, închise ochii şi seclătină uşor. Nu i se întâmplase niciodată aşa ceva şi nu înţelegea de ce i se întâmpla tocmai acum.

Nu era într-atât de naivă încât să creadă că dorinţele foarte puternice se realizează, dar acum-era singura explicaţie plauzibilă. Era mai nedumerită ca niciodată.

Ce fel de bărbat ar fi în stare s-o compare pe Kary, o tocilară nesociabilă, cu o floare

încântătoare?

Aceeaşi întrebare îi dăinuia în minte şi la ora şase, când părăsi laboratorul. Luase un prosop gros, cu care învelise cristalul, ca să nu se răstoarne în coşul bicicletei, dar, cu toate acestea, pedalase cu foarte mare atenţie în drum spre casă. Sperând să-l evite pe Jack, ca să poată ascunde floarea în camera ei, parcă bicicleta în faţa curţii, în loc să oprească în spate, la garaj.

— Bună, Kary, rosti el, imediat cum fata deschise uşa. Era îmbrăcat în blugi şi tricou marinăresc, care-i scotea în evidenţă culoarea ochilor. Oare era pregătit să iasă undeva?

— Cum ţi-a mers astăzi?

— Bine, bine. Aranjă prosopul pe furiş, ca să ascundă bolul. O zi obişnuită petrecută în laborator. Nimic extraordinar. Sper că şi a ta a fost la fel de, ăă, normală ca a mea. Acum o putea auzi bâlbâindu-se şi minţind în acelaşi timp.

— N-aş putea spune că a fost chiar normală. M-am uitat la televizor la şase reportaje, unul după altul.

— Îmi dai voie să fiu prima care te felicită? Cred că ai făcut un mare efort de voinţă, ca să supravieţuieşti unei zile atât de plictisitoare.

— Televiziunea s-a schimbat mult de când am făcut eu ultima cură. Dar am învăţat o mulţime de lucruri fascinante. Programul a început destul de blând, cu o emisiune despre iniţierea bărbaţilor în treburile gospodăreşti. Apoi am aflat despre pericolele la care se expun conducătorii galeriilor sportive, după care a apărut un doctor pretinzând că şobolanul îl îndemnasş să-şi ucidă nevasta.

— Chestii fascinante, într-adevăr, aprobă ea, cu chipul lipsit de expresie.

— Şi asta nu e totul. De exemplu, ştiai că mii de femei, care au reuşit în căsnicie, se ocupă şi de afaceri? Sau că perechile de homosexuali de rase diferite au o grămadă de probleme? O privi cruciş, prefăcându-se să gândeşte adânc. Dar emisiunea mea preferată a fost cea cu interviuri luate bărbaţilor virgini.

— De ce? Doar sunt convinsă că tu ai ieşit de mult timp din gaşca lor. El râse, scoţând un sunet

gros, evocator, pe care ea îl simţi în stomac. Respiră adânc şi îşi ţinu răsuflarea, numărând până la cinci. Dar n-o ajută la nimic. Păi, mă bucur că ai petrecut o zi plăcută.

— Mi-am amintit ce se spunea despre Geraldo şi mi-am făcut de lucru prin casă. Ridică tubul de spray cu ulei WD-40. Scârţâiau nişte uşi pe-aici şi m-am gândit să le dau cu o chestie de-asta.

— Ce… îndemânatic eşti. Karolyn încercă să se strecoare discret şi să-şi ferească pachetul de privirile lui.

— Ce-ai tu acolo? Un acvariu cu peşti de aur? În ciuda tacticii ei evazive, – el dădu prosopul la o parte. Uh-ohl Admiratorul secret loveşte din nou. Tipul a făcut fixaţie la flori, nu crezi? Ce e obiectul ăsta, floarea-păianjen?

— E Pearl Harbour, îi spuse ea ţâfnoasă. Cea. Mai rară şi mai frumoasă orhidee din lume.

— Scuză-mă. Merit să mă corectezi. El se aplecă şi strănută tare de vreo două ori. Nu prea miroase. Şi cum de nu ţi-a trimis mai multe, să

umple tot vasul? Dacă mi-ai cere părerea, ţi-aş spune că tipul e cam zgârcit.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea. Jack, cu glumele lui sâcâitoare, o determina să se pună în postura de apărător al unei fantome sau a cine ştie cărei persoane avea chef să facă glume pe socoteala ei. Toată după-amiaza o chinuise această dilemă, ca o măsea cariată. Cine să fi fost? Ba eu cred că aşa e încântătoare şi… perfectă.

Kary se năpusti pe scări, dar eLo urmă îndeaproape.

— Nu pot să cred că pe voi, femeile, vă fraieresc dulcegăriile astea. Urmează să-ţi scrie poeme siropoase şi să-ţi trimită bomboane într-o cutie în formă de inimă. Să-şi exprime ameţeala care l-a cuprins…

Când ajunse în faţa camerei sale, Kary se întoarse spre el, agresivă. – Dacă tu eşti atât de grosolan şi măgar încât nu poţi aprecia frumuseţea unui gest romantic, n-ai niciun drept să ridiculizezi pe cineva care e dulce, sentimenta şi sensibil.

— Sensibil, să? Ăsta e cuvântul de doi bani care înseamnă „şmecher”?

— Dispari din faţa mea, Jack Rowland. Se răsuci şi trânti uşa în faţa zâmbetului lui sardonic…

Punând bolul la loc de onoare, ea murmură: „Două bilioane şi jumătate de bărbaţi pe planeta asta, şi eu trebuie să-mi pun mintea cu cel mai enervant dintre toţi, ca să nu zic şi cel mai arogant mascul. O să-mi plăteşti tu pentru chestia asta, frate?”

Îşi răsuci părul lung într-un coc, pe care şi-l prinse cu mai multe agrafe de baga. Numai cinci minute petrecute cu Jack o făcuseră să se înfierbânte.

În acel moment observă pe patul ei un vraf de rufe curate. Se învârti în jurul lor şi, când realiză fapta pe care el o făcuse, văzu roşu înaintea ochilor. Făcu numai trei paşi uriaşi şi trânti uşa de perete. Jack ungea cu ulei balamalele uşii camerei lui. CAMEREI LUI CLINT!

— Ai spălat rufele! Glasul ei suna acuzator şi

ascuţit, ca din gura unei negustorese de peşte.

El îşi lipi coatele de talie, întinzând mâinile cu palmele în sus. Kary presupuse că poziţia lui voia să însemne: „Pentru nimica, maam. N-a fost mare scofală”.

— Să mai zică cineva că emisiunile TV nu sunt educative.

— Dar tu…”

— Scuză-mă că ţi-am parfumat toate albiturile cu levănţică. Sper că nu s-au amestecat printre ele şi pantalonii mei scurţi purpurii.

— Mi-ai spălat şi LENJERIA DE CORP!

— Păi, da, acceptă el pe un ton neutru. Am spălat toate rufele careerau în coşul din dula pul de pe hql. Mi-am amintit că mama ta m-a învăţat regula casei: Tot ce ai de spălat, pune în coşul de rufe.

Ea se abţinu cu greu să bată din picior şi să ţipe. Ar fi fost o reacţie copilărească, exagerată. Şi ce însemna pentru el faptul că i-a văzut şi i-a atins rufărja intimă? Probabil că, văzând şi atingând de atâtea ori lenjeria feminină mult mai sofisticată,

nici n-o mai remarcase. Pe-a ei, care era simplă, din bumbac, albă.

— O, zise el, cu zâmbetul satanic înflorindu-i pe chip. Am înţeles. Nu vrei să se amestece nimeni în dedesubturile tale.

— Nu-mi place ca cineva să se amestece în treburile mele, punct!

— Nu te îngrijora, Kary. Nu sunt chiar atât de prostuţ. Dacă. Vreau într-adevăr să ating chiloţi, sutien sau pantalonaşi de femeie, poţi fi convinsă că respectiva femeie le va purta în momentul acela şi va dori şi ea acelaşi lucru.

Kary se simţi brusc inundată de un val de căldură. Tot trupul îi deveni umed şi fierbinte. Un geamăt înăbuşit îi scăpă din gât. Pur şi simplu nu era cinstit. Într-un minut putea s-o înfurie, ca imediat după aceea s-o facă să pulseze de o dorinţă senzuală atât de acută, încât i se tăia respiraţia.

— Încercând să fie cât se poate mai demnă, Karolyn îşi căută refugiul în camera sa, în spatele uşii încuiate. „Asta numai în visele tale!” Nu, nu!

Nu se poate ca tocmai ea să fi spus cuvintele astea cu voce tare!

Şi nu era posibil ca el să fi replicat: „Ai dreptate!”

Se agăţă de fleuronul în formă de ananas de pe tăblia de fier a patului, ca şi cum gestul ar fi readus-o la realitate. Camera era plină de cărţi şi de obiecte recent achiziţionate, sau vechi, de când era copil. Dar astăzi nu mai găsea nicio alinare în atmosfera familiară.

Tocmai orhideea fu cea care-i captă atenţia. Ce ironie că un lucru atât de perfect echilibrat putea simboliza zbuciumul în mijlocul căruia se găsea ea acum. Şi doar nu provocase ea aceste situaţii, pe care le-ar fi vrut dispărute tot atât de brusc precum apăruseră. N-avea nevoie de Jack şi nici de amestecul lui confuz în viaţa ei. Şi nici de misteriosui admirator secret, care parcă era materializarea imaginaţiei sale bogate. Dar poate că exista într-adevăr. Aceasta era cheia întregii probleme. Cine era în spatele acestui scenariu şi care era scopul lui? Se gândise şi eliminase

jumătate dintre bărbaţii pe care îi cunoştea. Ar fi fost o grămadă de candidaţi, dar nici unui nu-şi exprimase vreodată un interes de natură romantică faţă de ea.

Două bătăi în uşă o treziră din gândurile zbi ciumate.

— Kary, vino jos când eşti gata. Am pus mâncarea la cuptor. Friptură de vită a la Geraldo. Ea auzi lipăitul picioarelor lui goale pe parchetul din lemn de pin.

Când fu sigură că el coborâse, se duse repede la baie şi îşi dădu cu apă rece pe faţă. Apoi strânse dovezile prezenţei foarte masculine a lui Jack şi le ascunse într-un dulăpior.

În fond, era casa ei, şi niciun ticălos rătăcitor n-o să-i poată distrage atenţia cu aparatul lui de ras, cu peria lui de păr, cu after shave-ul lui sau cu aluzii senzuale. Ea era proprietar aici şi jy venise momentul să se impună. Deşi nu reuşise să scape de el, trebuia cu siguranţă să pună capăt apropierii lui excesive.

De o săptămână, de când ea se întorsese, nu

credea că Jack ieşise vreodată singur din casă, decât când mergea la magazinul alimentar, să facă provizii pentru mesele lor comune. Trebuia ca acesta să fie un motiv pentru schimbarea situaţiei. Şi se gândise la candidatul perfect. Dar poate-ar fi mai bine să amâne discuţia până după masă. Era leşinată de foame şi n-avea niciun rost să-şi strice pofta de mâncare.

Spera ca el să se priceapă mai bine la gătit decât la alte treburi gospodăreşti. Totuşi, trebuia să recunoască faptul că îşi dăduse seama că Domnul Mămică încerca mai degrabă să se facă iubit. „Las-o baltă”, şopti ea. „Lasă alte femei să-i admire farmecele dubioase. Eu sunt imună”. Poate dacă avea să-şi repete suficient de des aceste cuvinte, va începe să le şi creadă.

Întărindu-se, coborî scările şi se apropie de bucătărie, încercând să nu facă zgomot.

Karolyn îl găsi privind plin de nedumerire friptura din tavă.

— Friptura asta am impresia că nu prea arată cum ar trebui, nu crezi? Şi miroase ca şi cum ar

fi… crudă. Îmi amintesc că atunci când gătea mama ta se simţea în toată casa mirosul îmbietor.

Kary se dădu aproape să arunce o privire. Jack alesese o bucată mare de muşchi, care în loc să arate auriu şi suculent, avea un aspect deplorabil»

— Şi cât cântăreşte chestia asta?

El ridică din umeri.

— Habar n-am. Are vreo importanţă?

— Cam are. Cât timp ai lăsat-o la cuptor?

— Douăzeci de minute. Aşa am înţeles din emisiunea de la TV.

— Poate-au spus douăzeci de minute pentru fiecare jumătate de kilogram. Iar asta înseamnă că trebuie să stea la cuptor cel puţin o oră.

— O, spuse el, vizibil dezumflat. Cred că n-am ascultat cu suficientă atenţie. Stătea în picioare, fără să ştie ce trebuie să facă în continuare.

— Pentru că tocmai ai scos-o din cuptor, nu-i nimic dacă o laşi în continuare, până se frige bine. Kary puse tava înapoi şi verifică programarea timpului şi temperaturii. Stomacul îi făcea scandal

de foame.

Jack se aruncă într-un scaun.

— Ai gătit toată săptămâna, aşa că am vrut şi eu să-ţi fac o surpriză şi să te aştept astă-seară cu cina pregătită. Adică un fel de Andy şi Aunt Beai cu rolurile inversate. Părea că-i place pos-

JU

Tura de băieţel pierdui şi respins…

Abţinându-se să izbucnească în râs, Karolyn se calmă, spunându-şi că se purtase ca o proastă.

— Oricum, nu mi-e chiar aşa foame. Hai să ne turnăm nişte vin şi să ieşim pe terasă. Greu de crezut, dar în după-amiaza asta a început să adie vântul şi e o atmosferă destul de plăcută.

— Bună idee. Şi începu să se mişte uimitor de vioi. Tu fă-te comodă şi aduc eu vinul.

După câteva minute apăru şi el, aducând pe o tavă o sticlă desfăcută de vin alb sec, o bucată de brânză şi o pară tăiată felii. După ce umplu paharele, se aşeză lângă ea în balansoar şi toastă simplu: „Pentru viitor”.

Fusese atât de insinuant, încât Kary îşi

încleştă degetele pe braţul scaunului, dar reuşi să-i răspundă cu curaj, folosind aceleaşi cuvinte. Chiar în momentul în care-şi ciocneau paharele, se auzi o voce enervantă de femeie.

— Ja-a-ck Rowland! Eşti chiar tu-u? Nu pot să-mi cred ochilor.

— Nu-i vine să-şi creadă ochilor pe dracu', mormăi Karolyn în barbă. Probabil că radarul şi-a localizat ţinta de cum ai trecut de linia vămii.

— Salut, Tammy. Ce faci? Jack o recunoscu se, desigur, şi îi răspunse politicos, deşi nu părea prea încântat de această apariţie blondă.

— Extra, extraordinar, bolborosi Tammy legănându-şi coapsele în timp ce mergea cu paşi mici pe alee. Era îmbrăcată cu pantalonaşi scurţi de un roz şocant, care arătau ca desuurile unei balerine. Eu nici nu trebuie să te întreb ce mai taci, pentru că arăţi minunat, superb. Ca întotdeauna.

„Şi tu arăţi ca o pasăre de pradă. Ca întotdeauna".

— Bună, Tammy, ciripi Karolyn, căutând să

imite cât mai bine vocea celeilalte femei. Şi eu fac tot extra…

Tammy îşi miji ochii, spunând:

— Bună… Karolyn, tu eşti? Surioara lui Clint?

— Felicitări. Memoria ta este la fel de minunată şi de superbă ca şi înfăţişarea lui Jack. Ce fac cei trei copii ai tăi? Sau cei patru?

Jack îşi drese glaul.

— Parcă locuiai în Jamaica Beach, nu-i aşa? Ce te-aduce prin partea asta a oraşului?

— Mirosul cărnii de mascul, şopti Karolyn din colţul gurii. Privirea îi devenise severă, dar buzele îi fremătau.

Tammy îşi atinse părul ei voluminos şi apoi îşi împinse în faţă pieptul impresionant, pentru examinare, lucru uşor de făcut datorită minus-

RQ

Cuiului sutien cu bretele.

— O, îmi fac exerciţiile zilnice. Merg vreo două mile în fiecare seară, şi azi m-am decis să măresc viteza. Imaginează-ţi ce surprinsă am fost descoperind că alerg spre tine. Cât mai stai pe-

aici?

Jack îşi îndreptă trupul spre Karolyn şi mişcarea lui făcu balansoarul să se clatine.

— M-am hotărât să rămân pentru totdeauna.

Tammy se linse pe buze, iar Karolyn simţi nevoia să-şi arate colţii.

— Ce veste minunată! Mâine seară organizez o mică petrecere acasă la mine. Treci şi tu, şi-ţi garantez c-o să te simţi bine.

„O mică petrecere în doi, fără nicio îndoială. Pun pariu că am ghicit ce înţelegi tu prin a te simţi bine”.

— Mulţumesc pentru invitaţie, dar Kary şi cu mine avem alt program.

„Noi avem?” Asta e şansa ta, prostuţo! Foloseşte-o!

— Da, aşa e, confirmă ea, încercând să pară cât mai încântată. Poate cu altă ocazie. Iar acum te rog să ne scuzi. Jack mi-a pregătit cina şi nu vrem să se răcească. Se ridică şi-l invită cu privirea s-o urmeze. Iar el – toată stima! – se supuse imediat. Poate că exista totuşi o speranţă

şi pentru Jack.

Admiratorul secret

— Să-ţi fie ruşirfe, spuse el, Gând se aflau înăuntru. Nu credeam că, sub chipul tău de intelectuală, se ascunde o pisică cu gheruţele scoase…

— Ba eu am impresia că am fost culmea discreţiei. Am spus eu vreo vorbă despre faptul că a luat zece kilograme în plus? Sau despre divorţul ei, pe care încă nu l-a terminat? Sau despre costumul care-o face să pară că a scăpat din „Asociaţia Fetelor cu Condicuţă?”

El încuie uşa şi se întoarse s-o privească.

— Dacă n-aş şti câte, afli în afara acestor probleme, mi-arveniân minte cuvântul „geloasă”.

— Geloasă! izbucni ea, nevrând să admită că el era de fapt cauza purtării ei răutăcioase. Eu? Pe vampa asta insipidă cu părul spoit?

— Asta a fost o superaliteraţie, Kary. Totdeauna ai avut un mod original de a te exprima.

— Hai, plimbă ursul.

În sfârşit, iată o replică articulată. Exasperată, răsfoia corespondeţa de pe masa din hol, revenindu-i în minte amintiri neplăcute.

— Se pare că n-am rezistat tentaţiei de a-mi plăti o datorie mai veche. Un plic îi alunecă printre degete. Tammy Shifflet a încercat odată să mă cumpere cu o bancnotă mizerabilă şi mototolită de un dolar, ca să-i spun unde şi cu cine erai.

El trase o înjurătură.

— La asta te poţi aştepta din partea ei.

— Şi de multe ori îmi spunea: subnutrită retardată, ochi-de-gândac, nimicură plictisitoare fără valoare.

— Îmi dau seama cum reacţionai tu atunci.

Nu, nu putea să-şi dea seama. Nici într-un milion, de ani. Pentru că nu fusese niciodată în pielea ei, niciodată în afara jocului.

— Trebuia să te fi abandonat în braţele ei tandre. Uitase cu totul de mâncare. Voia să se ascundă în camera ei.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

Cuvintele lui o opriră pe ultima treaptă. Se întoarse şi-l văzu chiar în spatele ei, privind-o în ochi. Nu-i datora nicio explicaţie, dar, fără să ştie de ce, simţea nevoia să-şi justifice comportarea.

— Uite, ştiu că eşti ţinta tuturor femeilor. Şi cred că meriţi mai mult decât o târfuliţă searbădă şi neruşinată.

— Ai vreo alternativă?

De ce-i era oare atât de greu?

— Da. Am o prietenă. Nu e blondă, dar ştie să te facă să te simţi bine. Cred că voi doi aţi… da lovitura.

— Kary, de ce nu mă laşi să-mi descurc sân

— Illlir

Gur viaţa sentimentală? Cu două degete o atinse pe nas, pe buze, coborând apoi pe bărbie şi poposind în gropiţa de pe gât, care se simţea pulsând. Ştiu eu ce-mi trebuie. Şi ştiu şi unde să caut.

— Pa?

— Îmm-hmm. Uite, am să-ţi demonstrez.

& aficolul fea & ioc

Nu putea fi adevărat. Nu i se putea întâmpla tocmai ei aşa ceva.

Jack rămase nemişcat, dar Karolyn ştia ce-avea să urmeze. El o va săruta. Rămase şi ea nemişcată, neputând – sau nedorind – să-l evite. Apoi el îşi lipi buzele de ale ei.

Jack nu făcu niciun alt gest, deşi contactul nu fusese nici în treacăt, nici indecis. Mesajul lui era clar. El găăi că forma, căldura şi chiar slaba rezistenţă a buzelor ei aveau o savoare specială, care-l făcea să întârzie asupra lor. Totala lui lipsă de grabă părea să insinueze că magia primului sărut trebuie savurată încet, şi că el avea infinită răbdare, Aşteptând că fie sigur că şi ea va simţi aceeaşi plăcere.

Kary închise ochii, iar el îşi crescu apăsarea dulce dar fermă a buzelor. Pentru că el nu-i oeru, ci mai degrabă o invită să răspundă, invitaţia se dovedi a avea o mare putere de seducţie.

Karolyn îşi desfăcu buzele şi simţi graba pătimaşă a propriei sale răsuflări. Jack întredeschise gura şi, pentru câteva secunde, ea

îşi simţi chipul învăluit, pătruns de o căldură plăcută. Senzaţia era atât de intensă, încât se sprijini de balustradă. Din nou i se încinse trupul, deşi tremura toată. Şi… îl dorea. Cum putea să-i facă el asta de-abia atingând-o numai cu buzele? Nici măcar nu era un sărut adevărat, şi ea era gata, în pericol de a cădea la picioarele lui.

Când era înainte de pubertate, înţelesese într-un mod abstract atracţia masculină a lui Jaok. Dar era cu totul altceva… Astă-seară o simţise ca pe o entitate palpabilă, ca pe o forţă care putea s-o consume pe de-a-ntregul, cu trup şi minte. Dacă ea ar fi fost destul de nebună ca să accepte. Karolyn Lucas nu era nebună.

Ea urcă treapta, luându-şi avantajul înălţimii şi distanţei.

— De ce-ai făcut asta?

— Din toate motivele pentru care bărbatul sărută femeia. Cu degetele mari în buzunarele pantalonilor, îşi dădu capul pe spate, ţintuind-o cu ochii lui… Am făcut-o mai ales pentru că te doresc.

— Vrei să spui pentru că doreşti să mă pui la

punct? Vocea îi dovedea indignarea, se gândi Kary, şi se simţi uşurată de faptulcă nu-şi trădase tremurul interior. Adineauri, afară, ţi-am compromis micul tête-à-tête, şi tu nu puteai să mă laşi nepedepsită.

— Pe dfacu, Kary. Nu prea cunoşti bărbaţii. Dacă sărutul meu a vrut să fie o pedeapsă, înseamnă că trebuie să-mi îmbunătăţesc mult tehnica.

— Ha! Sunt convinsă că eşti îngrijorat. Şi când nu mai putu suporta tăcerea, se mai domoli. Mă îndoiesc că vreuna din numeroasele femei s-a plâns vreodată de tehnica ta. Voia să-l lase să presupună că numai ea era suficient de lucidă ca să nu fie afectată. Pentru că îşi imagina ce-ar fi făcut el, dacă ar fi ştiut cât de adânc o tulburase pe ea aşa-zisul sărut.

— Exagerezi când spui „nenumărate”.

— Ştii tu ce vreau să spun.

— Da, din nefericire cred că ştiu. Îşi plimba degetele peste bărbie. Kary încerca să ignore sunetul aspru al vocii lui şi răsunetul pe care-l

avea asupra simţurilor ei. Dar, Kary, majoritatea bărbaţilor ajung la o oarecare pricepere după ce cunosc mai multe femei.

Asta putea şi ea să-şi dea seama.

— Ce fel de Pricepere?

— Învaţă să deosebească aurul de metalul fals şi un bărbat isteţ nu le mai confundă niciodată.

Oare vorbea din proprie experienţă? Era sugrumată de emoţie şi cu greu putu pronunţa cuvintele:

— Şi cum aplici lecţia asta le ceea ce s-a întâmplat acum?

— Îţi dai seama şi singură cum. Dar îţi dau şi eu o cheie. Ţine minte pe cine-am sărutat şi cui am întors spatele fără nicio urmă de regret.

Jack rupse legătura dintre privirile lor şi se îndreptă spre bucătărie…

— Mă duc să pun masa, şi nici să nu te gândeşti să pretinzi că nu ţi-e foame şi să te ascunzi în acest mod.

Karolyn se aşează pe treaptă brusc, cu

zgomot. Se agăţă cu amândouă mâinile de balustradă, amintindu-şi fiecare cuvânt, fiecare nuanţă din lecţia lui Jack. După fiecare conversaţie

J

1.

Linăa jenţini cu el se simţea şi mai confuză. Nu-şi dădea seama care sunt intenţiile lui şi dacă o includeau şi pe ea. Ar fi foarte uşor să creadă că el se joacă cu ea, dar ce-ar fi avut de câştigat? Ar fi putut să-şi facă de lucru cu orice altă femeie ar fi dorit.

Admitea faptul că, în trecut, Jack o tachinase foarte des. Totuşi, nu fusese nesuferit sau maliţios, cum erau alţii. Şi nu avea rost să înceapă să se poarte aşa tocmai acum. Dar asta nu explica motivul pentru care o sărutase. Ar trebui oare să-l întrebe? Sau să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Sau să-şi facă repede bagajul şi să fugă undeva?

Deşi de obicei îşi planifica fiecare mişcare, acum nu avea nici cea mai mică idee despre

moduf cum va proceda în continuare.

Karolyn auzi cele patru bătăi ale pendulei de la începutul secolului optsprezece, mândria mamei sale. De foarte multe ori închisese ochii cu hotărâre, dar nu reuşise să adoarmă. Încercase de câteva ori să citească, dar totul fusese în zadar.

Stătuse cu urechile ciulite să audă oarecare semne de nelinişte din camera alăturată, dar se părea că Jack era de mult plecat pe tărâmul viselor, nefiind tulburat nici de sărut şi nici de faptul că-i tulburase existenţa.

Singura consolare pentru ea era faptul că se prefăcuse foarte bine în timpul mesei şi, mai târziu, când urmărise programul de pe „Discovery Channel" şi ştirile de la ora. Zece. N-avea nicio importanţă că nu se atinsese de mâncare şi că nu înţelesese niciun cuvânt din emisiunile pe care le urmărise. Cel puţin PĂRUSE netulburată. Având în vedere circumstanţele, acesta era acum scopul ei suprem.

Înainte ca pendula să bată din nou, fu doborâtă de oboseală. Dar şi visele fură pline de

zvârcoliri convulsive, pasionale, atât de puternice, de fierbinţi, de reale, răsucind-o şi aducând-o în punctul culminant... chiar cu câteva clipe înainte de a se trezi. Cămaşa de noapte era udă. Aruncă toate cearşafurile de pe pat, Şi în adâncul sufletului ei simţi un zbucium aproape ca o durere fizică.

În acel moment nu-şi dorea decât să se calmeze, să se liniştească şi să plece. Lăsă în pat o harababură de haine şi pantofi aruncaţi în grabă. Îşi făcuse duşul şi se îmbrăcase în baia cea mare de jos, pentru că în starea în care se afla, cel mairău lucru care putea să i se întâmple era o întâlnire cu Jack.

Uşa de la camera lui era larg deschisă, dar îşi jură să nu se uite înăuntru când trece. N-avu niciun efect. O forţă ostilă, puternică o făcu să-şi ridice capul şi o împinse să privească în cameră.

— O, Doamne! murmură ea, paralizată de vederea spatelui gol.

Jack îi auzi suspinul şi rugămintea înăbuşită şi se simţi cuprins de un val de satisfacţie. OK,

recunoştea că jocul lui nu era foarte cinstit. Dar şi ea proceda la fel. El încercase să se stăpânească. Încercase cu adevărat. Noaptea trecută, când dorinţa de a o săruta devenise atât de mare, reuşise totuşi, să nu mai continue. Deşi făcuse împotriva voinţei lui, n-o îmbrăţişase, nu-i devorase gura, nici nu-i lipise trupul strâns de el, pentru că n-ar mai fi întrebat atunci de ce-o săruta. S-ar fi putut exprima foarte clar.

Era furios că ea nu-i luase sărutul în serios. Ce dracu' era atât de greu de înţeles? Lui i se părea destul de simplu. Kary era o femeie atrăgătoare, iar el, un bărbat care o dorea, din toate punctele de vedere. Deoarece ea îi respinsese gestul plin de tandreţe, nun mai rămânea decât o şansă: să meargă până la capăt, cu toată forţa. Adică să se ridice chiar acum şi s-o uluiască.

În ultima clipă reuşi totuşi să se tempereze. Se linişti. Se întoarse, într-adevăr, dar când ea îi aruncă o privire, se prefăcu adormit. Îi trebui o mare putere de stăpân-ire ca să-şi ţină ochii

închişi în timpul celor câtevă secunde pline de tensiune, până când auzi paşii ei uşori depărtându-se”.

Oftând disperat, se aşeză ci/ faţa în jos. N-ar fi crezut niciodată că a face curte unei femei implică atâta suferinţă fizică.

După câteva minute se reculese, apoi îşi făcu un duş, îşi puse ceva pe el şi-o prinse pe Kary în bucătărie. Se îmbrăcase cu un costumaş scurt, alb, şi-şi pusese o curea veselă, roşu cu galben. Îşi legase părul umed cu o fundă şi în mână ţinea geanta şi un set de chei.

— Pleci undeva?

— Aa, da. Privirea îi alerga peste tot, refuzând să-i întâlnească ochii. Am o întâlnire.

— La şapte şi un sfert?

— Aa, da, repetă ea, păşind mărunt spre uşă.

O întâlnire matinală…

— La şapte şi un sfert?

Kary apăsă pe clanţă.

— De fapt la opt, dar nu vreau să-ntârzii.

— Nu cred că ai de ce să te-ngrijorezi; chiar

dacă trebuie s-ajungi ia Houston, tot n-ai cum să-ntârzii.

Deschise frigiderul…

— Sunt sigur că ai timp să mănânci ceva înainte de plecare. Chiar tu obişnuiai să-mi ţii predici despre importanţa micului dejun…

— O să iau ceva pe drum.

— O-o. Fără gustări rapide. Câte calorii în zadar! Scoase laptele. Ce-ar fi să-ţi pregătesc o cană cu grăunţe de cereale şi iaurt?

Kary îşi aruncă pe masă poşeta mică din piele roşie şi se îndreptă spre el bătăioasă, lăsând uşa larg deschisă.

— Nu te deranja. Pot să am grijă de mine şi singură. Scoase din frigider un castron cu căpşuni şi o cutie cu smântână.

O privi cum spală fructele cu mişcări bruşte şi cum le uscă, apoi, cu un şerveţel de hârtie. Jack regreta că o vede palidă şi tensionată. N-ar fi dorit pentru nimic în lume s-o supere, dar nu-şi dădea seama cum trebuie să procedeze. Şi se pregăti de acţiune. Se apropie de ea, sprijinindu-se de masa

unde-şi prepara micul dejun.

— Ştii ceva despre vise?

Ea turnă smântâna până când depăşi marginea paharului. Îl şterse şi apoi montă mixerul.

— Ce fel de vise?

— Mă întrebam, teoretic vorbind, dacă un tip are un vis erotic – unul foarte elocvent, închipuieşte-ţi – legat de o persoană pe care o cunoaşte de ani, dar la care, ştii, nu se gândise niciodată în felul acesta…

— Şi care e întrebarea ta? lovi ea, dând viteza maximă la mixer. – Păi, tu crezi că asta înseamnă că tipul o doreşte acum… în ACEST FEL?

Abia putu să-i înţeleagă vorbele, din cauza zgomotului făcut de mixer.

— Nu sunt persoana potrivită să-ţi dea un răspuns. Nu sunt expertă în acest fel de probleme.

— Nici eu, dar bunul simţ mă îndeamnă” să cred că aşa e logic, nu? înseamnă că vrea să… facă dragoste cu ea? Altfel de ce să fi avut un

astfel de vis?

— Nu ştiu absolut deloc.

Jack se apropie la câţiva centimetri de sânii ei şi fură căpşuna cea mai mare. După ce o atinse de buzele ei, muşcă şi-i oferi ei cealaltă jumătate. Cu ochii închişi, amândoi mestecară, înghiţiră şi se linseră pe buze. Jack înţelese în acel moment adevărata semnificaţie a expresiei

„I s-au înmuiat genunchii1. Dar o anumită parte a trupului său nu se simţea deloc slăbită.

— Deci, ce crezi? întrebă el, cu o voce înfometată.

Genele ei întunecate nu erau cele mai lungi din lume, dar erau cele mai groase şi se arcuiau natural.

— Despre ce?

— Despre visele de acest gen.

— Cred… la dracu’! exclamă ea, terorizată. Uite ce-am făcut din cauza ta. Privindu-l, apăsase butonul. Am transformat frişca în unt. Căută în dulapul de deasupra, luă un borcan cu miere şi turnă în-vas o cantitate apreciabilă. Acum o să

trebuiască, să fac o grămadă de biscuiţi ca să salvez mizeria asta. Stătea cu ochii larg deschişi şi îşi sugea buza de sus. Nu pot suporta să dau greş!

Pentru o clipă, Jack se temu că va începe să plângă. Îşi dădu seama că nu o văzuse în viaţa lui plângând pe Karolyn Lucas. Nu putea să creadă acum că ea e distrusă din cauză că n-a făcut ce-a vrut din smântâna aia a ei. Apoi avu o revelaţie. Ea fusese obişnuită să reuşească totdeauna şi nu învăţase să tolereze nici cea mai mică greşeală. Poate, totuşi, nu era foarte avantajos să duci o viaţă model.

Gândindu-se în continuare, o strânse în braţe. Mirosea atât de bine, ca o femeie delicată, dulce, neparfumată.

— Kary, încearcă să nu faci o tragedie din rahatul ăsta care ţi s-a întâmplat, bine? Nici n-avem nevoie de frişcă. Căpşunile sunt chiar mai gustoase fără.

Ei îi căzură umerii.

— Ba nu, nu sunt. Încerci acum să mă potoleşti. Recunoaşte. Când ea vorbea, îi simţea

răsuflarea în părul de pe piept. Începu să tremure. Doamne, ar fi vrut să-i atingă trupul peste tot, fără încetare. În loc de asta, se trase înapoi suficient de departe ca s-o poată lua de bărbie şi să i se uite în ochi.

— Ţi se pare atât de puţin probabil ca eu să te consolez?

Kary se gândi bine înainte de a răspunde solemn:

— Cred că risc foarte mult dacă accept orice consolare din partea ta.

Jack rămase fără cuvinte. Chiar îl credea capabil să-i facă rău? Şi el, care avea cu totul alte intenţii. Trebuia să fie a lui. Era dreptul şi datoria sa s-o protejeze, să aibă grijă de ea. Îl cuprinse o teamă cumplită. Avea nevoie de o mare forţă de convingere. Dar dacă nu va şti să procedeze cu ea?

Nu, nici nu trebuia să se gândească la aşa ceva. Era prea convins că cel mai bun lucru este ca ei doi să fie împreună. Şi chiar din acest moment avea s-o convingă şi pe ea de asta,

sărutând-o aşa cum ar fi trebuit s-o facă cu o seară înainte.

Îi atinse chipul cu mâinile. Coborî buzele, în căutarea gurii ei. Amândoi închiseră ochii.

Clopoţelul sună.

Tresăriră amândoi, uitându-se unui la altul, ca şi cum nu le-ar fi venit să creadă. Lui îi scăpară nişte cuvinte nu chiar frumoase, la care ea râse uşor nervoasă şi glumi:

— Salvaţi de clopoţel.

— Cine dracu' poate să vină sâmbăta la ora asta?

— Stai aici. Mă duc să deschid.

Simţindu-se frustrat, Jack se încruntă când auzi uşa trântindu-se în urma ei. Îl găsi în aceeaşi poziţie când se întoarse, în mai puţin de un minut, cu o cutie în mâini şi o expresie de totală nedumerire pe chip.

— Ai probleme?

Ea ridică pachetul primit de la un serviciu privat de mesagerie.

— Pe cartea poştală scrie că e de la Admi

ratorul meu Secret, dar care nu şi-a lăsat nicio adresă. Ce Dumnezeu poate fi?

El se sprijini cu umărul de frigider şi-şi încrucişă braţele.

— De ce n-o deschizi ca să afli?

— Aproape că mi-e frică s-o fac, şopti ea, dându-se la o parte după ce pusese cutia pe masă.

Îşi frecă mâinile, Gest care lui îi dovedi că într-adevăr îi era teamă.

— Hai, Kary, sunt convins că nu poate fi o bombă. Sau ceva rău. Când văzu că nu face nicio mişcare, îi spuşe:

— Vrei s-o fac eu?

— Nu! Mă descurc şi singură. Se apropie şi îndreptă pachetul.

— De ce nu te duci să mănânci?

— Şi să pierd surpriza? Nu vreau. Hai, deschide-l odată!

Îl privi cu răutate, apoi se aşează şi începu treaba cu mişcări lente. „Grăbeşte-te, nu pot suferi suspansul”. Tăcerea lui nu ajuta cu nimic grăbirea procesului. Când Jack era pe punctul să

arunce pachetul şi să-l facă bucăţi, ea îndreptă şi ultima folie care învelea cadoul.

— O! suspină ea, punându-şi mâinile la gură, în timp ce privea ţintă desenul de pe caseta rusească lăcuită. O, nu pot să cred.

Jack se apropie, uitându-se la ea, în loc să privească obiectul.

— Îţi place?

— E minunat. Atinse caseta grijuliu, cu vârful degetelor. Le admir de mult, mai ales pe cele cu desene detaliate, dar…

— Dar nu ţi-ai cumpărat niciodată una, ghici el.

— Da. Sunt mult prea. Scumpe şi-am zis că pot aştepta.

— Cu siguranţă că acest bărbat misterios crede că meriţi să fii răsfăţată cu tot ce e mai bun.

Îl privi, şi el zări în ochii ei strălucitori, inteligenţi, oglindirea mirării, îngrijorării, îndoielii şi panică.

— E aşa de neaşteptat, de inexplicabil. Chiar

nu ştiu ce să mai cred.

Jack îi făcu cu ochiul.

— Vezi că mai e ceva înăuntru.

Ea aruncă o privire, – după care chipul său, care deja era palid, rămase fără culoare. Se lăsă în scaunul cel mai apropiat şi îşi puse mina la frunte.

— Doamne, Jack. Asta e prea de tot.

— Nu înţeleg ce ţi se pare aşa ciudat.

— Fructe de anacard. Sunt absolut înnebunită după ele. Cum. Putea el să afle despre asta?

Plin de nonşalanţă, el îi răspunse:

— Cred că ai. Dat bărbaţilor destule motive să fie receptivi. Cu siguranţă că tipul ştie exact ce te impresionează.

— Se pare că da.

Jack fu convins că zărise în ochii ei şi o urmă de veselie, amestecată printre celelalte sentimente. Bun. Planurile sale, bine conduse, îşi atinseseră scopul până la urmă.

În aceeaşi seară, la ora şase, Kary încercă uşa din spatele casei, dar o găsi încuiată. Şi speră,

încă o dată, că Jack îşi găsise altă ocupaţie. Dar n-avea ea norocul ăsta. Deja era a doua săptămână de când se aflau împreună şi el devenise un adevărat băiat de casă., Vineri, Jack aranjase curtea, aşa că nu mai era nevoie ca ea să facă această treabă de rutină sâmbătă dimineaţa. În timpul săptămânii trecute, fără ca cineva să-l roage, făcuse nenumărate mici reparaţii şi diverse treburi gospodăreşti de care ea n-avea niciodată timp să se ocupe, iar Clint refuza pur şi simplu. Chiar găsise înlocuitorul potrivit şi pentru ornamentul care lipşea din arcul galeriei de la etaj. Câteodată era chiar folositor să-l ai pe Jack în apropiere.

Alteori, ca în dimineaţa acestei zile, de exemplu, ar fi fost fericită să-l trimită direct pe Marte. Kary era un om de ştiinţă, – care cunoştea toate aspectele. Şi toate funcţiile corpului omenesc, îl disecase până la structurile primare. Şi nu înţelegea de ce simplul fapt că-l vedea pe Jack îi dădea o asemenea reacţie, îi excita simţurile până la limita insuportabilului, sau o

făcea să aibă viziunea unor lucruri de negândit.

Şi ca să-i întregească chinul, o lovise şi cu discuţia despre visul erotic. Fusese ca şi cum el ar fi pătruns în mintea ei şi i-ar fi pus exact întrebările care-o frământau. Aproape toată ziua se străduise să-şi revină şi, totuşi, în unele momente stranii, simţea reverberaţiile şocului acelei călduri insuportabile şi al dorinţei nesatisfăcute.

Puse jos sacoşele cu cumpărături şi, contrar obiceiului, introduse cheia în broască. În centrul mesei trona cutia goală, alături de preţiosul cadou, lucruri care îi reamintiră că este asediată de pe două fronturi. Pe de-o parte era Jack, cu masculinitatea lui pământeană, evidentă, şi pe de altă parte era admiratorul secret, care, prin contrast, era eteric, de o romantică atracţie.

Karolyn nu avea acea abilitate feminină, încât să se poată descurca cu vreunul dintre ei. Călca pe un teritoriu complet străin. Nici nu mai putea judeca. ”

Jack împinse cu umărul uşa glisantă şi intră

ţinând într-o mână o cană cu bere şi în cealaltă un ghid de informaţii turistice asupra regiunii lor.

— Ce ţi-ai făcut?

Ea râse, lipsită şi mai multe de puterea de a gândi, deoarece pentru prima oară îl prinsese pe nepregătite.

— Ceva care plănuiesc să fac de mai multe luni. Îşi flutură părul tuns scurt, cu breton, şi apoi luă o şuviţă care-i cădea pe linia gâtului şi o dădu după ureche. Nici nu mai ţin minte de când n-am mai fost tunsă scurt.

— Iar eu nu cred că te-am văzut aşa vreodată. Te ştiu cu părul lung, pieptănat într-o coadă sau două. Punând pe masă berea şi cartea, se apropie ca s-o examineze mai bine. Fu foarte mirat, nu numai când îi văzu tunsoarea simpatică, uşor zburlită, dar când remarcă şi faptul că se machiase şi îşi dăduse cu lac roşu pe unghii.

— Ai fost ocupată astăzi, domnişoară Lucas.

Împreună cu Pepper, petrecuse ore întregi ca să realizeze acest aspect, iar în restul timpului probase o mulţime de haine şi de pantofi.

— Ei, bine, câteodată meriţi să pierzi o zi întreagă ca să pari frivolă.

Jack luă cana şi trase o gură zdravănă de bere, neluându-şi ochii de la ea.

— Kary, pot să-ţi spun că n-a fost pierdere de vreme. Arăţi absolut… încântător.

Karolyn se autoavertiză că e o mare greşeală să cadă în plasa complimentului lui. Se gândi că mai înţelept ar fi să-i mulţumească. Dar nu-şi putea controla excitaţia de care era cuprinsă şi nici roşeaţa din obraji.

— Eşti foarte drăguţă, adăugă el, îmbujorând-o şi mai tare.

Când nu mai putu să-i suporte privirea scrutătoare, se aplecă să-şi adune obiectele capturate din toate buticurile prin care colindase în timpul zilei. De-abia atunci observă că el era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de culoarea cărbunelui şi o cămaşă apretată, uşor lucioasă, albă, cu reflexe roşietice. Avea o curea de piele, cu o cataramă mare, metalică şi mocasini comozi, perfect asortaţi. Arăta mai mult decât încântător,

dar se abţinu să-i facă vreun compliment.

— Ieşi undeva?

— Dacă am noroc.

Kary avu o senzaţie neplăcută.

— Niciodată nu ţi-a fost greu să-ţi aranjezi întâlnirile, nu-i aşa? Chiar şi în ultimul moment.

— Să sperăm că lanţul cuceririlor mele nu se va întrerupe tocmai acum.

— Nu-ţi fă griji. Sunt sigură că-ţi vei păstra recordul. Şi plecă de lângă el cât putu de repede. – Dar el fu mai rapid, ţinându-i calea, înainte ca ea să ajungă la uşă.

— Asta depinde numai de tine.

Ea îi privi mâna cu care-o prinsese de braţ. De câte ori o atingea, inima începea să-i bată cu putere.

— Ce vrei de la mine?

— Pe tine. Să ieşim împreună.

— Eu? Cu tine? Intuiţia îi spunea că nu era vorba de o cină obişnuită, ci de o ocazie specială.

El dădu din cap aprobator.

Fu pe punctul de a-l întreba „de ce?”, aşa

cum făcuse seara trecută, dar se temu de un răspuns similar. Ar fi vrut să-l refuze, dar n-o făcu, deoarece raţiunea îi era învinsă de tentaţia

V– 103)

Senzaţiilor neîngăduite.

— Unde? întrebă ea, cu gura uscată.

— De ce nu-ţi pui ceva pe tine, care să se asorteze cu noua ta înfăţişare, şi-atunci am să-ţi arăt fără să-ţi mai spun.

Apucând cele două sacoşe cu cumpărături, Karolyn urcă în camera ei într-o stare de transă. Înnebunise de-a dreptul. Îşi dăduse acordul tacit pentru o întâlnire de dragoste – alte cuvinte nu se potriveau acestei situaţii – cu un bărbat care uitase mai multe metode de seducţie decât învăţase ea toată viaţa. Şi acum nu se gândea la nimic altceva, decât cu ce să se îmbrace. Orice doctor care s-ar fi ocupat de cazurile disperate, ar fi numit-o cu siguranţă „nebună”.

Dar cel mai important lucru era faptul că nici măcar nu-i păsa.

În câteva minute făcu un duş, se uscă, se

pudră şi îşi dădu cu loţiunea pe care Clint i-o făcuse cadou de Crăciun. Avea un miros mai degrabă pătrunzător, care până astă-seară i se păruse exagerat. Dar astă-seară îşi dădu la încheieturile mâinilor şi cu parfumul purtând aceeaşi marcă.

Apoi, fără să mai piardă vremea cu analizarea motivelor, îşi alese îmbrăcămintea din cea pe care-o achiziţionase chiar în ziua respectivă, luându-se după primul impuls. Pânza vaporoasă, vopsită într-un pastel fin, îi învăluia capul şi-i aluneca pe corp ca o spumă. Materialul simplu era suficient de transparent ca să provoace şi totuşi destul de dens ca să nu fie scandalos.

Pepper o asigurase că era ultima modă, iar Kary crezuse în vorbele ei. Pepper era preocupată de îmbrăcăminte. Toaleta era completată de sandale cu toc jos, de culoarea îngheţatei franţuzeşti de vanilie şi de o poşetă micuţă de pai, pusă pe umăr. Cu această rochie şi cu aproape nimic pe dedesubt, se simţea uşoară şi liberă, ca şi cum ar fi plutit pe un Tiorişor.

Jack o aştepta în picioare lângă scară, ca şi cum ea ar fi fost o debutantă, – iar el, plin de veneraţie, ar fi fost escorta. Nu-i adresă niciun cuvânt, dar strălucirea din ochi şi surâsul leneş îi exprimară foarte clar aprobarea. Gura i se deschise pe jumătate, lăsând să se vadă vârful limbii şi apoi strălucirea dinţilor.

Trupul lui Karolyn răspunse invitaţiei tăcute, fiind cuprins de o dorinţă fierbinte şi sălbatică ce-i poruncea să sară asupra lui Jack, să-l pună jos pe covoraşul de rugăciune Tabriz, care aparţinuse mamei sale, şi să ordone gurii lui să-i facă lucruri foarte, foarte nepermise.

105-y

— Nu mă ispiti, spuse el, ca şi cum din nou i-ar fi citit gândurile.

Avea să fie o seară foarte lungă, dar ea voia să savureze fiecare clipă. Niciodată nu se simţise atât de îndrăzneaţă, de neîncătuşată, şi seara aceasta ar fi putut fi şansa vieţii ei, aşa că trebuia să profite cât mai mult. Ca şi Cenuşăreasa, mâine îşi va relua vechiul chip.

— Chiar doresc să-mi arăţi, sunt gata.

El nu putu spune decât „O, Kary”, dar vocea îi era plină de promisiuni…

În timp ce-o conducea la maşină, o cuprinse. Cu braţul de talie şi ea-i simţi atingerea ca pe un fier înroŞit. Era foarte ciudat, ca şi cum pielea ei devenise brusc hipersensibilă.

— E descoperită.

Jack deschise uşa nărăvaşului său Mustang decapotabil. Karolyn nu-şi imaginase că cineva şi-ar fi putut închiria o maşină atât de sport, dar Jack era expertân acest domeniu.

— Dacă vrei, o închidia loc, ca să nu-ţi strice noua pieptănătură.

— Nu, las-o aşa.

Zboruljntr-o maşină decapotabilă îi sporea iluzia libertăţii.

— Se pare că ăsta e avântajul unei ţinute uşor neglijente. Poţi să-ţi aranjezi părul cu mina.

— Bine, tu eşti şeful.

— Da. Karolyn se aşează confortabil în scaunul adânc, simţindu-se dintr-odată şi mai uşoară.

Probabil că era o iluzie, ca toate întâmplările din acea seară, dar era hotărâtă să nu rupă vraja acestei seri.

Soarele apusese în spatele unei aglomerări de nori pufoşi şi aerul tropical îmbătător, împrospătat de briza mării, răscolea totul, jucându-se cu părul ei şi cu rochia uşoară. Schimbase câteva zâmbete cu Jack, dar niciunul nu simţea nevoia să vorbească. Kary era ocupată să simtă fiecare detaliu-

Ajunseră prea repede în parcarea de la Ştrand.

— Ăsta e unul din lucrurile pe care le apreciez la Galveston. Oriunde vrei să mergi, nu faci mai mult de zece minute.

— Presupun că altcineva ar spune că e din cauză că nu prea ai multe locuri de văzut aici.

— Pentru mine sunt mai mult decât suficiente. Jack înconjură maşina şi când ea îi dădu mâna ca să fie ajutată, el i-o reţinu în timp ce traversau strada pavată cu dale inegale. Intrară în restaurant.

Karolyn mâncase de câteva ori la Wentletrap în ultimii trei ani. În această seară, barul victorian, încăperea cu trei etaje şi arcadele din cărămidă aveau aureola unui loc neînchipuit de intim, o scenă perfectă pentru o poveste de dragoste.

— E unul dintre locurile mele favorite, mărturisi ea după ce se aşezară.

— Atunci sunt convins că va fi şi al meu.

Fără să se poată abţine, Kary îi răspunse cu un zâmbet. Deci aşa se lucrează aici, medită ea. Obişnuita tactică Rowland. Dar când Jack însuşi o aplica, reauşeaântr-adevăr să fie enervant de încântătoare şi de curtenitoare. Singura nedumerire pentru Kary, în acel moment, era de ce el se hotărâse să aplice această tactică tocmai cu ea. Apoi îşi reproşă că nu scapă odată de gândurile negative. Doar mâine avea destul timp să-şi facă tot felul de probleme.

— Ai ales acest loc numai pentru că era trecut în ghidul tău turistic?

El părea absorbit în studierea listei de vinuri.

— Nu, săptămâna trecută am dat o raită şi-am trecut prin apropiere. Am stat de vorbă cu nişte cunoscuţi şi câţiva mi-au recomandat restaurantul pentru, mm, pentru meniul strălucit.

Părea însă destul de evaziv.

— Nu cred că vei fi dezamăgită.

— Nici eu nu cred. În lumina obscură dată de lumânări, ochii lui albaştri păreau mai întunecaţi decât de obicei şi foarte, foarfe pătrunzători. De fapt, sunt sigură de asta.

Singurul lucru, într-adevăr sigur pentru ea, era că se implicase

Căzură de acord asupra vinului, îl gustară şi le plăcu, apoi băură câteva înghiţituri în tăcere. Cu toate că el n-ar fi vrut să vorbească despre Tammy, pentru că era un subiect incomod, ea era prea curioasă ca să-l poată evita.

— Aseară, când stăteam pe Terasă, la asta te-ai referit când ai spus că avem program?

— Nuu, aceea a fost o născocire de moment, în caz că n-ai înţeles, lasă-mă să-ţi explic mai clar. A fost o prostioară de liceu şi nu văd de ce s-ar

putea schimba în ceva mai bun.

Vorbele lui o umplură de o satisfacţie fierbinte şi sălbatică.

— Înseamnă că asta – spuse ea, arătând cu palmele depărtate spre coloanele albe, placate cu metal şi spre mulţimea elegantă – a fost tot o inspiraţie de moment?

— Mai degrabă i-aş spune planul B. Pentru că, la început, aveam de gând să-ţi propun să dăm o fugă la Houston astăzi.

Ei i se strânse inima de îngrijorare.

— Te-ai săturat deja de Galveston? întrebă ea, cu o voce moale.

— Deloc. Voiam să vii cu mine ca să duci tu maşina închiriată la aeroport după ce mi-o iau pe cea nouă.

— Îţi cumperi o maşină? De ce?

— Este un Jeep Cherokee – arată mai degrabă ca un vagon – şi-o cumpăr că am nevoie de ea pentru deplasări.

— Dar nu ieşi în pierdere, când în majoritatea timpului eşti plecat din ţară? Clint mi-

a spus că e mai rentabil să închiriezi o maşină în timpul scurtelor perioade cât ai nevoie de ea!

El îşi aşează pe masă paharul cu vin puţin cam deliberat, după cum observă Kary.

— Cum ar trebui să procedez ca să te conving că am terminat cu globe-trotting-ul? Ţi-am spus că m-am întors ca să mă stabilesc aici şi să trăiesc ca toţi oamenii.

— Ca toţi oamenii? – Da. De-asta m-am hotărât să-mi cumpăr Jeep. E o maşină solidă, de nădejde pentru o familie, are locuri pentru copii şi tot dichisul.

Thi)

Karolyn-îşi încleştă cu disperare degetele pe pahar când reuşi, cu mintea ei tulburată, să pătrundă înţelesul cuvintelor lui. Într-un final, reuşi să ajungă în miezul lucrurilor.

— Locuri pentru copii?

— Ei, bine, da. Nu e asta ordinea firească a lucrurilor? Te hotărăşti să te aşezi la casa ta şi, înainte de a-ţi da seama, te trezeşti cu doi copii pe locurile din bancheta din spate. Şi-ncepi să

transpiri ca să le plăteşti taxele şcolare.

Îl avea în faţa ochilor doar pe Jack, făcând copii cu o femeie oarecare. Strânse pleoapele furioasă când lista de mâncăruri, care tocmai îi fusese adusă, deveni neclară. Ea renunţase de mult la prieteni. Fusese foarte greu şi ajunsese să fie un doctor bun cu mari sacrificii.

— Mai sunt şi bursele şcolare.

— Da, şi majoritatea le primesc copiii deştepţi ca tine, Care iau punctaje maxime la teste, spuse el, ridicând umerii. Dar ca eu să fac copii destul de isteţi, ca să poată reuşi în viaţă, trebuie să-mi combin genele cu cineva superinteligent şi să sper că va ieşi bine. Nu e ăsta secretul geneticii?

— Nu neapărat. Copiii oamenilor superiori din punct de vedere intelectual tind să iasă normali. Strălucitoare, ca de obicei, Karolyn recită din cartea de psihologie de anul întâi.

— În familia ta nu s-a întâmplat chiar aşa. Clint e destul de deştept, dar probabil nu-i ajunge pe părinţii tăi, care şi-au luat doctoratul în

biochimie. Pe de altă parte, tu ai fost o excepţie de la regulă. Cum explici asta? întrebă el, ciocnind paharul de al ei.

Nu-i putea da nicio explicaţie. De altfel, discuţia despre moştenirea genetică a copiilor îi mai temperase exaltarea.

— Vreau somon fume şi salată de ananas crud, spuse ea sec, decisă. Şi niciun fel de discuţii despre coeficientul de inteligenţă.

Jack râse şi luă lista de mâncăruri.

— Da, stăpână. Chiar un tip mediocru ca mine îşi dă seama că ăsta e punctul tău sensibil.

— Ţie ţi-ar conveni dacă ai fi judecat după un singur criteriu? Să auzi de la toată lumea: O, ea e Karolyn Lucas. O fată cumplit de deşteaptă. Parc-aş fi expusă la grădina zoologică. Ei au impresia că, dacă iau maximum de puncte la toate testele nu sunt normală, că am capul plin numai cu teoreme complexe, abstracte, şi cu probleme ştiinţifice. Dar ceea ce mă irită cel mai mult este convingerea lor că eu nu pot trăi ca un om obişnuit, adăugă ea, dând de două ori cu pumnul

în masă. Aş vrea ca măcar o singură dată să se uite cineva la mine şi să nu mai vadă o colecţie de substanţă cenuşie.

Când Jack îi descleştă degetele şi i le păstră în mâna lui, începu să-i bată inima cu putere şi regretă imediat că ţinuse o asemenea tiradă lungă şi pasional, Credea că ar fi trebuit să păstreze o atmosferă plăcută şi relaxată, potrivită cu împrejurarea de faţă, folosind un ton potrivit. Deşi învăţa tot felul de lucruri cu atâta uşurinţă, nu reuşise niciodată să-şi însuşească un comportament degajat în societate.

El se apropie de ea, păstrându-i mâna în continuare.

— Mă uit. La tine în clipa asta şi văd o femeie minunată. Ochii îţi strălucesc, ca şi cum ar ascunde secrete preţioase. Ai pielea fină, moale, atrăgătoare, nu năsuc obraznic, o-gură superbă şi urechi delicate, care invită orice bărbat să-ţi mărturisească secretele lui…

Kary reuşi cu greu că înghită vinul fără să-l stropească. Nu o vedea deloc în acest fel. Aşa ar

face dacă ar vedea într-adevăr femeia pe care o descrisese. Nu, i se părea absurd.

— N-am nevoie de complimentele tale gratuite, declară ea bătăioasă.

Văzu, întâi, un licăr de durere în ochii lui şi apoi nerăbdarea.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la un „mulţumesc, Jack", după aceste complimente SINCERE. M-aş fi mulţumit să te îmbujorezi.

— Mă confunzi cu celelalte femei pe care le-ai cunoscut.

Mâna lui se contractă, încât aproape îi strivi vârfurile degetelor.

— Crede-mă, Kary, n-aş face o asemenea confuzie, pentru că tu eşti diferită de toate femeile pe care le-am cunoscut.

— Corect. Cred că acum trebuie să completăm cercul, nu-i aşa? Să revenim la diferenţele între mine şi ele.

O apăsă uşor cu degetul…

— Ai devenit, brusc, foarte cârmbativă. Ai putea să-mi spui de ce?

— Şi de ce nu?

Tot alambicul acesta de cuvinte. Îi dăduse o stare de tensiune, încât nu-şi putea alunga tulburarea…

— Bine, tu ai vrut-o. Nu-mi place să intru în joc până nu-i cunosc regulile. Îşi trase mâna din apăsarea lui şi-şi îndreptă spre el vârful degetului arătător. Iar, tu, Jack Rowland, te joci cu mine…

— Ce te face să crezi asta?

— Te comporţi dulce şi drăguţ, ceea ce nu-ţi este caracteristic. În loc să mă tachinezi, ca de obicei, te-ai schimbat şi ai devenit grijuliu şi încântător. Mă enervez pentru că nu-mi dau seama ce urmăreşti. Nici măcar nu ţi-ai mai bătut joc de cadoul pe care mi l-a făcut admiratorul meu necunoscut.

— Poate că m-am gândit că aş fi fost grosolan dacă aş fi luat în derâdere un lucru care ţie ţi-a plăcut aşa mult.

— Dar de când îţi pasă ţie dacă eşti grosolan sau nu? Dădu din cap, neîncrezătoare. Te porţi cu mine de parcă am avea o întâlnire amoroasă, cu

gesturi tandre şi complimente siropoase. Cum să nu devin suspicioasă?

— Ştii ceva, Kary. Încep să mă întreb dacă eşti deşteaptă măcar pe jumătate din cât credeam eu. În unele privinţe eşti surprinzător de prostuţă.

— Eşti un… dar se opri chicotind, dându-şi seama că să lăsase prinsă în propria capcană. Cum să ia drept ofensă remarca lui, când numai cu câteva minute mai devreme afirmase că de-abia aştepta să întâlnească pe cineva care nu dă doi bani pe creierul ei? Touché! Dar acum ceva îmi spune că ne-am înţelege mult mai bine dacă am schimba subiectul. De acord?

Fără să se mişte, Jack prinse privirea chelnerului care se afla în cealaltă parte a încăperii, un alt talent folositor, pe care ea nu-l avusese niciodată.

— De acord. Dar întâi vreau să-ţi aipintesc un vechi proverb texan.

— Care anume?

— Pot să-ţi spun acelaşi adevăr în patru sau cinci feluri diferite, dar fără să te mint niciodată.

Dacă te vei gândi aşa şi îmi vei asculta cuvintele, totul îţi va fi foarte clar.

Păstrându-i sfatul, Karolyn petrecu în continuare o seară deosebit de plăcută. După cină merseră la un concert în aer liber în Ashton Villa, la un conac victorian restaurat. Apoi Jack propuse să se întoarcă la club, în cartierul istoric, şi să asculte jazz. În loc să meargă la jK)

Un bar, preferă să se plimbe mână în mână pe plajă, şi discuţia îi absorbi cu totul, încât ar fi fost în stare să nu se oprească încă douăzeci şi patru de ore, şi să ajungă până la digul de pescuit din Ninetieth şi Seawali.

Trecuse de ora unu când ei se întorceau la maşină…

Karolyn era relaxată şi se simţea minunat. Dacă ar uita de trecut şi nu şi-ar face niciun fel de griji pentru viitor, Jack ar fi prietenul ideal. O făcuse să râdă, să alerge desculţă prin nisip, şi chiar îi testase talentul de femeie cuceritoare. Greu lucru. Singura dezamăgire, apăru când se întoarseră acasă. Jack o lăsă în faţa uşii, spunând

că vrea să se mai plimbe puţin prin împrejurimi înainte de a se culca.

Ar fi dorit ca Jack să o sărute.

Karolyn se trezi devreme şi se dădu jos din pat, fiind plină de energie, cu toate că dormise numai câteva ore. Probabil că îi rămăseseră în minte câteva imagini frumoase din vis. „NU te lăsa purtată de val, Lucas”, îşi porunci ea. „E timpul să te trezeşti la realitate”.

Făcu un duş, încântată că-i trebuie numai câ-

Cni.

Teva minute să-şi usuce şi să-şi aranjaze părul. Dacă ar fi ştiut ce uşor şi plăcut e, l-ar fi tuns mai demult.

Clătite. Îi plăceau la nebunie. Era sigură că Jack dormea, p. Entru că ea citise aseară încă o oră după ce se băgase în pat, dar el tot nu se întorsese. Simţindu-se generoasă, se gândi să facă multe clătite, ca să-şi încălzească şi el stomacul când se va trezi.

Se uită cu atenţie în podea şi păşi fără zgomot, în vârful picioarelor, pe lângă uşa camerei

lui şi apoi pe scări. Dar el era deja la bucătărie şi întinsese pe masă ediţia de duminică a ziarului Galvdston Daily News. Avea ochii injectaţi şi pleoapele grele, ca şi cum n-ar fi dormit toată noaptea.

— Neaţa, Kary.

Vocea îi era răguşită, groasă. Kary îşi simţi terminaţiile nervoase cum vibrează ca nişte fire vii. Îşi legă strâns şorţul peste rochia de bumbac de culoarea vinetei şi începu să scotocească prin dulapuri.

— Ce zici de nişte clătite cu unt şi lapte?

— E perfect. Tot ce vrei tu e bine şi pentru mine.

Lui Kary i se încleştară degetele pe mixer. Ce voia el să spună cu asta? Nu mai visa, îşi porunci ea. Cu toate că, în realitate, ea şi Jack se jucau de-a familia. Ea ducând greul în legătură cu prepararea mâncării şi el fiind „Domnul Reparator”, se purtau ca un cuplu tradiţional de tineri căsătoriţi din anii cincizeci.

Nu, de fapt imaginea nu era chiar aşa. Dintr-

un anumit punct de vedere, relaţia lor neobişnuită nu semăna deloc cu o căsătorie. Pentru că nu împărţeau şi patul.

Dar dacă Jack, aşa cum declara el, avea de gând să-şi formeze o familie, însemna că în curând avea să plece în căutarea femeii potrivite. Avea mâna atât de unsuroasă, încât deschise uşa de la cămară după mai multe încercări. În timp ce tigaia se încingeai ea făcu un amestec din făină, ouă, ulei şi lapte. Încercă dacă tigaia este destul de jierbinte picurând un strop de apă, apoi puse o bucăţică de unt măsurând-o cu grijă.

— Ce părere ai de treaba asta cu prezervativele?

Mâna cu care turna aluatul îi tremură brusc, aşa încât cea de-a doua clătită arăta ca harta Floridei.

— Prezervative?

— Ştii, şcoala din Ball High e de părere să se recurgă la ele. Este o parte din programul…:

— Ştiu de ce vrea asta. Fără să lină cont de etichetă, puse pe masă tacâmuri, şerveţele, apoi

aduse şi nişte căni cu amestec de sirop cu unt.

Jack lăsă ziarul şi ridurile din – jurul ochilor părură şi mai pronunţate. Să fi fost din cauza oboselii? Sau erau riduri de expresie, din cauza râsului?

— Sunt convins că ştii.

N-avea nicio idee despre semnificaţia cuvintelor lui.

— Rata adolescentelor care rămân însărcinate se află într-o creştere ameţitoare. Cred că autorităţile districtuale încearcă cu disperare să pună capăt acestei situaţii, prin orice metode.

— Totuşi, eşti de acord cu această cale? De exemplu, dacă ar fi vorba de fiica ta, ai fi de acord să ia contraceptive de la vârstă şcolară?

Kary puse pe farfurie câteva clătite, apoi adăugă şi pe cele proaspete şi i le trânti în faţă.

— Dacă ar fi vorba de fiica mea, sper că i-aş explica foarte clar aceste-lucruri, ca să nu mai fie necesară intervenţia şcolii.

— Aşa a procedat şi mama ta?

Ea se duse la cuptor să întoarcă o clătită. De

ce oare o conversaţie banală, în timpul mesei, trebuia să ia în cazul lor conotaţii atât debizare?

— Mama a abordat problema în mod ştiinţific, aşa cum cred că ţi-ai dat seama. Mi-a arătat plante anatomice, seneme şi moaeie, ca eu să pot înţelege de la o vârstă fragedă substratul reproducerii umane.

— Cred că e o idee bună să înveţi toate teh nicile. Stătea la masă, în faţa ei, şi totuşi nu începea să mănânce. Dar pentru majoritatea adolescenţilor cărţile nu mai fac nici două parale când hormonii încep s-o ia razna. Străvechea nevoie biologică de a… de împerechere este deseori mult mai puternică decât voinţa omului de a rezista.

Karolyn îşi simţi în gât puternicele bătăi ale inimii…

— Tocmai aici e problema, zise ea şovăitoare. Acum realiza cât de mult te poate consuma dorinţă neîmplinită, iar vârsta oarecum înaintată nu atenua deloc aceste senzaţii. Dar. Trebuie să te controlezi, adăugă ea.

— Ce nostim, şi tata îmi ţinea deseori astfel de predici. „Jack, asta e piatra de încercare a bărbatului. Trebuie să înveţi să te controlezi în relaţiile tale cu femeile”.

— Ţinând cont de faptul că nu erai deloc ascultător, sunt sigură că ai făcut tot posibilul să-i ignori sfatul.

Jack împinse farfuria şi o privi cu intensitate, direct în ochi…

— Hai să lămurim lucrul ăsta chiar acum.

Kary. Orice-ai crede tu despre faptele sau instinctele mele, să ştii că întotdeauna, dar absolut întotdeauna, am fost responsabil în aceste relaţii.

„Până acum. Dar acum îţi baţi joc de mine fără milă, chiar dacă-ţi dai sau nu seama de asta”. – Pe scurt, nu mi-e ruşine de niciuna din faptele mele trecute. Lipsa de somn nu diminuase deloc magia privirii lui. Şi nici în viitor n-am de gând să fac surprize neplăcute, adăugă el, împingându-şi scaunul în spate şi ridicându-se. M-am exprimat destul de clar, sau trebuie să-ţi fac un desen

amănunţit ca să înţelegi?

Kary gustă din clătite şi i se făcu greaţă. Trebui să bea tot paharul cu suc de zmeură ş banane ca să poată înghiţi. Pofta de mânqare îi dispăruse cu totul. Apropierea de Jack, uşurinţa lui de a discuta despre cuplu, noţiune atât de banală, şi chiar vocea lui scrâşnită şi obrazul nebărbierit, erau atât de impunătoare, încât Kary simţea nevoia să nu mai ţină cont de prevedere, logică sau consecinţe, să-şi descheie rochia şi să vadă cât de responsabil ar mai fi el atunci faţă de el, şi cum şi-ar mai putea controla instinctele.

Dar bunul-simţ birui. Se ridică şi ea, luându-şi farfuria.

— Clătitele astea au un gust oribil. Cred că am greşit aluatul. Le aruncă la gunoi, în timp ce Jack strângea masă. Când terminară cu trebăluiala, Kary auzi clopoţelul de la intrare. Bucurându-se de această întrerupere, alergă să vadă cine o caută duminică dimineaţa, la o oră aşa matinală.

Deschise uşa şi simţi un gol în stomac. Asta

le întrecea pe toate! O femeie în uniformă îi întinse un pachet micuţ, spunându-i:

— Pentru Karolyn Lucas.

Cu mâna tremurândă, Karolyn îşi scrijeli semnătura pe hârtie.

— Ce mai e?

Vocea lui o surprinse. Se răsuci spre el, aruncând pacheţelul şi prinzându-l în palmă. Jack îl prinse din zbor şi-l cercetă cu un aer dispreţuitor.

— Nu e nicio carte de vizită, dar cred că misterul expeditorului nu-i chiar atât de mare. Are aspectufunui cadou din magazinul de bijuterii; probabil un inel. Surâse afectat, adăugând: Ce zici, Kary, crezi că te cere în căsătorie?

— Nu, nu cred, izbucni ea, uşurată de faptul că el devenise arţăgos. Îi era mai uşor să polemizeze cu el în aceste condiţii.

Scoase ultima surpriză din ghearele lui şi desfăcu hârtia care învelea pacheţelul. În cutiuţa căptuşită cu catifea roz combinat cu negru, era cuibărit un degetar din lemn chinezesc, cu vârful

de aur. Pe o parte erau pictate, – cu linii extrem de fine, siluetele cuplului Romeo şi Julieta. Karolyn rămase fără grai, dând din cap.

— Arăţi de parc-ai fi văzut o stafie. Ce mare şmecherie e un degetar?

— Dar eu colecţionez degetare de ani de zile, murmură ea. Ultima oară când le-am numărat erau aproape două sute. Acum le ţin împachetate pentru că, de când m-am mutat aici, n-am găsit niciun loc unde să le pot expune. Kary căzu în fotoliul stil italian. Dar DE UNDE a putut afla el?

— Ai vrea să ştii cine e, Kary?

Ea dădu din cap.

— Da, da. Dacă ar dezlega această enigmă, atunci poate că şi-ar mai putea face puţină ordine în viaţă.

— Atunci, hai să-ţi dau cheia. Puse degetarul pe degetul lui mic şi i-l flutură în faţă. În primul rând fă o listă cu toţi bărbaţii care-ţi cunosc acest hobby.

Mândria ei de femeie n-o lăsă să-i spună că ea îşi ţinuse colecţia în dormitor şi niciun bărbat

nu intrase vreodată acolo.

— Dar sunt o grămadă care ar fi putut afla, minţi ea.

— O.K. Şi pe lista asta fă un semn în dreptul celor care ştiu şi despre pasiunea ta pentru fructele de anacard. Unul dintre ei trebuie să fie Moş Crăciun, cu un sac mare cu cadouri. Mă gândisem că-ţi va veni şi ţie ideea asta. Doar e foarte simplu şi foarte logic.

Poate că e simplu, dar pentru cineva care e în stare să gândească logic. Ori, Kary nu mai putea, de când Jack apăruse în scenă. Cât despre admiratorul secret, acesta era în afara oricărei logici.

— O să fac lista mai târziu.

Karolyn urcă scările în grabă. Avea de gând să meargă la biserică şi spera să ajungă la slujba de dimineaţă.

Niciodată nu avusese atâta nevoie de mila divină.

Karolyn ţinea în mână cărticica de imnuri şi cânta mecanic „Dragostea mă înalţă”, în timp ce

gândurile îi zburau aiurea. Obişnuitele ritualuri nu aveau efectul dorit, iar principalul motiv era că sursa problemelor ei stătea suficient de aproape de ea, ca să poată ţine cealaltă jumătate a cărţii.

De obicei, Jack era mai greu de urnit decât vântul pe timp de va a. Cine ar fi crezut că se poate îmbăia, bărbieri, îmbrăca în costum şi cravată, aşteptând-o apoi pe Kary, până e gata?

Ubicuitar, acesta era epitetul care i se potrivea acum. Pentru că de-abia apăruse şi invadase toate căile existenţei ei.

Când ultimele sunete de orgă se stinseră, pastorul spuse: „Şi-acum să ne rugăm”. Karolyn îşi aplecă privirile şi totuşi gândurile ei cutreierau. Nici măcar nu avusese ocazia să-şi examineze şi să-şi evalueze sentimentele faţă de admiratorul necunoscut şi enigmatic.

Jack îi acapara toată atenţia, zi şi noapte. Îşi spunea degeaba să se liniştească, pentru că el nu înţelegea ce înseamnă o distanţă rezonabilă. – Oricum ar fi întors-o, el se afla chiar AICI, lângă ea.

Să-l ia naiba pe Clint, care-o aranjase în felul ăsta. Doamne!

E adevărat că nu prea putea să aibă gânduri frumoase faţă de fratele ei, dar biserica era un loc câtuşide puţin potrivit pentru blesteme. Îşi strânse pleoapele cu putere şi se străduí să fie atentă la cuvintele Doctorului Harvey. Dar, ca o ultimă ironie a sorţii, acesta predica-despre dragostea adevărată faţă de aproapele tău.

La naiba! Nu era vorba de niciun rai aici!

După ce primi binecuvântarea, Jack ridică fruntea şi-i zâmbi lui Kary. Ea părea tulburată, aşa cum probabil fusese Jack la paisprezece ani, când mama lui intrase în dormitor şi-l prinsese învăluit într-o sălbatică fantezie de adolescent, legată bineînţeles de „Playboy”.

Bănuia că imaginaţia lui Kary zboară deasupra rândurilor umile şi-ar fi dat totul ca să-i citească gândurile în acel moment şi s-o cunoască aşa cum era.

Se salutară cu pastorul şi cu ceilalţi membri ai congregaţiei, care-l recunoscuseră pe Jack şi-i

urară bun venit. Era foarte convins că cel puţin una din cucoane murea de satisfacţie să-l vadă împreună cu Kary, la gândul că ea avea, cu siguranţă, o influenţă pozitivă asupra lui. Într-un fel, aceste gânduri ar fi fost justificate. Doar datorită ei se schimbase.

— Mergem? întrebă el, de-abia aşteptând să iasă din mulţime. O luă de după umăr şi, galant, o conduse la parcare. Kary era distinsă şi toarte feminină, în costumul ei de mătase roşie. Fusta plisată se unduia foarte interesant când

V

eSIi mergea şi cureaua albă, moale, îi accentua talia fină. Îi plăcea şi pălăria ei albă, cu boruri largi.

— Ai fost surprins să vezi că mulţi, dintre cei pe care-i cunoşti, merg în continuare la aceeaşi biserică?

— N-am fost chiar surprins. Mai bine zis m-am convins de asta. Pentru că sentimentul continuităţii mă emoţionează. Este exact atmosfera potrivită pentru o familie.

Ea avu aceeaşi privire copleşită ca şi noaptea trecută, când el adusese vorba despre locurile pentru copii.

— Auzi, nu cumva noaptea, când dormi, se strecoară în camera ta nişte zâne şi-ţi fac vrăji? Pentru că toată flecăreala asta a ta despre – stabilitate şi strămoşi mi se pare că sună foarte ciudat din gura ta.

— Cât de des trebuie să-ţi reamintesc că m-am schimbat?

Descuie uşa şi, înainte ca ea să-şi poată strânge faldurile fustei, Jack se repezi s-o ajute. Nu pierdu ocazia şi-i mângâie uşor coapsa, întrebându-se dacă ea are cumva idee despre cât de obsedat era de picioarele ei şi cât de greu se stăpânea atunci când i le atingea.

Privi cu atenţie mâna care-i aluneca încet peste genunchi şi în ochi i se aprinse o scânteie de veselie.

— Mie mi se pare că-l am în fală tot pe bătrânul Jack.

Da, Kary ştia. Jack surâse, dar nu se mai

deranjă să-şi ceară scuze.

— Bine, recunosc, mai sunt câteva reminiscenţe din vechiul meu ego, care refuză să mă părăsească.

— Deci trebuie să-ţi reamintesc mereu că unele lucruri nu se pot schimba niciodată.

El sări în maşină fără nicio ezitare, întoarse şi se îndreptă spre strada Şaizeci şi unu. Kary nu şi-ar fi imaginat vreodată că el poate fi încântat de lucruri atât de banale: să meargă la biserică, să ia masa de prânz la un restaurant fără pretenţii şi apoi să-şi petreacă tot restul zilei în compania ei. Cu siguranţăcă avea de gând să-i arate ceva după masă, – de aceea era aşa fericit.

În timpul mesei fu gata să verse farfuria cu fasole de vreo trei ori. Cu siguranţă că Jack nu se obişnuise să păstreze un secret.

— Unde mergem? întrebă ea, când trecură pe lângă strada P 1/2.

— La capătul de est al vechiului district.

— Ai de gând să dăm un tur? Păru amuzată de această posibilitate.

— Eşti aproape de adevăr. Opri în faţa unei case victoriene de pe strada Postoffice şi parcă la umbra dată de imensa coroană a unui stejar, între două tufişuri de oleandru era afişată cu litere groase inscripţia unei agenţii imobiliare: „VÂNDUTĂV

— Ia uite, cineva a cumpărat această casă şi eu nici n-am aflat că a fost o vânzare, spuse Kary. Cred că e ruşinos să stea aşa mult timp nelocuită. Aceste frumuseţi preţioase au nevoie de oameni care să trăiască în ele. Şi să le îngrijească. Altfel, se observă foarte repede că sunt neglijate.

Decizia lui Jack fusese influenţată de faptul că ea îşi petrecuse aproape toată viaţa într-o casă asemănătoare. Se bazase pe puterea obişnuinţei, şi sentimentul lucrase în favoarea lui.

— A fost terminată în 1887.

— Atunci a fost construită şi casa părinţilor mei; coborî din maşină să studieze faţada. Asta e ceva mai mare şi mai aranjată, dar seamănă mult cu a noastră. Uite arcadele, galerijle duble şi zonele sculptate.

El se apropie, o luă de mână şi-o trase ou putere înainte.

— Ăsta e cel mai drăguţ lucru dintre toate. Vezi „R”-ul de la poartă? Este original, aparţine primului proprietar. Este înscris şi pe alee.

Gardul şi poarta din fier ornamentat de-abia ajungeau până la talie, deoarece erau construite după uraganul din 1900. Se aplecă să desfacă zăvorul şi o invită înăuntru cu un gest curtenitor…

— Uite, exclamă el, arătându-i cu vârful piciorului. Aici scrie JRR.

— Vrei să-mi sugerezi că există aici o semni ficaţie cosmică, pentru că douş dintre iniţiale ţi se potrivesc?

— Păi, nu chiar, dar trebuie să admiţi că este o coincidenţă interesantă.

— Cum să nu.

Jack scoase o cheie din buzunarul pantalonilor şi o conduse pe Kary zece paşi, până la uşa din faţă, care era de sticlă mată.

— Stai să vezi cum e înăuntru. Cu un pic de efort se poate scoate ceva deosebit.

Kary pătrunse prin uşa dublă şi ajunse în antreul lucrat în mozaic. Aşa cum i se întâmplase şi lui prima dată, privirea el fu atrasă de tavanul acoperit de lambriuri din lemn de mahon.

— Foarte drăguţ, exclamă ea, reverenţioasă. Un detaliu minumat.

Era deja cucerită. Jack îşi dădu seama deacest lucru, după aprecierea pe care i-o citi în priviri. În timp ce el o uonducea prin toate camerele, admiraţia ei creştea. Când să urce scările, se opri pe prima treaptă.

— Sunt minunate încrustaţiile acestea de oleandru de la ferestrele din sticlă mată. Le studie mult timp, înainte de a ajunge la etajul al doilea.

— Foarte neobişnuit este faptul că această casă a fost locuită de membrii aceleiaşi familii în ultimul veac, îi spuse Jack. Când a murit şi ultimul descendent, casa a rămas în patrimoniul statului, care” s-a luptat pentru legitimare, şi. De aceea n-a mai fost locuită de atunci.

— Presupun că aşa se explică de ce majo ritatea aranjamentelor şi ornamentelor originale

sunt încă la locul lor, şi de ce casa nici n-a fost transformată în apartamente, nici n-a fost demolată…

— Da. Agentul imobiliar spunea că zăvoarele ferestrelor, clanţele uşilor şi chiar vergelele pentru perdele sunt originale. Bucătăria trebuie modernizată, dar restul poate rămâne, în mare, la fel. E nevoie de ceva timp şi muncă.

Intrară în camera câin faţă, de pe colţ, în care lumina soarelui intra prin obloanele lungi din tavan până în podea. Jack le ridică şi descoperi astfel două ferestre, prin care se putea ieşi în galeria de la etaj.

— Şi asta-mi aminteşte de casa mea, murmură ea. Lipseşte numi copacul.

— Da, e păcat. Pentru că am amintiri superbe despre nopţile în care Clint şi cu mine ne furişam afară.

Trecură prin alte trei camere, apoi urcară pe o scară îngCistă, care ducea la etajul trei, unde se afla un spaţiu liber, imens.

— Aici s-ar putea adapta şi transforma într-o

cameră de petreceri, aşa cum avem noi acasă. Numai nu încerca să strecori masa de joc pe scările astea.

Jack respiră adânc şi zise:

— Eu mă gândeam să fac din ea cameră de joacă, cu rafturi de cărţi lipite de perete, dulapuri şi mese demontabile pentru jucării.

Tăcerea îi asurzea. O văzu cum înghite în sec şi cum îşi suge apoi buza de sus.

— Noi nu ne aflăm aici numai din pură-curiozitate, nu-i aşa?

— Nu.

— Înseamnă că afişul „Vândută” tu i-ai pus.

— Da

— O, Jack, n-ar fi trebuit să iei aşa repede o decizie atât de importantă. Ştiu că acum eşti hotărât să te stabileşti aici pentru totdeauna, dar dacă este o dispoziţie trecătoare? Ţi-ai blocat o grămadă de bani în ceva care până la urmă se va transforma într-o inutilitate.

— O să trăiesc aici multă vreme, Kary, spuse el ferm. Vreau ca fiii mei să crească în această

casă…

— Înţeleg…

Kary îşi încrucişă braţele şi mişcarea îi mări decolteul. Jack începu să transpire mai mult ca de obicei. Îşi lăsase cravata şi sacoul pe bancheta din spate, dar aerul condiţionat nu funcţiona încă în casă şi atmosfera era înăbuşitoare.

— Dar ce planuri ai în legătură cu slujba? Nu cred că sunt multe cereri în Galveston pentru specialitatea de inginer pe care tu o practici.

— Din fericire nu trebuie să mă gândesc prea curând la această problemă. În ultimii doisprezece ani mi-am făcut o rezervă frumoasă de bani. Şi până acum n-am prea avut pe ce să-i cheltuiesc, aşa că am preferat să-i investesc. Investiţiile s-au dovedit a fi profitabile, iar acum sunt mai mult decât Capabil să întreţin o familie.

— Presupun că eşti destul de mare şi, probabil, destul de isteţ ca să ştii. Ce faci şi fără sfaturile mele. Îşi ridică bărbia, îşi îndreptă spatele şi coborî hotărâtă scările.

Jack nici nu-şi dădu seama când ajunse ea

jos. Până s-o poată opri, ea era aproape de uşa de la intrare.

— Aşteaptă! Vreau să-ţi arăt ceva în curtea din spate.

Jack realiză că se purta ca un copil care-şi lăuda darurile primite de Crăciun. Dar, la naiba cu toate, de data aceasta avea de ce să fie mândru.

Ea rămase nemişcată o bună bucată de vreme, înainte de a se întoarce spre el. Iar când o făcu, îşi trase în sus colţurile buzelor, încercând în zadar să imite un zâmbet adevărat.

— Dacă tot sunt aici, de ce să nu facem turul complet?

— Aşa e. Ieşiră pe uşa din spate şi mai coborâră câteva trepte până în curte. Buruienile invadaseră iarba St. Augustine şi ajunseseră să sprijine corolele florilor, iată un nou proiect. Dar mai exista în curte o pată strălucitoare, ciudată. Lângă gardul din spate era un arbore alb, pe care se căţărau până în vârf două jerbe de trandafiri roz şi galbeni. Iar la umbra copacului erau două băncuţe ascunse de spectacolul luxuriant al

trandafirilor. Jack o conduse în locul acela şi se aşeză, privind-o în ochi.

— Ei, ce părere ai?

— Despre casă?

— Mm-hmm.

Ea îşi scoase pălăria, trase cu degetul. Marginea borului şi apoi o aşeză în poală.

— Vrei să fiu sinceră?

— Mm-hmm.

— Aş fi vrut să fie a mea.

Mărturisirea ei plină de regret îl lovi ca un glonţ. Îi trebui toată puterea voinţei lui ca să nu dea totul în vileag, pentru că până acum reuşise să păstreze o mică taină. – Adevărat? Şi ai vreo idee cum se poate îmbunătăţi acest loc?

Dădu din cap, fără să scoată niciun cuvânt.

— Perfect. Voi cere sfatul unui specialist. Vorbea repede, făcând mari eforturi să-şi vâridă marfa cât mai bine. Vreau ca la sfârşit să fie aici aceeaşi atmosferă ca în casa ta părintească. Presupun că ai-moştenit gustul şi stilul mamei tale. Eşti cea mai potrivită pentru a deveni

consultantul meu în vederea renovării acestei case.

— Vrei ca eu să... să... oh, lasă, nu contează. Jack o privea cum mototoleşte borul pălăriei, chinuindu-se să-şi reorganizeze gândurile. Jack, trebuie să dau o lovitură sensibilităţii tale. Nu poţi cere unei femei să decoreze casa alteia. Nici chiar unei profesioniste în domeniu.

— Cum adică?

Ea răsuflă exasperată.

— Am ajuns la nişte subtilităţi pe care mintea unui bărbat nu le poate înţelege. Crede-mă când îţi spun că dacă cu aranjez casa asta, viitoarea ta soţie va face schimbări majore şi, probabil, cu cheltuieli la fel de mari.

— Dar eu vreau totuşi s-o faci, Kary.

Pălăria îi căzu din mână.

— De ce eşti atât de pervers?

— Pentru că ştiu ce vreau. Şi, în momentul acela, voia să o sărute. Pe loc. Nu mai avea nimic altceva în minte şi ea îşi dădu seama.

— Nu, Jack, îi spuse pe nerăsuflate. Nu cred

că trebuie să faci ceea ce te gândeşti acum – să faci…

El se apropiase în timp ce ea vorbea, suficient de mult ca să-i simtă răsuflarea.

— M-am săturat să mă tot gândesc. De data asta sunt hotărât s-o fac aşa cum trebuie.

Raţiunea îi poruncea lui Karolyn. Să se ferească din calea lui, sau, şi mai înţelept, să fugă. Dar se săturase să gândească şi să analizeze to. Tul. Când era lângă Jack, instinctul îi poruncea să se lase copleşită de senzaţii. De fapt îşi dorea cu pasiune sărutul lui, fără să-i fie ruşine de asta.

— Uită-te la mine, Kary.

Nici nu-şi dăduse seama când închisese ochii, dar când îi deschise şi se cufundă în adâncul privirii lui albastre, dorinţa o supuse cu totul.

Aştepta momentul acesta de multe zile, poa te chiar de ani.

— Jack.

— Da.

Mâinile lui îi atinseră chipul şi-i apăsară colţurile buzelor, obligând-o să-şi deschidă gura şi

s-o lipească de a lui. Şi când făcu asta, el gemu de satisfacţie. Şi magia începu să-şi facă efectul.

Limba lui îi alunecă printre buze, atingerea blândă, insinuantă, transformându-se rapid într-o apăsare plină de dorinţă, de pasiune. Gustând-o, zvârcolindu-se, limba lui îi dădu senzaţii atât de puternice, de minunate, încât ea se simţi ca şi cum n-ar mai fi fost niciodată sărutată. Oricum, nimeni nu ştiuse s-o facă aşa bine, aşa profund.

Şi ea nu avusese niciodată experienţa unei intimităţi delicioase ca aceasta, creată de duelul neîntrerupt al limbilor. Gura ei se deschise şi mai mult şi mâinile i se odihneau pe umerii lui, obligându-l astfel, fără cuvinte, să-şi adâncească sărutul.

Fără să se dezlipească de ea, Jack se lăsă în genunchi şi, punându-şi mâinile în jurul taliei ei, o trase mai aproape.

Atmosfera încărcată de amiază îi învăluise, dar nimic nu se compara cu focul care ardea în inimile lor. Kary îşi arcui spatele într-o mişcare instinctivă, care-o făcu să-şi strivească sânii de

pieptul lui.

Suspinul slab, plin de dorinţă, fu imediat absorbit de gura lui înfometată şi avidă. O cuprinse” cu palmele de rotunjimile umerilor, trăgând-o spre el, într-un ritm sacadat, regulat, incredibil de provocator, incredibil de excitant, care evoca imaginea trupurilor lor goale alunecând unul peste celălalt, şi promisiunea şoaptelor pasional şi a unei plăceri nemăsurate…

Acum savura cu ardoare gustul şi aroma trupului lui, pe care se mula, pe care-l primea. Savura şi propria ei pornire pasională. Voia să cunoască limitele noii safe înfăţişări, pe care tocmai o descoperea, să vadă cât de departe ar putea merge. Simţea nevoia unei şi mai intime apropieri.

Picioarele ei se frământau fără odihnă şi, brusc, el pătrunse între ele, apăsând-o cu putere, oferindu-i exact ce-şi dorea. Dar curfnd simţi nevoia de mai mult. Voia mai mult decât încleştarea fierbinte a buzelor lui şi decât expresia puternică a forţei lui. Voia dovada faptului că

senzaţiile lor se potriveau, dar această confirmare ar fi apărut numai dacă el ar fi îndrăznit să continue.

Jack îndrăzni. Mâna lui alunecă de la gleznă până la genunchi şi apoi, după o ezitare de câteva secunde, degetele lui urcară pe interiorul coapsei ca să-i atingă cel mai intim loc, care era şi cel mai vulnerabil… şi cel mai receptiv.

— Ahhh, Jack! ţipă ea, cuprinsă de un val de extaz. Descoperea ce înseamnă să te supui îmbrăţişării unui bărbat, să fii posedată de gura lui lacomă, de mâinile lui avide…

Simţea pe gât răsuflarea lui fierbinte, auzea vocea lui groasă şi răguşită:

— Vreau să fac dragoste cu tine, Kary. Acum. Aici, în mijlocul trandafirilor.

Karolyn tresări şi, timp de câteva secunde pline de tensiune, fu tentată să cedeze. Dar imediat realitatea o lovi ca un vânt rece. Abia mai putea să respire şi mult mai greu îi venea să vorbească.

— Jack, trebuie să-ţi dai seama că e

imposibil. N-aş putea niciodată…

Ferindu-se, rupse vraja, simţind în gât un spasm dureros…

Desigur, era numai vina ei că-i acceptase avansurile, dar patima lui o paralizase. Dacă ar face dragoste acolo, acum, ar fi o insultă adusă ei însăşi şi viitoarei lui soţii.

Furia reuşi să-i oprească lacrimile.

— Chiar crezi că sunt aşa de proastă şi de credulă ca să mă las implicată într-o relaţie fără viitor şi fără perspective?

Jack înjură încet. Strâmbându-se, se aruncă pe băncuţa cealaltă şi se lăsă pe spate, cu genunchii depărtaţi. Dovada dorinţei lui, pe care ea o căutase ceva mai devreme, era vizibilă şi considerabilă.

Şi pentru că el nu se străduise s-o ascundă, ea nu se mai putea gândi la altceva. Era împietriţă şi în acelaşi timp fascinată şi atât de excitată, încât din nou fu gata să cedeze. Nu era drept ca un bărbat să-i poată stăpâni simţurile cu atâta uşurinţă şi atât de complet.

Jack stătea încruntat, părând furios şi inflexibil.

— Dacă ai privi dintr-o perspectivă corectă scopurile noastre comune, atunci ai vedea că totul are sens.

— Poate că aşa pare din perspectiva TA. Dintr-a mea, consecinţele par dezastruoase şi beneficiile… minime.

— Îţi promit că beneficiile vor fi mai multe decât ai tu impresia şi deloc… minime. Cu ochii întredeschişi, îi privea buzele. Cât despre consecinţe, am eu grijă să nu fie dezastruoase.

Karolyn îşi sprijini capul de trunchiul copacului, dar aroma suavă a trandafirilor nu reuşi s-o aline. În ultimele zile, Jack o ţinuse permanent încordată.

Se simţea din ce în ce mai rău, pentru că sentimentele faţă de el erau mult mai complicate; nu era vorba numai de curiozitate sexuală şi nici doar de o pasiune arzătoare. Karolyn realiza acum că ţinuse la Jack toată copilăria ei. Şi acum se temea că sentimentul se transformase în ceva care

semăna cu iubirea. Era cel mai imprudent lucru pe care-l făcuse vreodată, dar cum poţi controla asemenea sentimente? Trebuia să încerce totuşi.

— Vreau să-mi promiţi un singur lucru.

— Care?

— Jură-mi că n-o să mai faci asta niciodată.

Mâinile îi tremurau, ca şi vocea.

— Jură-mi!

— Nici vorbă, Kary. Îi luă mâna şi i-o puse în dreptul inimii, acoperind-o cu mâna lui. Inimile lor băteau în acelaşi ritm. Îţi promit un singur lucru, Kary. Data viitoare vom merge până la capăt. Ţine minte, Kary.

Aplecată pe coarnele bicicletei, Karolyn mergea cu viteză pe strada Bernardo de Galvez. Se simţea vinovată, ca un fugar urmărit de poliţie. Nu se mai simţea nicăieri în siguranţă, cu atât mai puţin în casa ei, cât. Timp Jack era acolo.

Când Avenue P se te rmină la Seawall, ea întoarse fără să încetinească. Luni dimineaţa, la acea oră, străzile erau pustii. Mai treceau, din când în când, alergători ocazionali sau tineri

plimbându-se pe patine cu rotile. Putea să pedaleze rapid şi imprudent, atât cât o ţineau picioarele.

Imprudentă. Acesta era epitetul care i se potrivise până ieri. Datorită întâmplării şocante din curte, era singurul cuvânt care a putea descrie exact. Nu, mai bine ar adăuga şi „proastă” pe listă. Fusese imprudent şi prostesc din partea ei să-şi piardă controlul în asemenea hal. Dar, în momentul acela, o stăpânise o putere mult mai mare decât propria sa voinţă.

O urmăreau mereu cuvintele lui Jack şi felul tulburător în care-o atinsese, imaginea lor împreună, făcând ceea ce amândoi îşi doriseră. Şi dorinţa pe care-o simţea în adâncul sufletului ei n-o lăsa deloc să uite.

Se întorseseră a casa părintească fără să scoată un cuvânt, şi ea se încuiase în cameră până dimineaţă, iar de atunci nici nu-l mai văzuse, nici nu-i mai vorbise. Ca să nu mai repete greşeala din după-amiaza zilei trecute trebuia să-l evite pe Jack. Era singura soluţie. Era în siguranţă numai

dacă-şi stăpânea slăbiciunea.

De multe ori, dimineaţa, Karolyn mergea pe Seawall şi pe Tenth Street înainte de a o lua pe scurtătură spre spital. Dar astăzi, fără nicio premeditare, întoarse şi intră pe Thirteenth şi, după ce trecu pe lângă câteva blocuri, viră pe Postoffice. Spunându-şi că trebuie să se pedepsească, opri în faţa casei lui Jack.

Nu-i venea să creadă că Jackcumpărase prima casă care-i ieşise în cale, deşi el aşa pretindea. Într-adevăr, era mândru că rezolvase problema aşa repede. Dacă ea ar fi vrut să-şi cumpere o casă, ar fi înregistrat toate ofertele şi pe urmăar fi meditat mult timp înainte de a se hotărî. Ceea ce sublinia diferenţa clară dintre ei doi…

Cu toate acestea, nu putea nega faptul că Jack făcuse o alegere excelentă. Nu putea nega nici sentimentul de regret pe care-l încercase ta gândul că Jack va locui aici cu altă femeie. Sinceritatea o obliga să admită că râvnea la această casă, dar mult mai mult îl dorea pe Jack,

ceea ce era o absurditate.

Karolyn oftă şi porni bicicleta spre UTSM. Viitorul ei se afla în această direcţie, nu aici. N-avea niciun sens să viseze ia ceva care niciodată nu i se va întâmpla.

Pe la prânz era foarte prost dispusă. Îi tremurau mâinile şi nu se putea concentra. La un moment dat se aulopedepsi pentru că greşise nişte măsurători de o importanţă deosebită, iar eroarea ar fi compromis rezultatele unui mare experiment. Pentru cineva ca ea, care nu făcea nicio greşeală în timpul serviciului, scăparea era tolerabilă.

Se hotărî să sară peste masa de prânz, să rămână la birou şi să-ncerce să-şi adune gândurile ca să poată funcţiona cel puţin la un nivel minim. Când sună telefonul, sări în picioare, pepper era aproape singura persoană care-o suna la serviciu, şi cu ea vorbise ceva mai devreme, ca să-şi ceară scuze că n-o poate însoţi la masă.

— Karolyn Lucas, răspunse ea, încercând să-ş ascundă tulburarea.

— Îţi plac darurile?

Ea rămase cu gura deschisă şi îşi duse mâna la gât. Trecură multe secunde până-şi regăsi glasul.

— Cine eşti?

Se auzi un râs scurt, adânc şi încântător de viril.

— Tipul care vrea să devii nebună după el.

— De ce eu?

— Pentru că eşti femeia pe care mi-o doresc.

Răspunsul lui direct îi tăie răsuflarea şi-o făcu să palpite.

— Cum poţi să afirmi aşa ceva? Ce ştii tu despre mine?

— Mai mult decât crezi, şi mai puţin decât îmi este necesar.

— E o glumă?

— Tu trebuie să hotărăşti. Dar, după dovezile de admiraţie pe care ţi le-am trimis, poţi crede că vreau să te păcălesc?

Adâncită în gânduri, Karolyn luă un stilou şi începu să mâzgălească absentă. „Orhidee exotică. Cutie şi anacarde. Degetar deosebit”. Daruri

scumpe, care fuseseră mult cântărite şi planificate.

— Nu, şopti ea. Nu, nu cred.

— Dar tu cum le-ai descrie? Kary detectă un accent ciudat, dar îşi dădu seama că nu avea de unde să recunoască vocea, deşi i se părea uşor familiară…

— Sunt foarte… drăguţe.

— Credeam că te-au impresionat mai mult.

Falsă modestie. Tot ceea ce primise era exact măsura fanteziei ei, iar tipul era foarte sigur de acest lucru.

— Se pare că ai învăţat foarte bine lecţia.

— Da. Vreau să-mi primesc răsplata pe măsura comportamentului meu corect.

— Dar ce-nseamnă asta? întrebă ea. Un joc?

— Bărbatul este vânătorul, iar femeia este jocul lui.

Îşi încleştă degetele pe receptor. Înseamnă că era un om cult. Altfel, cum ar fi simţit că ei îi plăcea Tennyson?

— Este o atitudine barbară şi ridicolă faţă de

o femeie care, după cum se ştie, are numai o jumătate de creier.

— Dar toată lumea ştie că această femeie, Karolyn Lucas, are mai mult decât o jumătate de creier. Am dreptate? îl putu auzi cum trage aer adânc, apoi respiră. Dar, cu toată inteligenţa ta, cred că încă n-ai reuşit să pătrunzi gândurile unui bărbat.

— Nu cred că inteligenţa ajută la aşa ceva.

Din nou se auzi râsul acela, care i se insinuă în trup şi-o excită.

— M-am liniştit, dar am de gând să mă asigur că vei şti exact ce gândesc şi… ce vreau.

Ar fi ţjebuit să închidă telefonul şi să pună capăt acestui nonsens. În loc de asta, se trezi întrebând:

— Cum? Când?

— Toate lucrurile la timpul potrivit. Am învăţat că aşteptarea este un afrodiziac puternic. Până atunci…

— Stai! O să… începu ea, muştându-şi buzele şi frângându-şi mâinile. O să aflu vreodată cine

eşti? O să te văd?

— Începe numărătoarea inversă, iubirea mea.

— La naiba, Kary, eşti dată-n brânză de norocoasă, exclamă Pepper în timp ce-şi lega în jurul taliei o eşarfă roşie, peste costumul de gimnastică mulat, colorat în roşu şi galben…

— Chestia asta cu admiratorul secret e atât de pasionantă şi aşa-a-a de romantică. Nu eşti impresionată până la lacrimi?

Karolyn îşi legă încălţările pentru gimnastică aerobică, zâmbind îngăduitoare în faţa dramatizării siropoase a prietenei sale. Pepper era singura persoană care putea rosti expresii ca „la naiba” şi „dată-n brânză”, fără să pară stupidă. Ca şi porecla, expresiile îi trădau personalitatea…

— Aş fi mult mai impresionată dacă aş şti ce se ascunde în spatele acestei acţiuni. De fapt, ţinuse cont de sugestia lui Jack şi făcuse lista. Niciun nume nu lipsea pe hârtie şi totuşi enigma rămânea nerezolvată.

— Oh, Doamne. De ce nu te relaxezi şi nu te bucuri de vânătoare? Unde ţi-e spiritul de

aventură?

— Genul ăsta de aventură ţi s-ar fi potrivit mult mai bine ţie. Eu prefer să am de-a face cu realitatea palpabilă.

— Karolyn Lucas, pe cuvântul meu că reprezinţi cel mai mare paradox. Cea mai mare parte a timpului tânjeai după o nouă dimensiune a vieţii tale. Iar acum, când visul a devenit realitate, în loc să-ţi savurezi norocul, tu vrei să-l diseci ca pe prăpăditele alea de specimene îmbălsămate din laboratorul de biologie. Pepper strâmbă din nas.

— Presupun că e o deformaţie profesională.

— Ştiu. Eşti exagerat de analitică, prin natura ta, dar şi prin preocupări. Sunt convinsă că nu mai ştii cum s-o scoţi la capăt…

— Îţi mulţumesc pentru toleranţă, spuse Karolyn crispată.

— Hei, atunci de ce-ai mai avea prieteni? Pepper îşi aranja bentiţa roşie de catifea pe frunte şi îşi puse încă două asemănătoare la încheieturile mâinllor.

— Haide! E timpul să arzi, păpuşă, arzi!

Cu şase luni în urmă, Pepper se urcase pe cântar şi descoperise că avea câteva kilograme în plus faţă de greutatea ideală. Şi acesta fusese imboldul de care avea nevoie ca să se înscrie la cursul de gimnastică aerobică. O luase şi pe Kary ca să-i susţină moralul şi de atunci veneau de trei ori pe săptămână la centrul sportiv din Menard Park.

În seara aceasta, Karolyn ar fi profitat de orice ocazie ca să stea departe de casă şi prefera chiar şi tortura unei lungi ore de gimnastică, conduse de doi instructori veniţi parcă din iad. Pe de altă parte însă, exerciţiul fizic era perfect pentru combaterea stress-ului, şi niciodată nu se aflase într-o formă mai bună. Cu picioarele depărtate, se aplecă în faţă şi îşi întinse braţele în spate, printre gambe.

— Nu eşti curioasă cum arată? întrebă Pepper, începând să se încălzească după seria mişcărilor de balet.

— Mmm. M-am gândit şi la asta un pic. Am ajuns la concluzia că e, aşa cum spune-i tu, tipul

clasic de „bestie”. Sau poate că e o piticanie de om căruia-i e groază să întâlnească o femeie. Cine altcineva ar păstra taina atâta timp?

Pepper făcu o grimasă, în timp ce executa un plie graţios.

— Eu cred că procedează aşa pentru că este unul. Dintre ultimii romantici, gata să câştige inima frumoasei sale doamne. Şi vrei să-ţi mai spun ceva? Se îndreptă şi o arătă cu degetul, acuzator. Cred că în adâncul sufletului eşti captivată, chiar dacă cinismul tău nu vrea s-o recunoască.

Karolyn nu se mai obosi să nege, pentru că în vorbele lui Pepper se afla mal mult decât un sâmbure de adevăr. O mică şi ascunsă parte a sufletului său dorea ca ea să fie genul de femeie capabilă să farmece un bărbat. Atunci, de ce să nu-i urmeze sfatul şi să nu se bucure de fericita întâmplare, atât cât va dura?

Doar nu exista niciun risc să fie rănită sau dezamăgită, pentru că ştia de la început că acest flirt nevinovat de la distanţă n-avea cum să

progreseze. Şi mai ales exista avantajul că îi distrăgea atenţia de la Jack.

Şi din acel moment, admiratorul necunoscut urcă pe locul întâi pe lista priorităţilor. „Şi pun pariu că dăcă-mi pun mintea la bătaie o să înving bărbatul misterios cu propriile lui arme şi-o să-mi dau seama cine e”.

Când terminară şedinţa făcură un duş, apoi se opriră să mănânce creveţi fierbinţi şi supă din naibă mare, după care se întoarseră în apartamentul lui Pepper, ca să privească emisiunea preferată la televizor. Când ajunse acasă, pe la ora unsprezece, era întuneric peste tot şi nici urmă de Jack. Poate că se hotărâse să se mute la el. Gândul acesta, precum şi discuţia avută cu admiratorul necunoscut, o făcură să se simtă mult mai bine.

Dar ziua următoare nu fu deloc promiţătoare, pentru că înainte ca ceasul să sune, Karolyn se trezi datorită zgomotelor care veneau din dor: mitorul vecin. De fapt erau nişte foşnete greu perceptibile, iar ea avea somnul greu, aşa că nu-şi

dădu seama cum le putuse auzi.

Rămase nemişcată câteva minute, străduindu-se să asculte.

Şoapte? Da… şi un mârâit gros, hodorogit, foarte suspect. Kary sări din pat şi îşi lipi ureche de uşa mică din lemn de nuc ce despărţea cele două dormitoare.

Se auzi din nou unchicotit, de data aceasta mai aspru şi mai prelungit.

— Nu mă mai linge!

— Bestie ordinară, aruncă ea. Asta le-ntrece pe toate! Toată flecăreala aia despre valoare şi schimbare, şi faptul că intenţionase să facă dragoste cu EA. Şi peste câteva zile să aducă o femeie în cameră. ŞI CHIAR SUB NASUL Ei! De data asta nu va scăpa aşa uşor. Şi dacă va descoperi că în patul fratelui ei se afla târfa aia destrăbălată de Tammy, va mătura toată strada cu ea, până în Snake Island.

Karolyn deschise uşile cu furie, pregătită pentru o confruntare.

— Ai într-adevăr mult tup…

Oof, oof. Un căţel furios lătra la ea de pe pieptul lui Jack, unde se cocoţase. Kary se împiedică de pragul uşii, pentru că nu prfea se ţinea bine pe picioare.

— Hei, Kary. Vino să-l saluţi pe Sălbaticul însoritul Weekend. Pe scurt, m-am decis să-l strig „Pungaşul”.

— Se potriveşte perfect. „Şi lui, şi stăpânului”. Pungaşul.

Auzindu-şi numele, căţeluşul sări din pat, se dădu peste cap, apoi se adună de pe jos şi alergă spre ea. Ar fi putut să jure că râde la ea.

— Îţi dă şi laba dacă vrei. Este singurul lucru pe care ştie să-l facă acum, dar dresorii mi-au promis că-l vor învăţa tot felul de chestii isteţe.

— N-am nicio îndoială. Lui Kary nu-i plăceau câinii, care pentru ea reprezentau nişte creaturi mari şi agresive, care miroseau urât şi le picurau balele. Dar acesta era altfel – micuţăgălaş şi neînfricoşător.

— Salut, Pungaşule, spuse ea, întinzându-i mâna. El se aşează în fund, îşi lăsă capul într-o

parte şi-i puse lăbuţa în palmă.

Fu copleşită, şi ambii masculi din încăpere îşi dădură seama de asta. Pungaşul începu să-i lingă degetele şi Jack râse.

— Aşa mi-a tăcut şi mie. A alergat spre mine de cum m-a văzut, ca şi cum mă aşteptase până atunci. M-a ajutat mult, pentru că n-aveam idee cum să procedez ca să-mi aleg un câine.

Jack părea foarte mulţumit de el şi ea se simţi nevoită să zâmbească. Dar gândindu-se cum ar fi reacţionat mama văzând această scenă, bunele intenţii pieriră.

— Dar ce naiba să caute un câine în locul, ăsta?

— Pentru copii. Toţi experţii au căzut de acord că un câine este, pentru un copil, o experienţă folositoare, care-l ajută în procesul învăţării.

— Dar nu cumva l-ai adus prea devreme?

— Nu chiar. Când voi avea familie, Pungaşul va fi şaţa dresat şi adaptat.

— Înţeleg. Se strădui să nu se mai lase

întristată de acest subiect şi repetă de câteva ori în gând cuvintele: „Admiratorul meu secret”.

— Nu-ţi fie teamă. Până la urmă, o să-ţi facă plăcere să ai un căţeluş în casă.

— De-abia aştept să înceapă distracţia.

Jack se ridică să-şi aranjeze pernele, pentru că intenţiona să se culce din nou, apoi îşi împreună mâinile şi le puse sub cap.

Karolyn se agăţă de uşă şi încercă să-şi stăpânească respiraţia. Tendinţa lui de a se îmbraca foarte sumar o deranja, făcând-o să fie atentă la trupul lui aproape gol. Văzându-l în pat, dezgolit şi cu ochii grei de somn, se aprinse în ea flacăra dorinţei, pe care încercase cu greu s-o stingă.

Nu putea să-şi ia gândul de la pieptul lui musculos, plin de păr. Îşi strânse degetele, simţind nevoia să-i atingă părul de sub braţ, ca să vadă dacă era aşa mătăsos cum părea.

Şi simţi cum i se usucă gura când urmări traseul întunecat ce conducea. Spre locul unde pânza albă de bumbac îi învelea abdomenul. Kary

se Jinse pe buze. Iar sub cearşaf…

El gemu şi ridică piciorul.

— Kary, te rog, nu te mai uita aşa la mine, dacă tot nu vrei să faci nimic ca să-mi uşurezi chinul.

— Îmi pare rău, izbucni ea, stânjenită de faptul că o prinsese, şi furioasă pentru că nu era în stare să reziste inexplicabilei atracţii pe care o exercita asupra ei.

— Nu te mai scuza. Îmi pare bine că te atrag, dar trebuie să înţelegi că aştept de prea multă vreme, încât, uh… La dracu', sunt atât de întărâtat, cum n-am fost în viaţa mea.

Se simţi inundată de o explozie de căldură, care-o făcu să se înfioare. Adică Jack o aştepta pe EA de multă vreme? ra maiântărâtat ca ni ciodată? Sigur că da. Deşi dorinţa de a-l crede era atât de mare şi de presantă, nu voia să se lase păcălită de vorbele lui.

— Aşa reuşeşti tu să cucereşti toate femeile? –

Kary se aşâepta ca el să fie ofensat, dar el

zâmbi numai.

— Nu ştiu. N-am încercat aşa decât cu tine. Dar se pare că e nevoie de o sfrategie mai subtilă. Când ea îşi încrucişă braţele sub sâni şi-l privi în ochi, Jack încercă în zadar să pară resemnat. Dă-o dracului de treabă, Kary! Respingerea asta a ta mă face să nu mai am nicio încredere în mine.

Fără să vrea, Kary izbucni în râs, bucurându-se de orice incident care reuşea să îndepărteze aura de senzualitate ce-i înconjura.

— Poate că toate Amazoanele la un loc ar reuşi să-ţi ştirbească ego-ul. Şi chiar faţă de ele aş avea îndoieli.

Karolyn auzi un scrâşnet şi, – când se uită lângă pat, îl văzu pe Pungaş ronţăind de zor ghetele Nike, galbene, noi şi scumpe ale lui Jack.

— Apropo, trebuie să-i cumperi câinelui tău un manual despre repararea defecţiunilor.

— De ce?

— Pentru că toţmai a tras o gaură…

În după-amiaza aceleiaşi zile, când Karolyn îşi termină munca, Jack o aştepta în faţa

Institutului Thompson Building. Fu foarte surprinsă să-l găsească acolo, pentru că nu-i spusese niciodată exact unde-şi. Desfăşoară cercetările.

— Cum de m-ai găsit?

— Am deschis câteva uşi şi-am pus întrebări. Centrul ăsta medical a devenit, într-adevăr, – mult mai mare decât mi-l aminteam, dar n-a fost greu deloc să găsesc pe cineva care ştia unde e laboratorul în care se studiază ADN-ul şi vindecarea rănilor…

Karolyn aproape că se împiedică de bordură. Era mirată că Jack dăduse atenţie amănuntelor legate de slujba ei şi chiar le reţinuse.

— Mai exact, de ce-ai vrut’s. A mă vezi?

El se opri lângă un Jeep nou, strălucitor şi verde ca iarba, parcat ilegal în locul rezervat maşinii unui doctor.

— După ce mi-am cumpărat maşina, am aterizat într-un magazin de antichităţi. Am găsit un obiect care este exact ce-mi doream şi am lăsat un aconto ca să mi-l oprească. Dar vreau să-l vezi

şi tu înainte să-l cumpăr, ca să-mi spui dacă e un obiect autentic şi bine conservat.

Kary se urcă în maşină pe locul din faţă, atingând cu fineţe pielea cafenie a fotoliului şi simţind mirosul de maşină nouă. Se aşează şi el la volan. Văzându-l, îi era greu să-şi păstreze hotărârea luată cu o zi înainte, de a-l ignora, păstrându-şi toate gândurile pentru admiratorul secret. Adevărul era că bărbatul necunoscut, cu darurile pe care i le făcuse, îi trezea sensibilitatea tandră, romantică, iar Jack îi dezvăluia sentimente adânci, întunecate, primare, de care nici ea nu fusese conştientă până acum.

Cele câteva daruri – oricât de importante ar fi fost ele – şi o voce abia desluşită la telefon stăteau în balanţă cu un bărbat în carne şi oase şi, mai ales, unul atât de incendiar, cum era Jack. Toată ziua o urmărise imaginea lui, tolănit în pat, abia acoperit de cearceaf. Ştia că fusese gol. Şi pentru câteva secunde inima i se opri la gândul că ea s-ar fi putut afla acolo, lipită de el.

— Unde mergem? întrebă ea, bucuroasă că

vocea nu-i trădase tulburarea.

El rosti numele unei firme şi se îndreptară spre un magazin de pe Broadway.

— Patroana mi-a spus că mult timp a făcut afaceri cu mama ta.

— Da. Mama a cumpărat de la ea de-a lungul anilor câteva obiecte foarte drăguţe. Totuşi, are nişte preţuri foarte mari.

— Mie-mi spui? Dar n-am ce face. Dacă un anumit lucru mi-a mers la suflet, sunt gata să plătesc ca să-mi satisfac plăcerea.

Îşi simţi sânii înfioraţi, şi un val de căldură îi cuprinse trupul, încât trebui să-şi încrucişeze picioarele ca să se oprească din tremurat. Ce se întâmpla cu ea? Aproape că fiecare cuvânt al lui îi producea o reacţia senzuală.

— Bine că-ţi poţi permite.

O privi, zâmbind insinuant.

— N-avea nicio grijă. Plăcerea asta îşi merită cu adevărat preţul.

Dar, câteva minute mai târziu, era neagră de supărare. „Să te ia toţi dracii, Jack”. Numai un

mitocan ca el ar fi avut îndrăzneala s-o târască până aici ca să-l ajute să cumpere un pat pe care avea de gând să-l împartă cu altă femeie.

Dar totuşi, ce pat minunat. Era; se gândi ea, resemnându-se pe moment. Avea pe puţin patruzeci de centimetri înălţime, iar tăblia care-l înconjura era foarte solidă, înaltă şi avea trei rânduri de sculpturi. Dacă ar fi fost al ei, i-ar fi pus nişte perne pufoase şi o plapumă groasă, poate şi o saltea de puf şi perdele bogate, atârnate…

— Proprietarul spune că patul are o sută de ani, murmură Jack, părând la fel de impresionat ca şi ea de cei patru stâlpi ai baldachinului…

Karolyn începu să examineze cu atenţie capodopera, amintindu-şi toate informaţiile pe care le căpătase din nenumăratele incursiuni prin magazine şi expoziţii de antichităţi, în compania mamei sale.

— Şi probabil că are dreptate. Stilul elisabetan era foarte răspândit la sfârşitul secolului trecut. Degetul îi alunecă pe detaliile unui picior sculptat. Şi mai cred că a fost construit

pentru o persoană de talie foarte mare.

— De ce crezi asta? Jack stătea în spatele ei, atât de aproape încât îi simţea răsuflarea pe gât.

— Vezi ce mare e? în zilele acelea, dimensiunea standard era ceea ce noi numim azi patul dublu. Acestuia i s-ar potrivi o saltea „king size”.

— Hmm. Nu m-am gândit la asta, dar ai dreptate. Păi, e nemaipomenit. Ai o grămadă de loc de joacă, nu crezi?

Simţi cât era el de amuzat şi ştiu că se referea la ea, la faptul că patul ei de fecioară era acelaşi în care dormea de copilă.

— Eu prefer să dorm. În patul meu şi să mă joc în parc.

Râsul lui fu atât de poznaş pe cât fusese de înţepată replica ei.

— O să ţin minte asta.

— Dacă tot ai de gând să cumperi chestia asta n-ai vrea să trecem la treabă? Am lucruri mai interesahte cu care să-mi petrec timpul decât să-ţi aranjez ţie cuibuşorul dragostei. De data asta, era

nu numai înţepată, dar şi iritată la maxim. Cum de-l putuse lăsa ş-o aducă în situaţia asta compromiţătoare, când ea jurase să se ţină departe de el?

— Sunt perfect de acord. Din buzunarul de la spatele blugilor lui excentrici scoase carnetul de cecuri şi luă stiloul fixat de copertă, studiindu-i vârful delicat câteva secunde.

— L-am dat o sută de dolari bani gheaţă ca să mi-l păstreze două ore. Aşa că îi mai datorez restul, plus impozitul…

Ea rămase cu gura deschisă când văzu preţul exorbitant. – Presupun că nu vrei să-i dai cât îţi cere.

— Numai dacă tu nu ai altă idee. Eu nu obişnuiesc, să mă tocmesc la preţ când intru într-un magazin hotărât să cumpăr ceva.

Karolyn îi aruncă o privire plină de milă.

— Jack, fii foarte atent. Dacă ai de gând să cheltuieşti în stilul ăsta. Ajungi să plăteşti mai mult decât face.

— Chiar aşa? Atunci cât ar trebui să dau pe

patul ăsta?

Ea făcu un mic calcul şi spuse o cifră, la care Jack fluieră mirat.

— Ştiam eu că nu te-aduc degeaba cu mine. Ce să fac acum, să mă duc la ea şi să-i spun că eu sunt dispussă plătesc numai atât?

— Vrei să mă laşi pe mine să fac negocierile? Poţi să mă urmăreşti şi, în felul ăsta, să înveţi şi tu cum să procedezi data viitoare?

El făcu o reverenţă plină de graţie şi nu mai scoase o vorbă, în timp ce Kary, împreună cu patroana, făcură mai multe oferte mai mici, mai mari, până când ajunse la un preţ care ei i se păru corect. Apoi, Jack, îndatoritor, completă cecul şi stabili condiţiile de transport.

Când ieşiră din magazin, el o luă de după umeri şi-o strânse scurt în braţe.

— Mulţumesc, Kary. Ai reuşit să-mi salvezi nouă sute de dolari.

— N-aş fi putut să stau şi să văd cum pierzi atâţia bani.

— Mulţumesc că m-ai ajutat cu patul ăsta. Şi,

ca să-ţi arăt recunoştinţa, te invit să-l inaugurăm împreună.

& afutoiotl

Karolyn se opri brusc. Hotărâtă să-şi păstreze calmul, spuse:

— Scuză-mă, te rog. Cred că n-am auzit bine.

— Ce n-ai auzit bine? Mulţumirile sau invitaţia?

Ce ticălos fără pereche! Bine, deşteptule, să fie război atunci.

— Ascultă, ţi-am tolerat aluziile sexuale şi cuvintele seducătoare, dar s-a terminat. Dacă nu vrei să te dau pe uşă afară cu un şut în preţiosul tău fund, ar fi bine să nu mă mai tratezi niciodată aşa.

— Cum aşa? – Ca pe o… posibilă cucerire, una nouă pe lista ta cea lungă. „Altă femeiuşcă proastă în patul tău” ar fi fost o expresie mult mai potrivită realităţii, dar nu se putea pune singură într-o asemenea postură.

El îşi trecu mâna peste obrazul proaspăt ras.

— Tu chiar crezi că asta e-n mintea mea? Să

te seduc şi pe urmă să dau bir cu fugiţii?

— Şi vrei să ţi-o spun în termeni mai groso lani? Ţi-ai cumpărat o casă şi m-ai convins că vrei să te însori în curând şi să-ţi întemeiezi o familie. În primul moment mi-a fost greu să accept că spui adevărul, dar acum încep să cred că ai vorbit serios.

— Sunt foarte serios când spun că vreau să mă aşez la casa mea. De-asta m-am şi întors în Galveston.

Kary închise ochii o clipă şi respiră adânc, ca să-şi potolească indignarea crescândă.

— Îmi dau seama că n-am niciun drept să-ţi dau lecţii de morală dar, Jack, n-ai putea cel puţin să-ţi ÎNCEPI căsătoria cu intenţia de a fi un soţ credincios?

El tresări, ca şi cum ar fi fost pălmuit.

— Ce întrebare stupidă! Bineînţeles că am intenţia să fiu un soţ credincios. Şi nu numai la început. Toată viaţa. Asta face parte din căsă torie doar.

Părea atât de înfuriat şi vorbele lui erau aşa

de hotărâte, încât ea ar fi putut jura că n-o minte. Cum Dumnezeu era posibil să-l faci pe Jack să ţină atât de mult la tine şi să-ţi promită că renunţă fără regret la vechile obiceiuri? O cuprinse invidia faţă de acea femeie necunoscută care reuşise acest lucru şi furia îi crescu.

Cu mâinile în şolduri şi încruntată, stătea în faţa lui ca un înger al răzbunării.

— Atunci ţine-ţi pantalonii încheiaţi şi poartă-te ca un bărbat capabil de fidelitate. Poate că pe mine nu mă respecţi, dar, dracu' să te ia, respectă-ţi măcar viitoarea soţie.

Când îşi termină declaraţia acuzatoare, obrajii îi ardeau şi degetul îi era îndreptat ameninţător spre pieptul lui.

El îi prinse mâna, o duse la buze şi-i sărută delicat palma.

— Kary, ţi-am mai spus-o. Te respect în tot ceea ce faci. Niciodată nu te-aş insulta într-un mod atât de grosolan, încât să-ţi fac o propunere ruşinoasă.

Deşi li se împotrivea, lacrimile îi înţepau

ochii. Clipi şi le alungă. Cum îndrăznea să fie aşa dulce, s-o sărute cu atâta tandreţe, când ea avea nevoie să-şi păstreze furia ca pe un scut? Şi ce tâmpenie din partea ei să tânjească după atingerea lui mângâietoare.

Kary se îndreptă, demnă.

— Atunci ne-am înţeles? Sub toate aspectele?

— Cred că cel mai înţelept din partea mea ar fi să spun că sunt de acord, răspunse el, cu privirea întunecată, de nepătruns…

Ea aprobă dând din cap şi porni, dar fu oprită de o nouă chemare…

— Mai e un lucru pe care trebuie să-l ţii minte, Kary. Totdeauna vorbea cu ea aşa: „trebuie să ţii minte” sau „nu uita”.

— De data asta ce mai e?

— Invitaţia mea rămâne încă în picioare.

— Bine că te-am întâlnit, draga mea, spuse doamna Poţter, care stătea lângă gardul din spate.

Preocupată să privească noul Jeep al lui Jack, care bloca intrarea în garaj, Karolyn tresări.:

— Ah, iertaţi-mă, nu v-am văzut…

— Nu face nimic. Aveai o privire atât de pierdută, cred că te preocupa o problemă de serviciu.

În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, presupunerea vecinei sale ar fi putut fi adevărată. De această dată, însă, ea era preocupată de discuţia pe care o avusese cu Jack. INVITAŢIA DE A INAUGURA MINUNATUL PAT STĂTEA ÎNCĂ ÎN PjCIOARE.

Fusese atât de supărată, încât se încăpăţânase să meargă pe bicicletă tot drumul înapoi până la UTSM. Nu se linişti decât când el îi spuse că o va culege din zbor şi-o va băga cu forţa în maşină. Dar, spre mândria ei, refuzase să vorbească. Nu scoase un cuvânt nici când urcă în maşină. De fapt, nu credea că va mai vorbi vreodată cu el.

— Am ceva pentru tine, spuse văduva cea înaltă şi demnă, ţinând-un pachet învelit în hârtie cafenie. Azi de dimineaţă eram afară ca să tai nişte trandafiri pentru un buchet, când ţi s-a adus. Acest pachet, iar la tine nu era nimeni. Şi-atunci

am spus că ţi-l voi da eu.

Într-o clipită furia îi scăzu, lăsând loc unei scântei de curiozitate, cu care deja se obişnuise. Coborî de pe bicicletă şi traversă curtea în grabă. Chiar avea nevoie, în acel moment, ca un alt dar încântător din partea admiratorului necunoscut să-i distragă atenţia. Un gest delicat ca acesta îi va diminua tensiunea pe care i-o provocase prefăcătoria lui Jack Rowland.

— Vă mulţumesc foarte mult.

— Cu plăcere, draga mea. Doamna Potter îi înmână pachetul peste gardul alb, scund. Am observat că Jack şi-a făcut rost de un câine şi de o maşină.

— Da, spuse Karolyn acră. O surpriză după alta.

Doamna Potter zâmbi văzând o buburuză care ateriză pe unul dintre tufişurile ei de camelii.

— Săptămâna trecută mi-a mărturisit că vrea să-şi cumpere o casă aici, în Galveston. Imaginează-ţi-l pe şmecherul ăsta ducând o viaţă liniştită de familie.

— Nu prea e de crezut, nu-i aşa?

— N-ar trebui să fii atât de cinică. E adevărat, când era copil, ambiţia lui era să creeze cât mai multă dezordine. Dar am lucrat treizeci de ani ca profesoară, şi-am învăţat că ambiţia este o trăsătură de caracter care ulterior se va manifesta în toate domeniile. Dacă s-a hotărât să devină cap de familie, nu am nicio îndoială că va reuşi cu succes.

Karolyn preferă să rămână cinică. Pentru că, oricât de supărată ar fi fost pe Jack, partea vicioasă şi sălbatică a sufletului ei ura ideea că el ar fi reuşit într-o căsnicie cu o altă femeie. Nu era o atitudine potrivită, dar aşa simţea, şi îşi amintea dureros şi continuu că ea nu va fi niciodată femeia la care s-ar gândi bărbatul dor nic să aibă nevastă şi copii.

Ţinea pachetul cu amândouă mâinile, privindu-l ca pe un simbol al Speranţei că admiratorul ei se va materializa, în curând, şi-o va cuceri. Dorinţa lui Jack de a se stabili la casa lui şi de a-şi face o familie o bulversa. Pentru că şi ea

simţea aceeaşi nevoie. Citise ea nişte articole despre acest lucru – se numea „instinctul de cuibărire”.

După ce-şi duse bicicleta în garaj se târî spre casă, simţindu-şi picioarele ca de plumb. În bucătărie îl găsi pe Pungaş, care rodea plasa de la ţarcul în care se afla îngrădit. Când o văzu pe Kary începu să latre şi să dea din coada lui lungă de vreo treizeci de centimetri, dând semne zgomotoase de bucurie. În ciuda proastei sale dispoziţii, Kary zâmbi.

Ignorându-l pe Jack, care stătea la masă şi curăţa nişte cartofi cu coaja roşietică, Kary ridică ghemuleţul pe puf care rupsese toate ziarele de sub el.

— Asta ţi se întâmplă când nu eşti băiat cuminte? Eşti ţinut la izolator?

— Am sunat-o astăzi pe dresoare, care mi-a sugerat să-i iau un ţarc şi să-l pun acolo când n-am timp să mă ţin după el. Are numai zece săptămâni, e cam prea mic ca să poată înţelege regulile casei.

— Deci, supăratul meu prieten, mai bine-ai

învăţa cum să te porţi. Puse căţeluşul la loc în căsuţa lui temporară. El se enervă şi mai tare, dar nu mai avea ce face.

— Avem pui fript la cină, va fi gata într-o jumătate de oră.

— Pungaşule, spune te rog stăpânului tău să-ţi dea ţie porţia mea.

Jack se întoarse spre ea.

— Kary, te rog, dă-mi o…

Dar ea trecu repede de uşa glisantă, ca să nu fie tentată să spargă tăcerea. Jack se pricepea îngrozitor de bine s-o facă să-şi calce peste cele mai bune principii.

După ce se încuie în cameră, Kary rupse hârtia care învelea pachetul, ca un câine flămând căruia i se oferea un os plin cu carne. Dându-şi seama în ce stare se afla, o apucă disperarea. Descoperi o cutie simplă, albă. Îi ridică capacul şi scoase o punguţă din mătase imprimată, de culoarea bujorului. Când desfăcu şnurul, alunecă o carte broşată, cu coperţile de aceeaşi culoare, roz, având desenaţi nişte bujori.

Nu se mai putu ţine pe picioare şi se cufundă în fotoliul cel mai apropiat. Era un roman de dragoste, ultimul scris de autoarea ei preferată, pe care intenţionase să-l cumpere cu câteva săptămâni înainte. Era straniu cum reuşise un străin să-i afle cele mai intime dorinţe?

Se gândi că bărbatul făcuse o alegere logică, doar foarte multe femei citesc romane de dragoste. Şi această scriitoare era mereu prima în topul best-seller, aşa că orice carte scrisă de ea ar fi fost o alegere potrivită.

Karolyn prefera să vadă în admiratorul său Un prieten de suflet, un bărbat capabil s-o divinizeze şi să-i satisfacă cele. Mai ascunse dorinţe.

Când răsfoi romanul, căzu dintre paginile lui o carte de vizită grea, de fildeş, pe care era tipărit foarte clar următorul mesaj: „Când vei ajunge la scena de la pagina 235, gândeşte-te că facem dragoste în acelaşi fel. Vreau să-ţi fac tot ce, scrie acolo, şi chiar mai mult. Şi asta, în curând. Pentru că nu mai pot aştepta”.

Degetele îi înţepeniră şi cartea de vizită căzu pe podea.

Dumnezeu s-o aibă în pază! Nici n-avea nevoie să caute pasajul, ca să afle amănunte. Citise destule cărţi de această autoare şi ştia că eroii îşi seduceau partenerele cu o îndemânâre nemaiîntâlnită şi cu o extraordinară senzualitate. Prinţul imaginar din visele ei caste din timpul zilei, cavalerul ei din poveşti, devenise dintr-odată la fel de ameninţător ca Jack Rowland.

Orice-ar fi făcut, trupul îi era în primejdie, şi sufletul cu atât mai mult.

Karolyn îşi petrecu următoarele zile ascunzându-se, ca şi cum ar fi fost urmărită de FBI. Nu mai răspunse la telefon, dormi pe o canapea la Pepper şi evită orice fel de contact.

Se trezi devreme sâmbătă dimineaţa, chinuită şi întoarsă pe dos.

— M-am săturat! îl anunţă ea pe Mwtimer Snerd, peştişorul pupăcios al lui Pepper. În. Fond, pe cine interesează viaţa mea?

Mort înotă de câteva ori, înainte şi înapoi,

după care îşi lipi gura de geamul acvariului în care bolboroseau bulele de aer. Se holbă la ea cu ochii lui imobili şi acuzatori.

— Bine. Ai dreptate, e timpul să mă port ca o femeie cu capul pe umeri. – După ce făcu ordine în sufrageria lui Pepper, plecă cu bicicleta spre casa ei, pe care oabandon ase, făcu un duş în baia părinţilor ei şi apoi urcă scările ca să-şi ia haine curate.

De-abia trecuse de ora şase şi casa era tăcută şi încunecată. Respiră ceva mai uşurată când văzu închisă uşa camerei lui Jack, deşi îi percepea prezenţa aproape tangibil.

Scotoci prin sertarul cu lenjerie, dădu la o parte lucrurile parfumate de Jack cu levănţică şi îşi alese nişte bikini franţuzeşti ivorii. Din dulapul de lemn lucios alese o fustă scurtă, largă, galbenă ca o narcisă, care-o făcea să se simtă liberă şrân siguranţă şi îi atenua sentimentul de claustrare. Tricoul larg, gălbui, îi sporea iluzia libertăţii, ca şi absenţa sutienului.

Precaută, îşi lua sandalele în mână, nedorind

să rişte şi să facă vreun zgomot care l-ar fi putut trezi pe Jack. Sigur că va trebui să-l vadă, mai devreme sau mai târziu, dar mai avea nevoie, de timp ca să se pregătească. În timp ce cobbra cu grijă treptele, se gândea cum şi unde să-şi petreacă ziua. Dar, înainte de a pleca undeva, trebuia să citească ediţia de dimineaţă a ziarului „News”. Făcuseră un articol despre câteva dintre cercetările care se desfăşurau în UTSM şi îi luaseră şi ei un interviu.

Cu multă grijă, descuie şi deschise uşa de la intrare, îşi puse sandajele şi merse la poartă să-şi ia ziarul. Cerul era Jntunecat şi plin de nori sumbri, şi aerul era nemişcat şi greu, ca înainte de ploaie. Poştaşul învelise ziarul în folie de plastic. Când îl luă, un şarpe se descolăci şi alunecă peste picioarele ei goale.

Karolyn ţipă. Ziarul îi zbură din mână şi porni într-o goană nebună spre casă. Se împiedică de ultima treaptă, merse târâş până la intrare şi trânti uşa din faţă, punându-i şi zăvorul. Încercă să vâre pe sub uşă preţiosul covoraş de rugăciune

al mamei sale, dar nu reuşi, din cauză că era prea gros. Atunci se întoarse şi urcă în fugă scările, împiedicându-se de două ori.

Tocmai când ajunse sus, Jack ieşea din cameră, încheindu-se la blugi din mers. O prinse pe Kary în dormitorul ei şi o luă în braţe protector.

— Kary, pentru numele lui Dumnezeu, – ce s-a întâmplat? Te-am auzit ţipând.

— Ş-şa-şarpele, reuşi ea să şoptească, printre suspine.

Tremura, cu trupul plin de o sudoare rece, şi reuşea cu greu să-şi tragă sufletul. Jack o ţinea atât de strâns, de aproape, încât îi putea auzi şi simţi bătăile inimii. Kary se agăţă de găicile pantalonilor lui, prinzându-se de ei ca pentru veşnicie.

— Te-a rtiuşcat un şarpe? Arată-mi unde. Nu, hai la spital.

Karolyn clătină din cap.

— Nu… m-a muşcat.

Trase aer în piept, încercând să vorbească desluşit.

— M”i-a atins vârfurile degetelor, rosti ea, şi se înfioră din nou, ascunzându-şi chipul în pieptul lui larg. Oh, Jack, nu pot suporta şerpii.

— Shh, linişteşte-te. Acum eşti în siguranţă. N-are cum să urce până aici.

O împinse uşurel în pat şi, cu blândeţe, o făcu să se aşeze.

Îngenunche în faţa ei şi-i masă mâinile reci, oferindu-i căldura lui.

— Nu ştiu să existe pe-aici vreun şarpe care să poată urca scările.

— Da, ştiu, acceptă ea, suspinând. Dar realitatea se insinua din nou în conştiinţa ei, făcând-o să înţeleagă cât de nepotrivită îi părea, probabil, lui Jack, frica ei. Dacă el va începe să râdă de ea, cu siguranţă o va face să izbucnească în plâns. Încercă să-şi retragă mâinile, dar el n-o lăsă.

— Ştiu că e complet ilogic să-ţi fie frică de un şarpe inofensiv de casă.

— Ca să fiu sincer, aproape că mă bucur de faptul că există un lucru în lumea asta pe care nu-l

poţi stăpâni. E groaznic de incomod să te afli în preajma unei femei atât de competente ca tine, pentru că tu, ca bărbat, te simţi nefolositor.

Chiar vedea în ea o superfemeie? Doar ar putea să-i enumere o mulţime de lucruri care-o dădeau peste cap.

— Bine, dar sunt om de ştiinţă. Gândacii, păianjenii şi rozătoarele nu mă sperie. Atunci de ce mă îngrozeşte în halul ăsta vederea unui şarpe?

— Hei, cu toţii avem un lucru-două de care ne e teamă, total nemotivat.

— Pun pariu că tu n-ai, spuse ea, renunţând să mai pară curajoasă.

— Sigur că am, afirmă el, şi, văzând că ea e gata să-l întrebe amănunte, adăugă: Nu, nu-ţi spun încă ce anume. Ny pot risca să-mi distrug imaginea de bărbat adevărat.

— Nu cred că există ceva care ţi-ar putea-o distruge.

— Kary, spuse el răguşit, vrei să ingere să găsesc şarpele? Să-l omor?

— Nu.

În momentul acela el simţi în vocea ei că teama aceea inexplicabilă adusese ceva care-o făcea să nu-l mai privească cu neîncredere. Şi cu mâinile puse capăt frământărilor lor. Se uită în ochii ei cu o privire care-o pătrundea în adâncul sufletului şi care îi alunga orice încercare de a raţiona. Uită de toate hotărârile pe care le luase în privinţa lui.

Totdeauna, absolut totdeauna îşi dorise să fie în centrul atenţiei lui Jack Rowlând.

Şi când era copilă, se agăţa de el şi se învârtea în jurul lui, suportând să se lase tachinată numai ca să fie în apropierea lui. Şi acum, când el o căuta, o dorea, tânjea după ea, ea devenise laşă. Făcuse totul ca să-l descurajeze şi el nu se dăduse totuşi bătut. Vestita lui ambiţie!

O dorea. La fel şi el îl dorea. În acel moment, nu mai conta nimic altceva. Avu o ezitare, neştiind cum să-l facă să înţeleagă. Dar grija ei era zadarnică. El îi strânse mâinile.

— Eşti sigură, Kary?

— Da, da.

El dădu uşor din cap ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Doamne, totul este atât de neaşteptat încât nu ştiu cum să încep.

Brusc, în ciuda lipsei de experienţă, deveni înţeleaptă şi îndrăzneaţă.

— Cred că ţi-ar fi mai uşor dacă ai veni mai aproape de mine…

Se ridică de jos şi se aşeză pe pat lângă ea, atingând-o delicat pe obraz cu vârfurile degetelor. Mângâierea lui dulce era teribil de excitantă.

— Aştept momentul ăsta de atâta timp…

— De când?…

— Cred că dintotdeauna. Dar, mai serios, în ultimul an.

Cu cealaltă mână îi atinse ceafa, făcând-o să se simtă vrăjită, şi dându-i fiori până în creştetul capului.

— Vrei să spui că te gândeşti de mult la mine şi la ce facem noi acum?

— De mult e puţin spus. Cred că dacă mai trebuia să aştept, muream.

Se gândea că dorinţa lui va fi pripită, dar rămase uimită de cât de tandru şi de priceput se dovedi în a o aduce pe culmile extazului. Totul părea perfect. Îi simţi răsuflarea caldă după ureche, apoi limba lui umedă o făcu să se înfioare. Fu cuprinsă de o senzaţie copleşitoare. Îşi lăsă capul într-o pârte pentru a-i da posibilitatea să acţioneze cu mai multă vigoare.

— Ce gust bun ai…

Nu erau decât nişte cuvinte simple, dar ea simţi nevoia să răspundă şi deschise gura. Numai că singurul sunet pe care fu în stare să-l scoată era un geamăt. El îi sorbi buzele şi limba, umplând-o din nou de senzaţii minunate. Sfârcurile i se întăriră când gura lui ajunse să le mângâie uşor. Şi numai cu atât, Kary simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Simţi nevoia să se sprijine şi îşi înfipse degetele în coapsele lui. Muşchii puternici se contractară, apoi se relaxară, amintind de faptul că el fusese altlet. Şi că nu-şi pierduse forrrik. Ea dori să simtă şi să vadă mai mult. Mai dori…

— Jack, sărută-mă, te rog, sărută-mă.

Într-o clipă, o întoarse către el şi-i ridică picioarele peste ale lui. Gura lui fierbinte, umedă, deschisă, se lipi peste buzele ei, pătrunzând în toate locurile ascunse. Vârful limbii îi mângâia cerul gurii, îi trecea peste dinţi, afundându-se în umezeala aceea plăcută. Apoi îi atinse buzele pe dinăuntru, făcând ca trupul ei să se unduiască în acelaşi timp.

Când îi ceruse s-o sărute, nici măcar nu visase cât de adânc şi de intempestiv putea să fie Jack într-o asemenea situaţie. Acum, ştia, şi-şi dădu seama de câte surprize era în stare să-i ofere acest bărbat. Mai ales de când îi cuprinsese picioarele între ale lui ca într-un cuib.

Oglinda toaletei reflecta imaginea unei femei într-o poziţie scandaloasă, cu buzele supte şi ochii duşi, înfigându-şi unghiile în umerii largi, masculini. Numai vederea lor o făcu să-i fiarbă sângele în vine, simţindu-l ca pe lava unui vulcan gata să erupă.

Degetele i se strecurară pe sub tricoul larg şi

începură să urce uşor din talie, pipăind fiecare coastă, odihnindu-se apoi pe sânii ei feciorelnici.

Karolyn se arcui, implorându-l în tăcere să-i uşureze această tensiune. Ga un adevărat magician într-ale iubirii, Jack îi înţelese dorinţa şi se grăbi s-o împlinească…

Îi ridică uşor tricoul numai cu un deget, iar ea se lipi de el, lipindu-şi sânii de părul moale de pe pieptul lui. Plăcerea fu atât de pătrunzătoare, încât ei îi scăpă un geamăt care intră în rezonanţă cu murmurul lui adânc.

În vreme ce palmele lui îi mângâiau coapsele, ea şi le strânse uşor, într-o mişcare senzuală. Îi plăcu această senzaţie de plutire, mai ales că-i simţi penisul întărit şi-i auzi respiraţia gâtuită. Ea se abandonă cu totul plăcerii crescânde.

Karolyn nu mai atinsese niciodată un asemenea extaz, nu fusese nicicând atât de aproape de… Mişcările lui deveniră mai rapide.

— Iubita mea Kary, zise el ridicându-se şi aşezând-o pe pat.

Braţele îi căzură şi se simţi dintr-odată

dezamăgită şi părăsită. Pe loc îşi dădu seama de goliciunea ei, aşa că apucă o pernă ca să-şi acopere sânii.

— Nu ţi-a plăcut ce-am făcut?

— Cred că-ţi dai seama că mi-a plăcut, răspunse el privind în jos către fermoarul de la pantaloni.

Ea se uită şi zise:

— Atunci de ce…

— Mă tem că am cam lungit-o şi nici măcar nu mi-am dat pantalonii jos, zâmbi el. Mi-am imaginat alt deznodământ.

— Oh, suspină ea. Atunci ce urmează?

Jack îşi drese vocea şi-şi puse genunchiul pe pat.

— Asta.

Îi înlătură perna protectoare, punând-o la locul ei deasupra celorlalte, ca fata să se poată sprijini. –

— Şi asta, adăugă el, trăgându-i fusta peste şolduri, peste picioare, şi aruncând-i-o pe podea”.

— Şi asta, mai spuse el, încercuindu-i

gleznele cu degetele. Acum întinde-te pe spate, vreau să te admir.

Expusă cu totul privirilor lui arzătoare, ea se simţi stânjenită. Pasiunea lui devenise devorantă.

— Nu e prea cinstit, zise ea, căutându-i fermoarul, dar el îi înlătură mâna.

— Ai răbdare, în curând o să vină şi rândul tău, dar mai întâi…

Gura lui făcu ceea ce cu câteva clipe înainte făcuseră mâinile. Această atingere o incendia cu totul. Când el îngenunche deasupra ei, lăsându-se pe coate şi sorbindu-i sânii adânc în gură, ea începu să murmure, arcuindu-şi spatele. Limba lui dezmierdă sânii, bucurându-se de tăria şi de forma lor. Toată simţirea ei se adună în aceste două – puncte de plăcere, făcând-o să pară satisfăcută.

— Jack, zise ea dintr-o suflare, mă topesc.

El îşi strecură degetul între picioarele ei, simţind-o umedă şi alunecoasă.

— Da, aproape. Vreau să te topeşti pentru mine cu totul.

În acest extaz, ea îi răspunse:

— Numai dacă ai s-o faci şi tu.

— Mai târziu. Vreau să-ţi dăruiesc…

— Nu fără tine.

El îşi dădu jos blugii, căută într-un buzunar şi scoase un prezervativ.

— Vrei să-l folosesc, Kary?

Ea ezită. Câteva secunde de nebunie. Se gândi dacă n-ar fi mai bine să lase soarta să hotărască unirea lor. Până la urmă, însă, învinse raţiunea. Dădu din cap şi şopti:

— Da.

Îi ajută să-şi pună prezervativul cu degete tremurânde.

— De data asta facem ca tine, zise el încet. Ea abia-l auzi. Îi cuprinse penisul, măsurându-i lungimea şi grosimea, şi ghidându-l în poarta umedă a plăcerii.

— Lamă cu totul.

— Ah, Kary.

Şi-o pătrunse adânc şi total. Rămaseră amândoi fără suflare. Trecură câteva secunde până când ea percepu realitatea înlănţuirii lor. Nu

sperase aşa ceva nici în cele mai frumoase visuri ale sale.

Atunci el rosti:

— Îmi place înăuntrul tău.

Ea şopti pierdută:

— N-am să-ţi mai dau drumul niciodată.

El începu să se mişte, strecurându-şi mâna între ei, mângâind-o pe pubis.

Ea murmură, stând ca o pasăre cu aripile întinse, cuprinsă de un curent care o înalţă din ce în ce mai mult. Răsuflarea lui o izbea în faţă, pe gât, în ureche, ca un vânt fierbinte dinspre golf.

— Acum, Kary.

— Da!

Trupul el fu cuprins de o înlănţuire de spasme până la epuizare. Începu să-i rostească numele în neştire, în vreme ce simţea explozia din el.

Stăteau întinşi pe pat, privindu-se.

— Mă gândeam că n-o să-ţi mai dai niciodată blugii ăia jos. După ce de atâtea orî ai patrulat prin faţa mea mult mai sumar îmbrăcat.

— Ştiam că după. Ce-i dau jos o să mă pierd cu totul.

Karolyn îşi frecă nasul de pieptul lui transpirat şi îi atinse sfârcurile cu limba.

— Eşti o ispită, Kary Lucas.

O ispită. Niciun bărbat nu-i mai spusese aşa. Nici titlurile academice, nici premiile ei internaţionale nu o umpluseră de mai multă mândrie decât o făcuse Jack. Nicicând nu fusese mai fericită ca în acest moment.

— Chiar aşa rău a fost ce s-a întâmplat?

— Nu, dacă ne gândim că mai avem în faţă o zi întreagă. Vezi, a început să şi plouă.

— Mi se pare mie că îţi doreşti o zi ploioasă.

— Mmmm. Îmi pare o zi potrivită de stat în pat cu o carte bună. Sau cu cineva care a citit de curând o carte bună, zise el, simţind cum dorinţa îl năpădeşte din nou. Şi nici măcar nu ieşise încă din ea.

— Hai să dormim un pic.

Kary îi dădu în joacă un bobârnac peste coaste.

— Cum aşa? Ţi-ai pierdut elanul?

El îi strânse mâna.

— Nu. Dar n-am dormit prea bine în ultimele nopţi, întrebându-mă unde-ai putea fi. Şi cu cine.

— Eşti gelos?

— Da.

Francheţea lui o lăsă fără replică. Nu era tipul de femeie care să declanşeze o asemenea reacţie primară întrrun bărbat.

— OK, recunoscu ea în sfârşit. Nici eu n-am dormit prea bine.

Stătură aşa culcaţi în linişte o vreme, ascultând ploaia.

— Jack, zise ea.

— Mmm?

— Nu pot să dorm decât pe partea dreaptă.

— Nicio problemă. Îi cuprinse spatele şi i-l adăposti la pieptul său ca într-un cuib. Ce bine că sunt stângaci, nu-i aşa? O, şi ce deşteaptă era mâna lui stângă. Precum păcatul. Ea gemu uşor.

Trecură multe clipe până când putură s-adoarmă.

Se gândea prea mult la el. Şi la casa lui.

— Ce crezi, ar merge asta mai deschisă? întrebă Jack, sărind de pe capra de tăiat lemne, aflată în uşa garajului, pe care pusese o bucată de lemn unde el îşi testa culorile.

— Ar trebui să te gândeşti la o culoare mai închisă pentru lemnărie. S-ar asorta mai bine cu patul. Karolyn îşi promisese să nu se gândească prea mult la această piesă din mobilier. Dar prezenţa lui impozantă în dormitorul mare, înalt, o făcea să-şi amintească mereu de felul în care-şi petrecuseră împreună ziua de ieri.

Îi venea greu să creadă că nu visase mângâierile lui Jack.

— Şi-atunci mie de ce mi s-a părut că cele două culori ar merge împreună? se miră el, clătinând din cap. E clar că mai am multe de învăţat ca să aranjez o casă şi să arate ca lumea. De-asta am nevoie de sfaturile tale.

Neercase nu numai o dată să se debaraseze de această slujbă, dar el fusese surd la protestele sale. Când Jack Rowland îşi dorea un lucru, îl

obţinea, mai devreme său mai târziu. Şi, până acum, făcuse totul aşa cum trebuia. Kary oftă.

— Sunt sigură că totul va ieşi bine. De-abia ai pornit treaba. Semnificativ era faptul că el începuse să aranjeze întâi dormitorul cel mare.

— Da, dar vreau să-ţi cer părerea despre mai multe lucruri. Vom face o echipă. Tu cu ideile şi eu cu munca. Îşi şterse broboanelede transpiraţie de pe piept şi-şi trecu mâna umedă pe faţa pantalonilor scurţi roşii.

Karolyn se simţea ca şi cum ar fi înghiţit un ghemotoc de vată. Se sprijinea cu şoldul de lada de lemn şi-şi legăna picioarele.

Trezindu-i pasiunea, Jack o transformase dintr-o fiinţă asexuată într-una labilă. Îşi aţinti privirea pe arborele din fundul grădinii. Nu se putea gândi decât la faptul că Jack o dorise pentru prima oară acolo, printre trandafiri. Acum îl dorea şi ea.

Oare dacă ar fi ştiut atunci ce ştia acum, ar fi. Luat o altă decizie sâmbătă dimineaţa? Nu putea să-şi răspundă. Dar un lucru era sigur.

Lăsându-se fascinată de Jack, viaţa ei se schimbase total. Lucrul acesta o umpluse şi de nenumărate dubii.

Cu siguranţă că el nu-i împărtăşea temerile. Se trezise cu un zâmbet larg pe chip, o iubise frenetic, apoi cântase sub duş. După care insistase să iasă să mănânce împreună micul dejun, în oraş.

În momentul acesta Jack fluiera un marş, în vreme ce bătea ritmul cu pensula.

— Te comporţi de parcă n-ai avea altă grijă pe lume decât vopseaua asta.

Fie că nu percepu ironia din glasul ei, fie că se decise să nu o ia în seamă, JaCk surâse.

— Kary, dulceaţa mea, de ce n-aş. Fi fericit? Totul merge aşa cum mi-am dorit.

„Dulceaţa mea”? Încercă să nu se simtă flatată de aceste vorbe de alint, dar fantezia învinse, aşa că se bucura din tot sufletul de cuvintele lui.

— Te referi la casă, nu-i aşa? El îi întinse o bucată de lemn, aşteptându-i părerea.

— Şi asta. Dar mai ales am vrut să spun că.

Im

În general, sunt mulţumit de viaţa mea. Şi când mă gândesc c-am irosit atâta vreme…

Dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, probabil că el n-ar fi remarcat-o.

— Îţi doresc să fii totdeauna la fel de fericit ca acum.

Ce cuvinte generoase.

— Nu-ţi face griji Sunt sigur că lucrurile vor merge din ce în ce mai bine, zise el sărutând-o în fugă pe frunte. Ai să vezi în curând.

Iar pentru ea, desigur, lucrurile vor merge din ce în ce mai rău. Între timp, însă, n-avea de gând să stea cu mâinile în sân. Era femeie în toată regula, capabilă să ia decizii şi să ducă lucrurile până la capăt. Îşi dădu seamă înciudată că uzează de clişee. Ciocăni uşor cu degetul în pata de culoare a stejarului.

— Cu siguranţă că asta e potrivită, şi argrijă să nu fie prea strălucitoare, ca să rtg aibă un aer modern.

— Bine. Mâine dimineaţă am să cumpăr vreo

două bidoane. Acum hai să ne întoarcem sus. Vreau să-mi dai o idee în legătură cu pereţii.

Ea avea sentimente contradictorii în legătură cu proiectul de redecorare. Într-un fel, avea să fie o adevărată tortură. Dar, pe de altă parte, căsuţa aceasta era frumoasă, şi n-ar fi vrut să-şi bată cineva joc de ea. Mai era şi-o ches tiune de mândrie.

Lăsându-şi amprenta inconfundabilă pe casa lui Jack, acesta n-avea s-o uite prea curând, şi, în plus, el insistase să-l ajute.

„Karolyn nu eşti în toate minţile dacă gândeşti lucruri aşa bizare”. Cu toate aceste frământări, urcă hotărâtă scările, ca să-şi facă datoria. Câtă vreme se ascunsese de el, Jack muncise ca o albinuţă. În afară de faptul că îşi făcuse rost de Jeep, achiziţionase tot felul de antichităţi şi lucruşoare, raşchetase podeaua dormitorului şi lustruise lemnăria.

— Cred că ţi-ai petrecut multe ore ca să termini treaba asta într-o săptămână.

— Mda. Vreau să fie plăcut locul ăsta cât mai

repede posibil. Şi vreau, de asemenea, să muncesc cât pot.

Jack mângâie mobila, gest care-o făcu pe Kary să înţeleagă că are simţul proprietăţii.

— Abia aştepţi să te muţi, nu-i aşa?

— Ce, vrei să scapi de mine?

Cu o săptămână în urmă, ea s-ar fi bucurat, dar acum, perspectiva aceasta nu o încânta.

— Te-nţeleg că-ţi doreşti un loc al tău.

— Ştii, chiar îmi doresc să fac parte din comunitatea aceasta. Câtă vreme am muncit, în fiecare zi se oprea cineva să stea de vorbă cu mine.

— Nu uita că Galveston este doar un orăşel şi oamenii sunt prietenoşi.

— Aşa e, dar am avut grijă şi de nişte lucruri serioase, în acelaşi timp. Prin această proprietate am devenit automat membru al Asociaţiei Districtuale Istorice din East End. Mi s-a spus acolo că au tot felul de petreceri de ziua muncii, colinde de Crăciun şi multe alte activităţi.

— Sunt sigură că ţi se potriveşte ca o

cămaşă.

La naiba! Se simţea dată la o parte. Dacă începea să se creadă proprietara acestui bărbat sau a casei, însemna că se ducea naibii de râpă toată personalitatea ei.

— Unul dintre vecinii care au locuit chiar lângă casă prin anii treizeci m-a informat în legătură cu trecutul ei. Fiica lui Nicholas Clayton zicea că el însuşi o proiectase, dar nu s-au găsit documente în acest sens, aşa că, nu pot pretinde că e o „Clayton”, gândul acesta îmi dă totuşi fiori.

— Îmi închipui.

El se plimba prin cameră uitându-se la fiecare detaliu ca un copil curios la o jucărie nouă.

— Şi am să-ţi mai spun ceva. Primul proprietar a fost un căpitan de marină care se temea de furtuni. Când, în 1900, a fost prezis uraganul acela, el şi-a luat familia pe un vapor din port şi-au pornit-o pe mare, scăpând în felul acesta, în vreme ce şase mii de oameni au fost omorâţi pe insulă. Iar casa a rămas intactă, zise el privind-o cu pehii lui albaştri, întunecaţi. Ticăloasa

asta e construită să reziste la orice, iar familia mea va sta în ea. Nu-i aşa că e nemaipomenit?

— Mda, nemaipomenit. E urrentiment reconfortant.

— Să ştii că m-am alăturat şi Fundaţiei Istorice Galveston, şi una dintre doamne m-a întrebat dacă m-ar interesa să-mi pun casa la dispoziţie pentru vizitele lor din mai. Crezi c-an trebui să fiu de acord?

— Dacă vrei să-ţi tropăie prin casă de două ori pe lună în jur de cinci mii de străini, n-ai decât.

Jack se aşează pe jos, turceşte, în faţa ferestrei înalte. Arăta foarte bine aşa, când îi bătea soarele din spate.

— Hmm. Nu m-am gândit la asta. Poate că nu e o idee prea bună totuşi. Mă bucuram la gândul că vor vedea ce-am făcut noi din casa asta. – Pentru câteva clipe, Kary se simţi fericită. Apoi îşi reaminti că acest „noi” n-o includea şi pe ea.

— Fă cum crezi, spuse ea nonşalantă, retrăgându-se într-un colţişor.

— Nu, ai dreptate, casa va fi atunci cămin, nu

muzeu. Intimitatea este mult mai importantă.

— Ai dreptate.

În luna mai, probabil că Jack va fi plecat cu soţia lui în luna de miere. Nu-i venea să creadă că se zăpăcise în aşa hal.

— Ce voiai să mă întrebi în legătură cu pereţii?

— Păi, am cumpărat un teanc de cărţi despre clădiri, şi una prezintă nişte combinaţii neobişnuite de culori care erau folosite pentru exteriorul casei victoriene, dar despre asta vreau să vorbim mai târziu. Eu mă întrebam dacă şi pentru interiorul casei foloseau culori ciudate.

— Unii probabil că da, dar asta nu înseamnă că trebuie să faci ca ei. Fă cum îţi place. Ai putea folosi şi tapet, cel puţin în unele camere. Ajută mult la aspect, fără să coste o avere.

El cercetă cei patru pereţi, încercând să şi-i imagineze acoperiţi.

— Crezi că în camera asta ar merge tapetul?

— Da; îşi supse buza de jos o clipă, înainte de a adăuga: Dacă ar fi camera mea, aş alege tapetul

cu un model frumos, de culoare închisă, şi-aş lua un material mai bun pentru pat şi tapiţerie.

— Sună bine. Spune tu când, şi mergem să cumpărăm tot ce ne trebuie.

Mai târziu, în aceeaşi seară, Karolyn prepara chiftele şi Jack le prăjea. Gândindu-se la întâmplările zilei, realiză că, într-un fel, totul era straniu. JaCk declanşase totul cu o descărcare incendiară de pasiune. Kary avea puţine elemente de comparaţie, dar nu-i trebuiau studii superioare în domeniu, ca să-şi dea seama că Jack era bărbatul pe care orice femeie ar fi dorit să-l aibă ca amant.

Acum, la sfârşitul zilei, el părea, într-un fel cam ciudat, că este foarte mulţimut s-o aibă lângă el şi că o implicase în activitatea de aranjare a casei. Terminase cu privirile pătrunzătoare şi cu aluziile fine. O mângâiase deseori, cu gesturi naturale, o sărutase de câteva ori, dar fără nicio tensiune reprimată, fără grabă. Era ca şi cum s-ar fi deschis o supapă, lăsându-i liberi să se acomodeze unul cu celălalt şi să comunice în afara

atracţiei sexuale…

Acest ultim aspect nu diminuase în intensitate, cel puţin nu pentru ea, deşi nici el nu dădea astfel de semne. Numai că acum dorinţa nu mai era chinuitoare. Mai bine zis îşi petrecuseră ziua în înţelegere, conversaţii uşoare, interese comune şi sex de calitate. Mult mai mult decât îşi imagina ea că făceau tinerii căsătoriţi.

Roşia pe care tocmai pe pregătea s-o taie îi sări şi cuţitul se răsuci periculos. „Căsătoriţi”? Era timpul să se trezească la realitate. Între ea şi Jack era numai o aventură de scurtă durată, între doi adulţi care au convenit aşa. Căsătoria era planificată în viitorul lui, nu şi al ei.

Se linişti şi, cu o precizie de om de ştiinţă, începu să taie roşia luată din grădina vecinei în felii subţiri, egale.

Uşa din spate se deschise, lăsând să intre un val de căldură, un miros de fum de cărbuni aprinşi şi pe Jack.

— Sunt gata chiftelele ca să le pun la fript?

— Gata. Kary era determinată să se poarte în

această situaţie cu tact, pe măsura inteligenţei sale.

— Hai să mâncăm în sufragerie, pentru variaţie. Să punem vesela chinezească, cristalurile şi tacâmurile valoroase. Să mâncăm la lumina lumânărilor şi să furăm de la tata o sticlă deChâteau Margaux, din cele pe care le păstra pentru ocazii deosebite: aniversări, succese şi…

— Căsătorii? Simţi cum mâinile lui puternice i se strecoară prin spate cuprinzându-i talia şi ridicându-i sânii. Fi simţi răsuflarea mângâindu-i gâtul.

— Sună bine, adăugă el, ocupându-se cu tandreţe de urechiuşa ei. Ştii ce mi-ar plăcea cel mai mult?

Ea clătină din cap, gest care spori plăcerea atingerii.

— Mi-ar plăcea să mâncăm repede tot, sau chiar să renunţăm la mâncare, şi să luăm vinul cu noi în pat. Putem să ne sărbătorim acolo.

— Te-ai simţit bine în weekend?

Iarăşi vocea aceea! Tresărind vinovată,

Karolyn era să scape receptorul din mână. Oare de unde ştia admiratorul secret că ea e singură după-amiază? Nu-l mai auzise de câteva zile, timp în care Jack îi dominase toate gândurile, deşi ea îşi promisese să fie preocupată numai de misteriosul admirator. Deşi ştia că nu avea nicio obligaţie faţă de necunoscutul fără chip, fu cuprinsă totuşi de un vag sentiment de vinovăţie faţă de el.

— Da, a fost foarte drăguţ.

Şi râsul acela! Răutăcios şi seducător, care-i amintea de noaptea trecută. O petrecuse în patul lui Jack şi „nebunii1 era un termen prea blând ca să exprime ceea ce-i făcuse el şi ce-o învăţase pe ea să-i facă. Începu să tremure când închise ochii şi îşi aminti. Jack îi arătase toate noţiunile care ei îi lipseau în acest domeniu.

— Nu va mai trece mult şi voi face ca weekend-urile tale să fie mult mai mult decât „drăguţe”. Le vom petrece împreună pe toate. Sunt fericit de pe-acum, numai gândindu-mă la ce va urma.

— Te rog, n-ar trebui să-mi spui astfel de

lucruri.

— De ce nu? Doar ăsta e adevărul. Nu eşti de părere că bărbatul şi femeia trebuie să fie sinceri unul cu celălalt, fie că sunt prieteni, fie… iubiţi.

— Ba da, încercă ea să se eschiveze. Sinceritatea era un ideal. Dar uneori, în viaţa curentă, era imposibil să spui adevărul întreg. Dar noi nu suntem nici prieteni, nici iubiţi. Eu nu te cunosc şi…

— Mă cunoşti. Numai că nu terai străduit suficient să-ţi dai seama cine sunt. Darurile mele au ajuns la ţintă, nu-i aşa? Cine crezi că-ţi cunoaşte preferinţele atât de bine, încât să nimerească de fiecare dată?

— Şi nu crezi că m-am gândit la asta? aproape că ţipă ea. Colegii îmi aruncă priviri ciudate, pentru că tot timpul mă uit la ei şi le pun întrebări incomode să văd dacă vreunul se dă de gol.

— Şi ţi-a mers?

— Nu, răspunse ea tristă. Ştii bine că nu. Adevărul e că nu cred că vreunul dintre colegii

mei are imaginaţie atât de bogată ca tine.

— O iau ca pe un compliment vizavi de perseverenţa mea. Dar ai încercat să cauţi şi în altă parte, în afara serviciului?

— Am făcut şi asta. Cel mai bun prieten-al fratelui meu s-a amuzat copios atunci când l-am întrebat direct. Vreo doi tipi cu care mă întâlnesc la gimnastică aerobică au crezut că vreau să-i agăţ. Sunt atât de îngâmfaţi încât s-au gândit imediat la asta.

El chicoti, apoi întrebă, cu accentul lui ciudat de-abia perceptibil…

— Şi altcineva?

Se gândise la toţi bărbaţii între nouă şi nouăzeci de ani, incluzându-l pe Jack Rowland, pe care-l bănuise cel mai puţin.

— Crede-mă, mi-am stors creierul. Mă faci să-nnebunesc. Cât timp mai ai de gând să mă supui unei-asemenea torturi?

— Scopul meu este să te încânt, să te surprind şi să te fascinez, nu să te torturez. Vreau să fii la fel de fericită de apropierea noastră, ca şi

mine. Nu va mai dura mult, îţi promit. Număr zilele cu calendarul în faţă şi mă gândesc la tine în fiecare noapte.

El închise telefonul fără să zică „la revedere”. Karolyn, simţindu-se frustrată, trânti receptorul. N-avea nevoie de jocul acesta de-a şoarecele şi pisica, mai ales acum, când sentimentele şi dorinţele ei erau total bulversate.

Avea senzaţia că merge pe sârmă, pendulând între dorinţa pe care-o simţea faţă de Jack şi durerea inevitabilă pe care-o va resimţi când se va despărţi de el. Şi acum, admiratorul secret îi promitea că va trece la fapte, deci o complicaţie în plus. „Număr zilele cu calendarul în faţă”.

Karolyn întoarse spre ea calendarul de birou.

Şi mai avea o sabie care-o ameninţa. Dacă voia să se înscrie la concursul pentru postul de profesor, trebuia s-o facă până săptămâna viitoare, când laboratorul intra în vacanţă. Ar fi vrut să fie mai hotărâtă. Până acum avusese foarte clar simţul orientării, în legătură cu ce-avea să facă şi cum. Acum, însă, şovăia.

Pepper o îndemnase să rişte, să se înscrie. Dar nici chiar Pepper nu-i cunoştea teama ascunsă. Nimeni nu ştia, pentru că nu putuse să mărturisească. Era prea introvertită.

Şi asta o făcu să plece de la serviciu cât putu de repede, fără măcar să mai piardă vremea ca să-şi argumenteze graba. Pur şi simplu voia să-l vadă pe Jack.

Karolyn se aşteptase să-l găsească el, pe Postoffice, dar acolo toate uşile erau încuiate şi nu-i văzu nici Jeep-ul. Nu înţelegea ce-o determinase să descuie cu cheia pe care el o forţase s-o păstreze. Poate masochismul, dar ceva o atrăgea să intre şi să urce scările.

Mirosul inconfundabil de vopsele şi de diluant era destul de pregnant, dar nu neplăcut, în anii şaptezeci, casa fusese conectată la un sistem central de aer condiţionat şi primul lucru pe care îl făcu Jack fu îmbunătăţirea sistemului şi instalarea a doua unităţi de circuite separate. Aşa încât la etaj era la fel de răcoare şi de plăcut ca şi la parter, spre deosebire de casa părinţilor ei.

Când deschise uşa dormitorului cel mare, îngheţă, cu degetele încleştate pe clanţă. Simţi în inimă o durere ascuţită. Patul cu baldachin era tras în mijlocul camerei, ca să creeze spaţiu pentru finisarea pereţilor şi lemnăriei.

Patul o atrăgea ca un magnet. Chiar în ziua aceea fuseseră aduse o saltea, arcuri pentru pat, peste care stătea un set de cearceafuri bine călcate, împăturite şi aranjate cu grijă. Gata.

Îşi trecu degetul peste bumbacul apretat, albastru-închis, asortat cu ochii lui. Ai ei erau înceţoşaţi, dar îşi reţinu lacrimile. În schimb, părăsi în grabă camera, coborî scările şi ieşi pe uşa din spate, ajungând la bicicletă. Era hotărâtă să nu împartă niciodată patul acesta cu Jack.

Renunţase cu bună ştiinţă la principiile sale de dragul acestei legături şi probabil că ar fi persistat încă un timp în această nebunie, atât de tare îl dorea pe Jack.

Dar totul avea o limită, şi trebuia să nu accepte să doarmă în patul altei femei. Ce situaţiemizerabilă.

În timp ce pedala spre casă, Karolyn se calmă şi-şi făcu un plan de acţiune. N-avea de gând să-i spună lui Jack de faptul că se răzgândise. Şi nici nu va face o scenă tragică atunci când Jack o va invita să inaugureze patul. Pur şi simplu va refuza. Fără nicio discuţie.

— Bună, Kary. Jack o salută şi după o clipă Pungaşul interveni în discuţie cu o serie de lătrături vesele. Hotărât, căţeluşul avea o personalitate puternică. Dovedise isteţime, şi era o plăcere să-l aibă în preajmă. Poate că îşi va lua şi ea un câine atunci când Jack se va muta la casa lui, împreună cu Pungaşul. Odinioară îşi dorise să fie singură, dar acum perspectiva singurătăţii o îngrozea.

— Vă salut pe amândoi, spuse ea, încercând să pară veselă. Ce prostii aţi mai făcut astăzi?

— Spune-i că ai prins gustul lemnului şi-ai ronţăit picioarele subţiri ale scaunului de rugăciune auriu din holul de la intrare.

— Doamne, Dumnezeule Jack! Mama o să ne taie capetele. Scaunul ăla avea vreo două sute de

ani. Se găsesc foarte greu, plus că a dat o avere pe el. Şi renunţă la ideea de a-şi mai lua câine, cel puţin până când se va muta la casa ei.

— Nu te enerva. Am glumit. Am ajuns la timp ca să salvez preţiosul obiect, dar e adevărat că Pungaşului îi place foarte mult să roadă lemnul, se poartă ca şi copiii în perioada în care le cresc dinţii, zise Jack, ridicând o grindă de lemn. Aşa că l-am dus într-o fabrică să-şi aleagă o jucărie. În loc de suzetă.

— Te rog să nu mai glumeşti pe seama antichităţilor mamei. Răsuflă uşurată şi se amuză de faptul că el ştia ce înseamnă suzeta. Oare luase şi cărţi despre copii, odată cu cărţile despre decorarea caselor?

— Tocmai de-asta m-am gândit că poate vrei să mergi cu noi diseară.

— Unde?

— L-am înscris la cursuri pentru câini ascul –, tători. Profesoara mi-a spus că e mult prea mic, dar nu contează. Îi va prinde bine, pentru că tot o să-nveţe ceva, cât de puţin. Nu-l putem lăsa să

mestece lemnăria şi să roadă covoarele orientale, nu?

— Nu, în casa ACEASTA nu.

— Atunci vii cu noi?

Era la fel de fraieră ca şi clinele, ca şi stăpânul lui. Dar amândoi vor pleca în curând.

— Sigur, de ce nu?

— Bine. Dar trebuie să plecăm chiar acum, te deranjează? Lecţia ţine numai o oră, şi luăm ceva de mâncare la întoarcere.

Cu o bucată de carne îl ademeniră să intre într-o cutie mult prea mare pentru el.

— O să crească atât cât să umple chestia asta? Ocupa un spaţiu foarte mare din compartimentul din spate al maşinii.

— Nu, când va creşte va ajunge cel mult la paisprezece kilograme. Dar i-am făcut cutia mai mare, ca să aibă loc să se-nvârtească. N-aş suporta să-l ştiu închis, nici pentru câteva clipe.

Karolyn îşi aminti de vorbele bunicii sale, în legătură cu un bătrân ţâfnos, care locuia alături. Toţi copiii credeau că e un om rău, în afară de

bunica ei, care spunea că cine iubeşte animalele şi le îngrijeşte cu siguranţă că are un suflet bun. Kary se mai linişti la gândul că bunica ar fi zis acelaşi lucru şi despre Jack.

Femeia care ţinea cursul locuia la o fermă, la câteva mile depărtare de parcul naţional din Termini-San Luis Pass Road.

Karolyn se aventurase rareori spre capătul de vest al insulei. În seara asta se simţi foarte bine, ascultându-l pe Jack, care îi dădea raportul despre realizăriie din timpul zilei, şi încurajându-l din când în când pe Pungaş. Cu toate că ea se calmase şi făcuse câteva aluzii fine apropo de pat, dar el nu făcu nicio referire. Poate că, aşa cum procedase şi noaptea trecută, intenţiona să treacă la insinuări numai atunci când putea să treacă la fapte.

„Karolyn, nu mai ai nicio ruşine şi nicio scăpare”.

Imediat după ce parcă maşina, Jack îl eliberă pe Pungaş, care începu să latre şi să-l prindă de picior.

— Cred că s-a hotărât să nu-mi poarte pică, până la urmă. Poate că nu l-a deranjat prea mult să stea închis.

Auzind gălăgie, profesoara ieşi dintr-o clădire de aluminiu. Se aplecă să salute căţeluşul, care dădu laba la comandă.

— Vai de mine, dar eşti un căţeluş tare deştept. Şi atât de drăguţ. Ce mai, un Campion din cap până-n picioare.

Ca o adevărată vedetă, Pungaşul se ridică în două labe şi făcu câţiva paşi cu demnitate, acceptând complimentele, ca şi cum i s-ar fi cuvenit fără nicio îndoială. Când cei trei începură să râdă, el îi acoperi cu lătrăturile.

Profesoara se ridică şi spuse:

— Tu trebuie să fii Jack Rowland.

— Da, răspunse el, strângându-i mâna.

— Şi ea este Doamna Rowland?

— Nu, să, nu. Este să, este… Este Kary Lucas.

Karolyn zâmbi cu îngăduinţă şi întinse mâna femeii. Faptul că Jack se purtase atât de stângaci

o punea pe gânduri. Fusese aşa încăpăţânat când era copil, încât mama lui reuşise cu greu, dar reuşise, să-l înveţe buneie maniere.

În mod normal se comporta cu multă abilitate în societate, mult mai bine decât Karolyn. Oare de ce se împiedicase acum într-o simplă prezentare?

Întrebarea îi stărui în minte toată durata lecţiei. Pungaşuldeveni-elevul model, pentru că era încântător, entuziast şi simpatic. Dar nu reuşi să înveţe decât să se aşeze la comandă.

— Nu vă faceţi griji, îi consolă profesoara. Este foarte mic, aşa cum v-am spus. Dar e isteţ şi prinde repede, se va forma pe parcurs.

— Dar la început a învăţat aşa repede, declarăKary.

— Învaţă cel mai uşor să asculte comanda „şezi”. Dar pentru „stai” trebuie mai mult antrenament. Şi „vino-aici” învaţă cel mai greu.

În spatele profesoarei, Jack ridică sprâncenele şi-i adesă lui Kary un zâmbet concupiscent.

Apoi clătină din cap, mormăind:

— Nu seamănă cu mine.

Kary îi scoase limba. Din fericire, profesoara se aplecase să-şi ia rămas bun de la Pungaş.

Se opriră la o speluncă nu prea arătoasă de pe marginea şoselei, îşi luară de mâncare la pachet şi ajunseră într-un părculeţ aproape de malul mării. Bărcile erau cam murdare, dar pitoreşti. Pungaşul vână o minge de tenis şi adulmecă suspicios surf-ul. După ce se opri de câteva ori foarte aproape de apă, reuşi să-şi ude lăbuţele. Apoi se tăvăli în nisip şi alergă înapoi spre ei, ca şi cum ar fi aşteptat răsplata pentru isprăvile lui. Pe care, bineînţeles, o primi.

La întoarcere Kary se gândi tot drumul, întrebându-se dată Jack şi-ar creşte copiii cu acelaşi devotament cu care avea grijă de Pungaş. Instinctul îi spunea că da.

Când Jack venise în casa ei, nu cu mult timp în urmă, ea îl privise ca pe un desfrânat, după cum erau numiţi unii dintre eroii romanelor pe care le citise. Dar părerea ei se schimbase mult de atunci. Ceva îi spunea că el s-a transformat radical. Acum

era convinsă că el îşi va îndeplini planurile propuse – se va stabili la casa lui, îşi va găsi o soţie, va forma o familie. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ghinionul ei era că tocmai acum, când el avea gânduri serioase, trebuia să-şi caute jumătatea în altă parte.

Şi tot spre ghinionul ei, se îndrăgostise de el.

(afeifolccC ttoctă

Karolyn îşi ţinea respiraţia în timp ce urca scările, cu simţurile trezite de dorinţa lui Jack, care-o urma îndeaproape. Erau ca doi tineri căsătoriţi, care se retrăgeau în dormitor. Nu! Trebuia să nu mai facă asemenea comparaţii nepotrivite. Pentru că, aşa cum spusese Jack, ei doar coabitau. Ameţi şi se apucă de balustradă ca să nu cadă. La început „coabitarea” suna mai degrabă riscant, interzis. Acum suna de-a dreptul sordid.

El o prinse cu braţul de talie.

— S-a întâmplat ceva, Kary?

Nu se întâmplase nimic, decât o dragoste ne

împărtăşită.

— Nu. Sunt cam obosită.

Şi gata să petreacă încă o noapte în braţele lui. Se aştepta el la asta? Dorea asta? Şi cât va mai putea ea suporta această glumă?

— Nu te-am prea lăsat să dormi suficient. Îmi pare rău. Poate-ar fi bine să te las astă-seară.

Îi venea să ţipe şi nu ştia exact de ce. În loc de asta, repetă hotărâtă:

— N-am nimic. Nu-ţi face probleme.

— Nu-mi fac probleme, mai degrabă sunt atent. Vreau să te îngrijesc aşa cum trebuie.

Cuvintele tui o întristau şi o înfuriau în acelaşi timp, şi se hotărî să nu depindă niciodată de el.

— De atâta vreme îmi port singură de grijă şi nu văd de ce n-aş continua.

El o lăsă să se calmeze.

— Apropo, a sosit unjiachet pentru tine chiar înainte de venirea ta. În zăpăceala-n care-am plecat pentru lecţia Pungaşului am uitat să-ţi spun. Ţi l-am lăsat pe pat.

Kary păşi în camera ei, speriată de o nouă schimbare. Pe pernă se afla un plic mare, în care găsi o mapă în superbe nuanţe de galben. Mângâind-o cu degetele, fu surprinsă de cât de fină era pielea. Era înnebunită după mirosul şi consistenţa obiectelor din piele moale.

— Cred că va trebui să mă obişnuiesc cu tipul ăsta. E foarte perseverent.

Karolyn se întoarse cu greu la realitate.

— Da, şi are un gust fantastic. Cu un clinchet uşor, mapa aurie se desfăcu şi din compartimentul din mijloc ieşi la iveală un calendar pentru anul următor, învelit în folie aurie. Pe copertă era reprodusă o pictură minunată pe o temă victoriană.

Jack se sprijini de cadrul uşii, cu braţele încrucişate.

— Chestia aia de piele arată destul de bine, dar calendarul ce rost are?

— Înmărmurită, Kary dădu pagina la ianuarie, în căsuţa cu prima zi a lunii era scris cu litere mici şi clare: „Vreau să dansez cu tine până

la miezul nopţii, când vom ciocni cupele de şampanie. După care vom face dragoste, ca să întâmpinăm cum se cuvine noul an, primul dintre nenumăraţii pe care-i vom petrece împreună”.

Îşi puse mâna la buze, apoi în dreptul inimii. Era zdrobită de emoţie. Când Jack îi prezisese că admiratorul va merge prea departe, ea îl ignorase, crezând că exagerează. Dar, pentru prima oară, instinctul îi spunea că enigmaticul străin, la urma urmei, nu vorbea în vânt.

Continuă să răsfoiască paginile. În dreptul fiecărei luni erau referiri la cele mai importante evenimente din Galveston, la care ar urma să meargă împreună: Mardi Gras, în februarie, Binecuvântarea Zborului Ţânţarului, după Paşti.

Purificarea ţărmului, în septembrie, Festivalul de Jazz, înnoiembrie, comemorarea lui Dickens, în decembrie.

Karolyn ascunse calendarul în folie, îl lipi de piept şi închise ochii. Voia să-l adăpostească şi să-l protejeze, ca pe o preţioasă speranţă. Jack nu se gândise niciodată la viitor, în timp ce bărbatul

acesta, cu firea lui sentimentală, îi făcuse daruri simbolice şi i se adresase ca unei vechi prietene. Se formase o legătură între ei care depăşea raţiunea umană.

Visa să facă dragoste cu ea. Cu el, totul ar fi fost pur, eteric şi romantic, n-ar fi semănat cu pasiunea întunecată, distrugătoare, pe care-o descoperise alături de Jack. Da, gândi ea, strângând în braţe mapa de piele. Necunoscutul era genul de bărbat cu care-ar fi stat toată viaţa.

— Kary?

Ea deschise ochii, surprinsă să vadă că Jack o urmărea.

— Da? răspunse ea visătoare.

— Ce e atât de neobişnuit în calendarul ăsta, care te-a trimis pe o altă planetă?

— Nimic care te-ar putea interesa. Se înroşi şi puse pachetul pe pat. Cred că ai dreptate, trebuie să dorm puţin. Sper că nu te superi dacă-ţi spun acum noapte bună…

Pentru xâteva clipe, Jack păru atât de ameninţător, încât ea se temu că nu-i va accepta

simbolicul refuz de a face dragoste. Dar apoi îi că sări zâmbetul pe buze.

— Te înţeleg, iubito, şi te las în lumea viselor. Ea adormi având o singură nedumerire care-i tulbură somnul. De ce oare cuvântul rostit de el, „iubito”, părea atât de nepotrivit?

Jack îşi puse Jeep-ul în locul de parcare special pentru vizitatori, şi-şi consultă ceasul. Toată dimineaţa nu făcuse aproape nimic, fiind frământat de îndoieli, nefiind sigur dacă ceea ce avea de gând să întreprindă era chiar lucrul potrivit. Şi, până la urmă, nu se răzgândise, deşi îşi spuse că era nefolositor şi pueril, că avea să plătească într-o mie de feluri.

Se lansase în două atacuri diferite şi acum era vital să se asigure pe ambele planuri. Făcu o analogie cu tactica militară. Cu siguranţă, Karolyn nu va privi cu ochi buni dacă omagiile îi vor fi aduse pe câmpul de luptă. Dar noaptea trecută fusese înfrânt pe unul din flancuri şi astăzi trebuia să-şi refacă forţele.

Doamne, dacă norocul îl va ajuta acum s-o

găsească singură pe Kary. Ştia care e clădirea, dar nu ştia. Numărul biroului, aşa că trebui să întrebe mai multă lume. În timp ce mergea de-a lungul holului, uşa ei se deschise. Ieşi în grabă un bărbat cu spatele încovoiat, care mormăi ceva în legătură cu o întâlnire atunci când trecu pe lângă Jack. Purta nişte papuci de pai foarte caraghioşi, ca nişte bărci, şi un halat alb, iar pe ecuson scria: „Bernard”.

Jack strânse pumnii şi apoi apăsă uşor pe clanţă. Kary era singură în birou şi lucra la calculator. Jack răsuflă uşurat. Cu cât mai repede cu atât mai bine.

În locul lentilelor de contact, care câteodată o deranjau, avea o pereche de ochelari sprijiniţi pe năsucul ei cârn.

— E mare chestie să arăţi serioasă şi drăgălaşă în acelaşi timp.

Spre deosebire de Bernard, ea arăta perfect în halatul alb de laborator. Pentru Jack arăta perfect în orice situaţie.

Kary tresări şi-şi împinse scaunul înapoi.

— Ce cauţi aici?

— Te vreau.

Deşi el nu schiţase nicio mişcare, ea făcu un pas în spate.

— Mă v-vrei? Pentru ce?

— Nu te mai preface, Kary. Ştii bine pentru ce.

Când privirile îi se întâlniră, – el îşi dădu seama că fusese înţeles. Ochii ei se măriră în spatele ochelarilor. Kary clătină din cap.

— Jack, nici să nu te gândeşti să faci asta aici.

— Numai la asta mă gândesc. Începu să avanseze încet spre ea.

Ea ridică mâna ameninţătoare şi se dădeaânapoi pe măsură ce el înainta.

— Refuz să fac un lucru de-a dreptul nebunesc.

— Dacă nu participi, nu mai e aceeaşi plăcere. Crede-mă, ştiu ce vorbesc, mă pricep la asta.

— Să te cred? Nu-mi prea vine. Eşti nebun.

Sălbatic. Ajunsese să se lipească cu spatele de perete.

Jack o prinse în cursă, sprijinindu-şi palmele mari de zid, de-o parte şi de alta a capului ei.

— Încă nu. Dar ai puţină răbdare, iubito, mă pregătesc să-ţi demonstrez cât de sălbatic sunt.

Buzele lui nu ţinură cont de niciun protest şi se aplecară să-i captureze gura într-un sărut fierbinte. La început ea se feri puţin, dar el o prinse repede în braţe şi-o înconjură din cap până-n picioare cu dragostea, afecţiunea şi respectul pe care le simţea faţă de ea. Şi se rugă în tăcere ca ea să-i răspundă în acelaşi fel.

Probabil că reuşise să-i comunice foarte clar mesajul, pentru că ea luă foc, de parcă fusese. Atinsă de o scânteie, mai întâi arzând mocnit şi apoi din ce în ce mai puternic, până când ajunseră să alunece şi să se rostogolească unul peste celălalt.

O purtă în braţe până la birou şi o aşeză pe margine, îi scoase ochelarii şi se vârî între picioarele ei.

— Jack (te rog. Dacă intră cineva…

— Să intre aici? Asta şi vreau. Îi spulberă din nou protestele cu un sărut profund, fără sfârşit, care îi umplu de voluptate.

Kary avea ciorapi lungi, lucru care-l excită insuportabil de mult. Pielea de pe interiorul coapsei sale era nespus de fină şi mâna lui alunecă în sus, până când atinse umezeala fierbinte care aproape îl dădu gata.

— O, Kary. Nimic altceva nu mă face să mă simt mai bine.

Când şi ea scoase un suspin de plăcere, el simţi că se înalţă. Deci îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el. Dându-şi seama de acest lucru, simţi că-i aleargă sângele în vine şi că atinge înălţimi uimitoare.

— Nu mai am răbdare. Îmi pare rău. Vocea îi vibra în gura ei, în timp ce, cu mişcări febrile, îşi desfăcu fermoarul de la blugi şi-i scoase chiloţii. Cu două degete îi atinse locul acela dulce şi secret. Gemu de plăcere. Era atât de cald, de reavăn. Fu captivat de aroma şi de trupul ei.

Gândul că era prea rapid şi prea brutal nu reuşi să-l domolească. În momentul acela n-ar fi dat atenţie nici unui pistol care ar fi fost îndreptat spre el. Disperarea îl făcuse agresiv. Pătrunse în ea cât de adânc putu, excitându-se datorită. Rezistenţei pe care o întâmpină la început, şi apoi datorită acceptării delicioase.

Iar ea nu părea să fie deranjată de lipsa lui de fineţe. Îşi încleştă degetele şi-l trase de păr cu atâta putere încât lui îi dădură lacrimile. Îi cuprinse talia cu picioarele, şi-i suspina în ureche, imprimându-i un ritm frenetic şi ducându-i dorinţa la un asemenea paroxism, încât el nu mai fu în stare decât să-şi lase extrema încordare să erupă înăuntrul ei.

Jack îşi auzi răsuflarea grea agonizând şi fu fericit să se simtă cuprins de convulsiiie orgasmului ei. Se prăbuşi deasupra lui Kary. Hainele lui erau ude şi inima-i bătea ca un clopot. I se părea că n-o să mai fie în stare să se mişte niciodată.

Undeva, lângă urechea lui, ceasul ticăi multe

minute până reuşiră să-şi revină.

Kary vorbi prima.

— Aveam dreptate. Eşti Domnul Potent. Eşti un sălbatic, un bădăran, un pervers şi-un desfrânat…

Jack chicoti. La naiba, se simţea aşa bine. Obosit, dar bine.

Păi, mulţumesc, domniţă.

— N-am vrut să-ţi fac complimente.

El o sărută pe ceafă, pe gât, pe bărbie.

Astăzi nu accept decât complimente. Plângerile le primesc luni.

— Luni a fost ieri.

— Mmm. Am o întreagă săptămână la dispoziţie ca să intru din nou în graţiile tale. În acest timp o mângâia cu buzele pe nas, pe zbraji, pe frunte.

Kary îl împinse şi se ridică în picioare.

— Acum mă îngrijorează un singur lucru: cum voi reuşi să rezist până la sfârşitul zilei.

— Nu ştiu ce-ai să faci tu, dar eu am de gând s-o închei cu zâmbetul pe buze.

Şi-i demonstră…

— Dacă aş avea putere, aş face să-ţi dispară până săptămâna viitoare zâmbetul ăsta îngâmfat. Încercă să-şi netezească fusta, şi se aplecă apoi să-şi caute chiloţii. Şi, pentru Dumnezeu, Jack, încheie-ţi fermoarul şi fă ceva cu părul ăla. Arăţi oribil, dizgraţios.

— Şi tu arăţi… şi-i şopti cuvântul la ureche.

— Ieşi afară!

— Bine, bine, plec.

Ajunsese aproape la uşă, când ea îl opri.

— A fost mai mult decât faptul că mă doreai, Jack.

Deşi ea nu formulase o întrebare, el fu fericit că-i puâea da un răspuns.

— M-am gândit să-ţi arăt care e principala ta nevoie. Începi să te îndrăgosteşti cu adevărat de fantoma aia şi de cadourile lui insipide. Am vrut numai să-ţi reamintesc cum e să faci dragoste cu un bărbat adevărat, în carne şi oase.

— Eşti dezgustător! M-ai folosit ca să-ţi satisfaci scopurile imbecile, animalice, ca să

dovedeşti că ai o oarecare putere asupra mea.

— Nu mai mult decât m-ai folosit tu însăţi. Dacă voiai într-adevăr să mă opreşti, ai fi reuşit, şi cred că şi tu ştii asta. Deci TU ce-ai vrut să demonstrezi, Kary?

Ea îndreptă. Degetul spre el, ameninţătoare.

— De data asta vorbesc foarte serios. Ieşi!

El plecă.

Când ajunse la maşină, zâmbetul îi dispăruse şi starea de euforie aproape că se evaporase. Fusese convins că dacă o va lua-pe Kary prin surprindere îşi va mări influenţa asupra ei. Jack se gândise la această strategie ca să fie sigur că EL îi domina gândurile şi nu admiratorul secret.

Ţinând volanul cu ambele mâini, se îndreptă spre centrul oraşului, rememorând acuzaţiile pe care i le adusese Kary. Oare, într-adevăr, singura lui motivaţie fusese numai dorinţa lui de mascul imbecil de a-şi demonstra că are putere asupra ei? Nu, nu chiar, sau nu în mod conştient. Dar îşi dădu seama că motivul real al acţiunii sale fusese chiar mai puţin acceptabil.

Numai un idiot putea să creeze un bărbat imaginar, pentru ca apoi să simtă o gelozie turbată pe propria lui creaţie. Atât de gelos încât să se transforme în omul de Neanderthal... ca un mascul imbecil. Kary îl făcuse nebun, sălbatic. Avusese dreptate. În momentul acela crezuse că şi ea era cuprinsă de aceeaşi pasiune. Dar dacă ea simţise diferit?

I se strânse inima şi simţi o durere în piept. Cu toate că era foarte cald, pe Jack îl năpădi o sudoare rece. Deschise geamul şi inspiră aer proaspăt. Dumnezeule, dacă ea se gândea acum că a forţat-o să facă dragoste? Gândul la această posibilitate îl îmbolnăvi. Îl sperie de moarte.

Îşi pierduse controlul, şi lucrul acesta nu i se mai întâmplase niciodată, nici în cele mai grele momente ale vieţii lui. Modul în care se va clarifica tâmpenia asta cu admiratorul secret era decisiv pentru viitorul lor. Atunci de ce-o luase razna şi se comportase atât de iraţional?

Jack parcă maşina şi intră într-un restaurant care-i plăcea lui Kary. Faptul că-iva trimite

mâncarea ei preferată nu însemna că-şi micşorează vina, dar era măcar un început. Nu plutea înghiţi nimic, aşa că hotărî să se întoarcă să mă lucreze la viitoarea lui casă.

În loc de asta, se îndreptă spre Seawall. Pe staţiile salvamarilor fluturau steaguri roşii, semnalând prezenţa unor-curenţi periculoşi şi atenţionând înotătorii să nu se aventureze în larg.

Fâlfâiau în bătaia vântului de sud şi nişte steaguri albastre, care avertizau de prezenţa cuirasatelor portugheze, a meduzelor sau a altor pericole marine. Având de înfruntat atâtea primejdii, pe plajă rămăseseră cei mai viteji. Majoritatea preferase să meargă la cumpărâturi pe Ştrand.

Jack alesese un ponton pustiu, merse până la capătuHui şi se aşează pe o stâncăimensă. Îl obseda faptul că-şi pierduse controlul. Trebuia neapărat să rezolve această dilemă. Şi trebuia să fie foarte sigur că n-o să-l mai apuce niciodată gelozia. Ajunsese la treizeci şi patru de ani fără să suporte nici cea mai slabă atingere a acestui

sentiment îngrozitor. De ce îl simţise tocmai acum?

Se gândi mult timp la această problemă şi-şi dădu răspunsul într-un singur cuvânt: „Kary”. Înainte de ea, nicio femeie nu însemnase pentru el atât de mult încât să-i poată stârni cele mai ascunse emoţii. La dracu’, nici nu-şi dăduse vreodată seama că ar fi capabil de asemenea sentimente.

Abordase ideea căsătoriei şi a familiei din punctul de vedere practic, primar. Cfirar şi admiratorul secret fusese până la urmă creat cu un scop. Dar undeva, pe parcursul drumului, se lăsase prins în propria-i capcană.

N-o mai voia pe Kary doar pentru că ar fi fost soţia potrivită şi pentru că se întâmplase să locuiască în Galveston. Şi nici pentru că ar fi fost şi o bună prietenă datorită inteligenţei sale. Nu mai era sigur decât de un singur lucru: nu mai putea trăi fără ea.

Se îndrăgostise cu disperare, pentru totdeauna, de femeia pe care voia s-o ia de

nevastă.

Sări în picioare. Valurile mării ji udaseră blugii, iar tenişii îi erau plini de apă. Întocându-se la maşină, îşi simţea părul bătut de vânt în toate direcţiile.

Nimic din toate acestea nu conta. Nimic nu conta, în afară de faptul că trebuia să facă tot posibilul ca să se asigure că şi ea îl iubeşte la fel de mult.

Karolyn rămăsese cu ochii ţintă pe aceeaşi imagine a calculatorului, pe care o studia cu obstinaţie de o oră întreagă. Toate informaţiile erau golite de sens, pentru că nu se mai putea concentra asupra lor. Nici nu-şi mai pierduse vremea să se întoarcă în laboratorul ei în după-amiaza aceea, ştiind că n-ar fi fost în stare să facă nimic acolo.

Cel puţin un sfert de oră după plecarea lui Jack rămăsese pe scaun într-o stare de transă, încercând să conştientizeze şi să cântărească faptele.

Ea, Karolyn Lucas, făcuse dragoste în biroul

ei, cu pasiune, cu neruşinare. Şi-ncă pe birou! Oricare dintre colegii săi, chiar şi şeful, ar fi putut intra oricând. Era înmărmurită. Era cel mai şocant şi mai scandalos spectacol pe care şi l-ar fi putut imagina.

Dar şi cel mai excitant!

Ar fi dorit să-l urască şi să-l acuze pe Jack pentru că a corupt-o, dar vorbele pe care i le spusese la plecare îi răsunau în ureche şi acum. Ce încercase EA să dovedească, încurajându-l să facă un lucru atât de ruşinos?

Răspunsul era uşor de găsit, dar-implicaţiile erau cumplite. În mod inconştient, voise să-şi dovedească ei însăşi că e femeie capabilă să satisfacă toate dorinţele lui Jack Rowland, că e capabilă să se simtă la fel ca acest bărbat în orice situaţie, lată într-adevăr o gândire complet imbecilă, lată o greşeală. Îşi merita soarta.

Aruncă o privire către covrigul mâncat pe jumătate, care zăcea pe birou. Când se întorsese de la toaletă, unde încercase să-şi refacă ţinuta, găsise mâncarea pe masă, împreună cu un bilet de

la Jack. Îi scrisese că sandviş-ul nu era o scuză pentru că-i furase ora de masă. Că totuşi nu voia ca ea să slăbească din cauză că n-avea ce mânca. Lui Kary îi înflori pe buze, involuntar, un zâmbet. De când Jack «apăruse, viaţa ei se transformase într-un haos total. Totuşi, nu era foarte rău. Oare tânjea de mult timp după o schimbare?

Era sigură că, oricât de angoasată fusese în această perioadă, nu va regreta clipele petrecute împreună cu Jack. Într-un mod foarte ciudat, această concluzie îi eliberă spiritul, permiţându-i în sfârşit să ducă la capăt intrepretarea rezultatelor unor teste.

Când sunetul telefonului o trezi, se uită la ceasul de perete, constatând cu uimire că era trecut de ora şase. Nici nu realizase că lucrase atâta vreme. „Bine”, se gândi ea, ridicând receptorul. Nu murea de nerăbdare să se întoarcă acasă şi să înfrunte situaţia.

— Pari preocupată.

Din nou i se întâmplase. De fiecare dată îşi impunea să-şi concentreze toată atenţia asupra

admiratorului secret, şi de fiecare dată intervenise Jack. „M-am gândit să-ţi arăt care e principala ta nevoie”. Îşi încleştă degetele.

— Eram într-adevăr preocupată de nişte corelaţii interesante între rezultatele unor teste diverse, pe care le-am efectuat într-o lungă perioadă de timp. Par promiţătoare.

— Îţi iubeşti munca, nu-i aşa?

— Sigur că da. Odinioară o iubise în exclusivitate. Dar acum prinsese gustul vieţii din afara laboratorului, şi constatase că-i plăcea.

— Dar cercetarea nu e o muncă plictisitoare, migăloasă şi solitară? N-ai prefera să intri în contact cu oamenii, să lucrezi mai mult în lumea reală?

Karolyn sări ca arsă. Împingând în lături fişele şi notiţele, îşi propti coatele pe birou.

— De fapt mă tot gândesc la această problemă.

Urmă o pauză lungă.

— Te gândeşti să renunţi la cercetare?

— Nu, nu definitiv. Dar aş vrea să mai fac şi

altceva. Singura persoană cu care dezbătuse acest subiect era Pepper, şi părerea pretenei sale fusese foarte clară. Poate ar fi fost bine să se consulte şi cu altcineva, care să-i dea un sfat obiectiv. Uneori era mai simplu să faci confesiuni unui străin, decât unui prieten apropiat.

— Şi ce ramură de activitate ai în vedere?

— Este vorba de o muncă de asistent, începând cu luna ianuarie a anului viitor, dar dacă vreau să mă înscriu la concurs trebuie să mă hotărăsc acum. Aş preda biologia moleculară studenţilor de la medicină.

— Şi de ce eziţi? Crezi că nu eşti suficient de pregătită ca să poţi face faţă?

— O, nu, nu e asta problema. Cu toate că n-am mai predat niciodată, sunt sigură că m-aş descurca bine.

Kary auzi în telefon sunetul familiar al troleibuzului care circula din Ştrand până la Seawall. Deci de-acolo o suna! Şi ea crezuse tot timpul că străinul nu locuia în Galveston, datorită felului”în care-i trimisese pachetele. Deşi era

foarte posibil să le fi trimis din aceeaşi localitate. Această noutate o bulversă.

— Sau poâte ţi-e teamă de examen şi-ai prefera să primeşti postul special pentru tine?

— A, nu, cred că n-aş avea probleme la examen.

— Atunci ce te reţine?

Tonul lui cracald şi înţelegător, aşa că fata se decise să-i divulge adevăratul motiv al reţinerii ei.

— Am un sentiment prostesc de frică, pe care nu l-am mărturisit numănui până acum. Probabil că vei râde de mine dacă-ţi spun.

— Îţi promit că niciodată n-am să râd de ceva care-ţi provoacă ţie neplăceri.

Ce bărbat bun şi intuitiv, în permanenţă înţelegător şi cooperant. Un suflet de prieten adevărat. Închise ochii şi-ncercă să şi-l imagineze. Văzu un chip ca de elev, slab, mai degrabă palid, dar asta n-avea nici cea mai mică importanţă, din moment ce era totdeauna gata să-ţi sară în ajutor.

— N-am suportat niciodată să vorbesc în faţa mai multor oameni.

— Dar aproape toţi suntem aşa. Conform statisticilor, aceasta este prima pe lista fobiilor.

— Serios? Şi ea, care crezuse că e singura laşă din Dale Carnegies. Bine, dar la mine e vorba de o adevărată groază. În rarele ocazii când am fost ilevoită să ţin un discurs a fost înfiorător – credeam că leşin, că vomit, că fac pe mine.

El chicoti, dar fără să-i dea senzaţia că râde de fobia ei…

— Se ştie foarte bine că majoritatea actorilor faimoşi au trac. Dar, odată ajunşi pe scenă, îi salvează talentul şi experienţa şi joacă minunat. Îndrăznesc să spun că acelaşi fenomen se va petrece şi cu tine, când te vei afla în clasă.

— Crezi tu? întrebă ea, cu naivitate. Că aş putea să înfrunt o mare de oameni, fără să transpir sau să fac ceva penibil?

— Cam aşa cred. Ştii atât de multe lucruri în comparaţie cu ei, încât te vor privi şi vor aştepta să primească de la TINfE înţelepciune. Vei fi ca Socrate pentru Platon. Vocea lui devenea mai optimistă cu fiecare cuvânt. Da, sunt convins că

vei fi perfectă în tot ce vei face, deci şi ca profesoară.

Karolyn căpătă încredere în ea însăşi. Faptul că cineva care nici măcar nu o cunoştea putea să creadă orbeşte în profesionalismul ei, îi lărgi orizontul şi-i luă o povară de pe umeri.

— Mulţumesc pentru votul de încredere. Contează foarte mult pentru mine.

— Vreau doar să te fac fericită.

— Ai reuşit, şopti ea. După câteva clipe, Kary închise cu grijă telefonul, rămânând să se confrunte cu o monumentală dilemă. Se tot gândi, până realiză că nu-şi schimbase poziţia de când terminase convorbirea telefonică, şi că începuse să se întunece. În drum spre casă, continuă să se frământe.

Era posibil să iubeşti în acelaşi timp doi bărbaţi diferiţi în feluri diferite, pentru motive diferite?

În acea seară Jack folosi strategia retragerii. O aşteptase cu masa şi nu făcu niciun comentariu despre întâmplarea din birou. Alese apoi una

dintre numeroasele cărţi despre amenajarea caselor, întrerupându-se din citit deseori, ca să-i ceară lămuriri. Iar ea se prefăcu absorbită de studiul unei reviste de specialitate, dar subiectul l-ar fi interesat mai mult chiar şi pe Jack…

Se apropie ora de culcare şi Kary era din ce în ce mai iritată. Când fu gata să izbucnească, să-i spună că are de gând să doarmă tot singurăJack se ridică, se întinse şi zise:

— II scot pe Pungaş la plimbare. Trebuie să se obişnuiască să poarte lesă şi am de gând să-i fac un program regulat.

— Ea dădu din cap, dar îl privi îngrijorată, bănuind că era animat de cu totul alte motive. Doar avusese la dispoziţie toată seara ca să-l dreseze pe Pungaş. Dorinţa lui faţă de ea când creştea, când scădea, o ţinea într-o permanentă încordare. Tocmai când era pregătită să deschidă focul, Jack se retrăgea de pe câmpul de bătaie. Totuşi, îi era recunoscătoare că amânase explicaţiile.

— O să mă străduiesc să nu fac zgomot când

vin, ca să nu te trezesc.

Şi se ţinu. De cuvânt. După câteva ore se furişă în camera lui, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Dar ar fi putut foarte bine să-şi anunţe sosirea cu surle şi tobe, pentru că ea nu adormise, încercând să gândească logic şi să dea soluţie problemelor. Dar fără niciun folos, pentru că ceea ce i se întâmpla ei acum n-avea absolut nicio logică.

Dar cel puţin reuşise să se elibereze de una dintre obsesii. Pentru că, dis-de-dimineaţă, numele ei va figura pe listă candidaţilor pentru postul de asistent.

Înviorată de această decizie, începea cu mult elan o nouă zi de muncă, în ciuda faptului că nu dormise toată noaptea. Era plină de optimism, nu numai în privinţa carierei sale, dar şi în legătură cu viitorul ei, în general. Şi numai datorită admiratorului secret, căruia spera să-i mulţumească în curând, privindu-l în ochi. Ieri, înainte de a-şi lua rămas bun, el îi spusese foarte clar că nu mai avea mult de aşteptat până când el

va face primul pas.

Ca urmare, nici nu se mai miră când, în aceeaşi după amiază, descuindu-şi dulapul, găsi un capot delicios din mătase lucioasă, atârnat pe umeraşul pe care-şi ţinea halatul alb de rezervă.

Veşmântul avea o culoare purpurie, regala, plină de viaţă, şi era imprimat cu flori aruncate la întâmplare, de culoarea şampaniei, a vinului de Bordeaux şi a somonului.

Fără să-i pese că ar fi putut fi surprinsă de cineva, Karolyn îl probă, apăsându-şi obrazul de materialul moale, luxuriant. Nu purtase niciodată ceva atât de frumos şi senzual.

În buzunar era o notiţă, scrisă pe hârtie subţire de pergament. „Ştiu că primul tău prenume. Este Rebecca – înseamnă cuceritoare – asta ai – făcut tu cu mine, m-ai cucerit. Te văd aşteptându-mă îmbrăcată în asta… şi-atât. Curând, foarte curând”.

Făcu câţiva paşi de vals. Bărbatul visurilor ei era atât de emoţionant, de dulce, de romantic.

Dar părea că este capabil de dovezi de

afecţiune şi mai pasionale. Ce minunat şi împlinit ar fi dacă drăgălăşenia şi devotamentul lui ar fi combinate cu senzualitatea viguroasă pe care-o întâlnise la Jack.

Păstră încântătoarea perspectivă ca pe un talisman care îi susţinu moralul în următoarele două zile, în care nu mai avu nicio veste de la admiratorul ei secret. Dar vineri seara izbucni dezastrul.

Jack o dorea. Nu-ţinu seama de protestele ei. O învălui. Şi, din păcate, n-avea nicio scuză pentru că cedase avansurilor lui, decât faptul că nevoia ei de Jack devenise obsesivă, ca dependenţa de un drog.

Când, sâmbătă dimineaţa sună telefonul de lângă patul ei şi auzi vocea bărbatului misterios, Karolyn îşi ascunse faţa în cearceaf… Obrajii îi ardeau di ruşine, îi era rău de-a binelea. Se simţea ta o soţie necredincioasă, prinsă în flagrant delict.

Iar el spuse numai: „Ultimul dar pe care ţi-(trimit se află în faţa uşii tale de la intrare. De-acum înainte, toate cadourile ţi le voi înmâna

personal”. Kary era prea încurcată ca să mai poată spune vreun cuvânt, sau să poată închide telefonul.

— Ce dracu’? bombăni el, ascultând timp de câteva minute tonul telefonului, care spărgea tăcerea. Înşfăcă receptorul şi-l aruncă în furcă, în şcoală jucase baschet, şi nu-şi pierduse încă îndemânarea. Smulse cearceaful care-o acoperea pe Kary şi-o dezveli până la brâu.

— Kary, ce se-ntâmplă?

Deşi obrajii îi ardeau încă de ruşine, Kary nu se putu abţine să se înfioare simţindu-i virilitatea uluitoare.

— Nimic, n-ai de ce să-ţi faci griji.

Şi ieşi repede din cameră, înainte oa el să-i poată pune alte întrebări. Coborî scările câte două trepte, şi dădu de perete uşa de la intrare.

— Oh!

Un balon Mylar imens, auriu, pe care scria cu litere roşii: „Hai să zburăm amândoi”, fusese ataşat în mod ingenios de un coş de răchită, având aspectul unui balon adevărat.

Coşuleţul adăpostea o carte de poezie erotică, o sticlă de şampanie franţuzească şi două cupe de cristal, o cutie cu caviar – din cel mai exotic şi mai scump – o linguriţă de sidef, trufe în ciocolată, învelite în folie de aur de douăzeci şi patru de carate, şi alte mâncăruri fine, pregătite, pentru un adevărat festin.

În adierea vântului de dimineaţă se legăna o carte de vizită micuţă, care era legată de mânerul coşului printr-o panglică spiralată. „Te sun mai târziu ca să stabilim ora şi locul în care vom putea savura aceste bunătăţi şi încă multe altele”. Cu degete tremurânde, Kary luă coşuleţul. Când intră în casă, Jack o aştepta. Ea îi mulţumi în gând că avusese decenţa să-şi pună nişte pantaloni pe el, chiar dacă erau foarte scurţi.

— Ce-a mai inventat de data asta?

— Spune că vrea să ne întâlnim.

O ţintui cu o privire rece ca de oţel-

— Şi tu ce faci? Eşti pregătită să-l vezi?

Kary îşi plecă ochii.

— Eu… da. Sunt pregătită.

Crezuse că atunci când va sosi momentul, Jack va fi cel care va rupe relaţia dintre ei. Dar nu fu aşa. Măcar rămânea cu această minoră satisfacţie.

Îi puse mâinile pe umeri şi-o scutură uşor.

— Kary, gândeşte-te foarte serios la urmările acestei întâlniri.

— M-am tot gândit, până când am obosit. Asta vreau, asta trebuie să fac.

— Chiar dacă între noi totul se va sfârşi?

Se depărtă de el şi-şi strânse halatul în jurul trupului. Începuseră o discuţie pe care ar fi preferat s-o evite.

— Jack, hai să fim realişti. Relaţia noastră a fost o simplă aventură, de la bun început. De ce nu înţelegi că mi se oferă ceva mai bun?

O întoarse spre el, ca s-o oblige să vadă dezaprobarea ocjlindită pe chipul lui.

— Am spus eu vreodată că relaţia dintre noi este o aventură? Ţi-am spus eu vreodată că vreau să se sfârşească?

— Poate nu cu vorbe. Dar lucrul acesta a fost

totdeauna foarte clar pentru mine. Când îţi vei găsi femeia potrivită să-ţi devină soţie, eu n-o să mai corespund. De ce nu vrei să accept acest adevăr?

Când ea încercă să scape din strânsoarea lui, Jack înjură şi nu-i dădu drumul.

— Aş vrea să ştiu cum se poate ca cineva despre care se presupune că are un intelect superior, să ajungă la asemenea concluzii tâmpite.

— Nu rezolvi nimic dacă mă insulţi.

— La dracu', eu mă leg de logica ta. E putredă.

— Lată o acuzaţie interesantă, greu de dez minţit. Cum ar putea cineva să-şi apere logica sa putredă?

— Fii atentă. Ai devenit ţâfnoasă şi condescendentă cu mine. Ai putea face ceva mai bun.

— Jack, te rog. Cearta asta nu ne face niciun bine. N-am putea să ne comportăm ca nişte adulţi şi să rămânem prieteni?

Dădea nişte replici de film siropos, dar era o

actriţă foarte slabă. Nu fusese în stare niciodată să joace teatru.

El îşi trecu degetele prin părul deja umed.

— Bine, bine, Kary, mergi pe drumul tău. Du-te la rendez-vous, dacă trebuie. N-am să-ţi stau în cale.

Urcă în grabă scările şi trânti uşa dormitorului său. Kary auzi imediat zgomotul duşului, care fusese deschis la maxim. Merse clătinându-se până la prima treaptă, cu coşul lipit de sâni. Victoria finală îi aparţinea.

Atunci, de ce nu-şi putea opri lacrimile astea blestemate care-i curgeau pe obraji?

Ifrftolul şece

Karolyn conducea maşina încet şi cu atenţie pe aleea întunecoasa şi străină a parcului. Nu era sigură dacă presimţea sau simţea că stomacul i se răsuceşte ca un ADN dublu catenar. Probabil că ambele variante erau valabile.

După ce douăzeci şi opt de ani dusese o viaţă normală, în ultimele trei săptămâni soarta îi dăduse o lovitură macabră, făcând-o să nu-şi mai

poată controla acţiunile. Şi asta numai datorită admiratorului secret… şi lui Jack. Şi ultimul o deranja cel mai mult.

Jack ridicase mâinile a neputinţă şi ieşise din casă după ce încercase în zadar s-o convingă să renunţe la întâlnirea cu misteriosul bărbat, în miez de noapte, într-o pădure din afara oraşului. – îi spusese că are deficienţe cerebrale, că e nebună şi masochistă pentru că era în stare să accepte riscul. Parcă el ar fi fost omul potrivit să-i dea astfel de sfaturi, când cel mai mare risc al vieţii ei fusese acceptarea legăturii lor.

La început fusese şi ea rezervată ca Jack şi chiar îi mărturisise acest lucru străinului, când vorbiseră la telefon. Dar acesta o asigurase că fratele ei, Clint, îl cunoştea şi ar fi garantat pentru el. Din păcate Clint supraveghea o instalaţie petrolieră de pe coastă şi nu putea fi abordat la telefon.

— În cele din urmă, spusese el, ar trebui să-ţi asculţi glasul inimii. Iar inima îi spunea că n-avea de ales, că trebuia să joace şi acest ultim act,

sperând că nu se va transforma într-o tragedie.

Fu cea mai ciudată zi din seria ultimelor săptămâni.

Kary consultă kilometrajul şi luă piciorul de pe acceleraţie. Străinul îi dăduse coordonatele exacte. Ultima poartă trebuia să se afle chiar în faţa ei. Aşa cum o anunţase, intrarea îi apăru în lumina farurilor şi barierele erau ridicate.

Îşi simţea sângele zvâcnind în urechi; după ce parcursese ultima parte a drumului, parcase în locul indicat şi oprise motorul. I se uscase gura. Încercase să înghită de câteva ori, dar nu reuşise…

Dacă bărbatul visurilor ei era, de fapt, un criminal nebun şi diabolic, care o atrăsese în locul acela pustiu ca s-o omoare? Poate voia s-o sacrifice ca să îndeplinească vreun ritual satanic.

— Opreşte!

Deşi se afla în hiperventilaţie, se strădui să respire adânc şi rar. Făcuse bine că venise aici să-şi întâlnească destinul.

Doamne, de când oare prinsese gustul acesta

pentru dramatizare? Probabil că-i va trece, la fel de repede cum s-a terminat şi relaţia ei cu Jack. Oricare ar fi destinul ei, acesta nu se va decide aici, în această noapte.

Karolyn ieşi din maşină, dar nu luă şi coşuleţul pe care îl primise în dar. Presupunea că trebuia să-şi păstreze nişte atuuri, în cazul în care finalul n-ar fi fost conform aşteptărilor sale.

Păşea pe ultimele scări, în ritmul alert al bătăilor inimii.

În mijlocul luminişului era aşezată o masă învelită într-o pânză albă. Pe masă erau sute de lumânări cu flăcările strălucind ca un milion de scântei, hipnotizând-o. Şi, în umbra copacilor, îl văzu.

Nu putea să-i zărească chipul, aşa că ar fi putut foarte bine să fie „o bestie”, cum îl descrisese ea lui Pepper. Dar, cu siguranţă, râu era deloc o piticanie de bărbat. Îmbrăcat în alb, avea umerii largi, talia suplă şi picioare lungi. Simţi un fior pe şira spinării. Simţi nevoia să fugă, cu toate că nu ştia în ce direcţie.

— Ai venit.

— Da, glăsui ea moale. Trebuia să aflu.

— Mă bucur, zise el, păşind în conul de lumină. Bună, Kary!

— Tu! făcu un pas în spate, fără să se uite, străduindu-se cu greu să-şi menţină echilibrul, îi alergau mii de gânduri prin minte, variaţiuni pe aceeaşi temă. De ce? Cum ai putut să-mi faci una ca asta, Jack Rowland?

El veni repede spre ea, încruntându-se stânjenit.

— Credeam că-ţi va face plăcere. Am vrut să-ţi fac o surpriză.

— Ai reuşit, spuse ea, cu vocea sugrumată de dezamăgire şi de supărare. Oricum, eu aş fi folosit verbul „a umili”, care s-ar apropia mai mult de adevăr.

— Să te umilesc? El clătină din cap. Poate că sunt opac, aşa că nu-nţeleg cum de-ai ajuns la concluzia asta.

/H admiratorul seirtt N

— Foarte uşor, zise ea, cuprinsă de mândrie

feminină. Nu trebuia să faci atâtea sacrificii, Jack. Probabil că ţi-aş fi căzut în plasă şi fără atâta risipă de mister şi daruri scumpe, râse ea amar. ŢI-AM CĂZUT, de fapt, în plasă.

— Am făcut risipa asta de mister, cum o numeşti tu, pentru că am vrut să-ţi fac curte într-un mod special, de neuitat, pentru că am vrut să te gândeşti la mine ca la un Făt-Frumos, aşa cum. O făceai cu mulţi îni în urmă. Am vrut să mă priveşti ca pe un erou şi nu ca pe un insipid prieten ăl fratelui tău, care nu făcea nimic altceva decât să te necăjească.

Ce minciuni frumoase, şi cât de mult ar fi dorit sufletul ei să le creadă.

— Eşti sigur că n-ai vrut numai să te amuzi până când îţi vei începe adevărata viaţă? Cred că ţi-ai zis: „iată un loc unde-aş putea să mănânc şi să dorm pe gratis. Şi, dacă tot sunt aici, de ce să nu mă distrez niţel pe seama unei fete bătrâne nevricoase?” Şi chiar ai făcut-o.

Nu mai dorea să-l menajeze. În furia ei, ar fi vrut să-l şteargă de pe faţa pământului.

— La dracu’, nu eşti deloc o fată bătrână nevricoasă. Ce-ai, eşti oarbă? N-am minţit niciodată, nici chiar când am fost admiratorul tău secret. Tot timpul am fost sincer.

— Sincer, da? înseamnă că sinceritatea ta e relativă. M-ai decepţionat la fiecare pas.

El ridică mâna, ca să-i atingă braţul, dar ea se dădu înapoi.

— Iubito, încearcă să înţelegi.

— Nu mai folosi cuvântul ăsta odios. Şi nu mă… mai… atinge. Niciodată.

— Kary, încerc din răsputeri să-mi pşstrez calmul, dar tu exagerezi. N-am putea discuta liniştiţi?

— Să discutăm liniştiţi? De săptămâni întregi îţi baţi joc de sentimentele mele, şi-acum trebuie să uit de ele?

— N-am vrut să spun asta. Jack îşi încleştă pumnul. Răsuflă greu. La dracu’. Mi-e imposibil să ajung la tine, pentru că interpretezi greşit toate gesturile şi vorbele mele.

— Atunci te sfătuiesc să nu mai faci şi să nu

mai spui nimic. Karolyn avea o rezervă de durere şi de supărare care ameninţa să izbucnească, dar încercă să se abţină. Să-ţi baţi joc, fără încetare, de speranţele şi visele cuiva era o încercare distrugătoare. Dacă ar prelungi această farsă, ar însemna pentru ea o umilinţă în plus.

El părea să-şi caute noi argumente, dar Kary vorbi înainte ca el să aibă ocazia să izbucnească.

— Astăzi ţj-am spus că am putea să ne purtăm ca nişte adulţi şi să rămânem prieteni. Dar mi-e teamă că acum ar fi imposibil acest lucru.

Felicitându-se pentru demnitatea şi eleganţa cu care ieşea din scenă, se întoarse şi plecă, dar Jack o apucă de braţ şi o răsuci.

— Numai un minut, fir-ar al dracului. Nu-mi întoarce spatele până când n-auzi ce-am şi eu de spus.

Şocată de vehemenţa lui, Karolyn îl ascultă, îl privi în ochi, aşteptând.

— N-ai vrea să-ţi foloseşti creierul ăla pe care ţi-l admiră toată lumea? Uită-te bine la tine şi la tot ce-a fost între noi. Pune-ţi nişte întrebări

serioase, şi-atunci vei înţelege motivul REAL pentru care m-am învârtit în jurul tău, pentru care mi-am sucit creierul ca să te conving.

— Eu nu…

— Îţi dau o cheie cu care poţi să clarifici lucrurile. E un cuvânt care începe cu D, Kary, şi mă întreb dacă tu într-adevăr îi cunoşti sensul, începu să păşească spre copacii sub care o aşteptase. Vorbind peste. Umăr, îi aruncă mănuşa. Anunţă-mă dacă ajungi la vreo concluzie care să te mulţumească.

Se evaporă în pădure, ca o umbră „Care-i furase viaţa şi, în cele din urmă, inima. Acum plecase, lăsând-o mai îndoită şi mai nesigură ca niciodată.

Karolyn rămase în tăcere, în lumina lumânărilor, cu acuzaţiile lui Jack care-i „bâzâiau în cap ca nişte albine. Simţurile îi erau prea împrăştiate şi problemele prea încurcate ca să le poată rezolva în această noapte. Până la urmă, stinse toate lumânările în afară de una, pe care o luă ca să-i lumineze drumul până la maşină.

Conduse până acasă ca un pilot automat şi merse drept la dormitorul lui Clint. Căută un semn al prezenţei lui Jack, dar el strânsese orice urmă, ca şi cum fusese într-adevăr rodul imaginaţiei ei.

Evident că el fusese dinainte hotărât să nu se mai întoarcă aici. Cum se aşteptase el să fie deznodământul întâlnirii lor?

Cuvântul care începe cu D era „dragoste”. Atunci de ce nu-i spusese clar de la început? Lată o enigmă interesantă.

Îl ştia pe Jack ca pe un bărbat care spune foarte clar ce simte sau ce gândeşte. Îşi puse atunci altă întrebare. De ce îşi schimbase tactica când dorise s-o cLieerească pe ea?

Aşa cum făcea în nopţile în care simţea nevoia să gândească profund, Karolyn deschise fereastra care dădea spre curte şi păşi spre galeria de la etaj. Trecuseră trei săptămâni de când stătuse acolo, în întuneric, împreună cu Jack, făcându-şi mici confidenţe.

Acum nu mai ştia ce să facă în continuare.

Şi n-avea de gând să se întoarcă în cameră

decât atunci când va găsi un răspuns clar.

Trecuseră câteva ore bune de când stătea în bătrânul şezlong confortabil, într-o transă pe care şi-o indusese. Fu trezită de nişte paşi care se auzeau urcândscara. Sări în picioare, neştiind unde duc ei. „Jack”, şopti ea instinctiv, plină de speranţă. Dar bunul simţ îi spuse că era posibil să fie un hoţ, iar ea era închisă aici, fără nicio armă. Scoase un oftat de uşurare, când îşi dădu seama că poate scăpa escaladând copacul.

— Sunt aproape patruzeci de grade. Cine dracu’ a lăsat fereastra deschisă? răsună o voce gravă.

— Clint, exclamă ea, zburând spre intrare ca să-şi întâmpine fratele. Acesta arăta foarte obosit.

— Ai tupeu dacă apari la ora asta matinală.

Mai ales acum…

— La un te mai plânge, păpuşo. Nu mi se pare că ţi-am întrerupt somnul dulce. Ce cauţi aici la patru dimineaţa în rochie de gală?

Karolyn îşi privi voalul spumos.

— Am, am avut o întrunire mai devreme.

El hohoti, aruncând în mijlocul patului un maldăr imens de rufe, pantofi şi alte obiecte.

— Întrunire? Ce-nseamnă asta de fapt?

Se hotărî repede să spună adevărul fratelui său. El probabil că-l cunoştea pe Jack mai bine decât oricine. Poate că-i va da un sfat bun. Se aşeză pe scaunul din colţ şi-i povesti totul, omiţând câteva detalii intime.

— Ai avea vreo idee despre intenţiile lui?

Clint se ridică şi-şi scoase ghetele, care săriră până la uşa de lemn. Apoi se aşeză în pat pe spate, încrucişându-şi picioarele.

— Anul trecut mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva care l-a schimbat, dar nu mi-a spus prea multe, decât că s-a săturat de hoinăreală. După care n-a mai mers la nicio petrecere şi n-a mai avut relaţii cu nicio femeie.

Karolyn simţi că se înroşeşte şi fu bucuroasă că fratele ei stătea cu ochii închişi.

— N-a glumit deloc, când a început să strângă bani pentru casă; se întoarse pe burtă, dar nu pentru mult timp. Dar nu mi-a spus ce planuri

are.

Se ridică brusc, cu ochii larg deschişi.

— Ţi-a făcutnecazuri porcul ăla? îl strâng de gât dacă s-a purtat urât cu surioara mea.

— Calmează-te, Clint, spuse ea, apărând acelaşi bărbat pe care-l denunţase cu câteva ore mai devreme. Ai uitat că am douăzeci şi opt de ani? Nu prea mai sunt un copil. Şi Jack nu m-a sedus.

„Cel puţin nu împotriva voinţei mele”.

— Aha, exclamă el, încruntându-se. Păi, Kary, hai să tragem o concluzie. A început să-şi strângă bani. De casă şi, odată ajuns aici, chiar şi-a cumpărat-o. Apoi şi-a făcut un plan exact ca în romanele de dragoste ca să te cucerească. Nu crezi că vrea să te ceară de nevastă?

— De nevastă! Inimioara ei nu mai era în stare să suporte şi lovitura asta. Nu. Nu pot să cred. Nu e posibil.

El ridică din umeri, se întinse din nou pe pat şi închise ochii.

— Cred că tu eşti cea mai în măsură să ştii

adevărul. Eu cred că nu există alt motiv care să-l îndemne pe un asemenea bărbat să-şi bată joc de el, adăugă Clint, pufnind în râs. L-ai fi crezut în stare pe-ăsta să cumpere un degetar? Patul se zgudui de hohote. Sau un dulce calendar cu date speciale…

— Hai, ta ei din gură şi culcă-te, frăţioare, zise ea zâmbind copilăreşte. De-abia aştept să treci şi tu prin asta.

După ce închise uşa dormitorului, îl mai putu auzi râzând. Era o reacţie tipică de bărbat prostuţ, dar îi dăduse, totuşi, de gândit.

Karolyn n-avu nevoie de o săptămână ca să se decidă să acţioneze. Dar îi trebui acest timp ca să-şi facă un plan. Voia să rezolve fiecare detaliu. Şi toată săptămâna aranjă întâlnirea lor.

Clint îl ajutase pe Jack în fiecare zi la decorarea casei, aşa că ea ştiu că locuieşte acolo. Bucătăria era aproape gata, un dormitor era locuibil şi bineînţeles, PATUL. Aşteptă până vineri seara, târziu, ca să fie sigură Că-l găseşte acolo.

Parcă pe alee şi se îndreptă fără zgomot spre

uşa din spate, descuind-o cu cheia pe care el i-o dăduse. Îi dădu Pungaşului o jucărie, ca să-l ţină ocupat în timp ce ea îşi va pune planul în aplicare. ”

Şampania pe care-o primise de la el era rece; la fel şi caviarul. Îşi lăsă în maşină hainele şi se îmbrăcă numai cu halatul cel roşu. Ţinând în fiecare mână câte un coşuleţ, urcă scările în picioarele goale. Uşa camerei lui era deschisă şi lumina răzbătea până pe hol. Păşi înăuntru.

— Hei, străinule. Am auzit că există aici un pat care trebuie inaugurat.

Jack tresări surprins şi scăpă cartea pe care o citea. Se uită la ea mult timp, iar ochii lui îi reflectau atât de bine gândurile, încât umpleau de fericire inima ei înflăcărată.

— Sunt îmbrăGată numai cu halatul.

Jack îşi atinse colţyl giJrii cu vârful limbii.

— Iar eu nici măcar cu halatul. Normal, pentru că eşti un om de ştiţnţă, trebuie să ţi-o dovedesc ca să mă crezi.

— Îndrăzneşte.

— Dumnezeule; femeie. Ţi-a trebuit cam mult timp. El dădu cearceaful la o parte. Kary lăsă coşuleţele din mâini şi în doi paşi fu lângă el.

— Jack, iartă-mă pentru că am fost atât de obtuză. Ai avut dreptate. Uneori, deşteptăciunea asta a mea îmi face rău. Nu reuşesc să văd pădurea din cauza copacilor.

— Acum eşti aici, şi numai asta contează.

— Nu, am multe să-ţi spun, lucruri pe care nu le-am spus nimănui până acum! Ţi-aminteşti ce mi-ai declarat atunci la telefon? Că bărbatul şi femeia trebuie să fie sinceri unul cu celălalt, dacă au de gând să… ezită, având nevoie de o nouă doză de curaj ca să poată continua; dar acum nu mai putea da în-apoi, doar de-asta venise. Dacă se hotărăsc să-şi petreacă împreună tot restul vieţii.

Mâinile lui, cu care o mângâiase până atunci pe spate, înţepeniseră. Vocea îi era tensionată.

— Continuă, Kary.

Ea îi atinse chipul viril cu ambele mâini şi i se uită adânc în ochi.

— În prima dimineaţă când am făcut

dragoste mi-am mărturisit că într-un fel sau altul te-am dorit toată viaţa, am dorit ceva de la tine.

El dădu din cap.

— Înţeleg. Spune mai departe.

— Mi-am dat seama atunci că te iubesc.

— Kary! Deşi voia să-i mai spună multe, trebui să renunţe. Pentru că el ardea de dorinţa de a o înveli în sărutări, iar ea de-abia aştepta să-l lase.

După multe minute, chiar reuşiră să respire, ea se trase departe, de el şi-i spuse:

— Sărutările tale sunt minunate şi niciodată n-am să mă satur de ele. Dar mai trebuie să lămuresc un lucru.

— Poţi să aştepţi puţin, să mă laşi să-ţi spun cât de mult te iubesc? Că te-am iubit, probabil, toată viaţa în felul meu?

— Oh, Jack. Ochii i se umplură de lacrimi, dar erau lacrimi de bucurie, minunate, care-o umpleau de fericire şi de speranţă. Când oscilării între tine şi admiratorul secret, încercam să mă trezesc, întrebându-mă cum era posibil să iubesc doi

bărbaţi atât de diferiţi?

— N-ai bănuit niciodată că sunt eu? Eram sigur că te vei prinde la un moment dat.

— Da, te-am pus pe lista posibilităţilor, dar te-am şters imediat. Nu te puteam vedea în rolui unui bărbat dulce şi sensibil, care să vrea să mă cucerească în acest fel. În mintea mea, Jack Rowland era bărbatul puternic şi cu picioarele pe pământ.

— Un om de acţiune, hmm? îi linse urechea până când ea începu să tremure şi îşi desfăcu halatul, ca să-şi poată lipi coapsele de ale lui. Ştii că la mine plăcerea e pe primul loc, dar totuşi aş vrea să aud ce aveai de gând să-mi spui adineauri.

Ea nu se mai mişcă.

— Trebuie să fiu foarte atentă cu tine, pentru că mi-am dat seama că mă poţi păcăli uşor.

— Cred că nu mai e nevoie să-ţi amintesc că asta e valabil şi pentru mine. Şi, în caz că n-ai – observat până acum, să ştii că sunt foarte îndrăgostit de tine. Aşa că, hai, nu mă mai lăsa să aştept.

Karolyn se aşează lângă el şi aruncă cearceaful. Acesta era începutul.

— Cu preludiu sau fără?

— Cu tine, oricum.

Ea era fericită că, în sfârşit, se eliberase de inhibiţii.

— Nu m-am simţit niciodată în largul meu cu sexul opus, ca prietenă mă refer, înţelegi. Băieţii veneau la mine numai să-i ajut să-şi facă temele şi nu să mă invite la plimbare.

El îi atinse obrazul.

— Iubita mea…

— E-n regulă. Lucrul ăsta nu mă îndurera, dar mă… afecta. De la o vârstă fragedă mi-am dat seama că deşteptăciunea mea mă izola. La un moment dat m-am obişnuit cu gândul că, probabil, n-o să mă mărit şi n-o să am copii. Nu pentru că n-aş fi vrut, dar pentru că toţi cei din jurul meu erau convinşi că eu nu vreau. Că trebuie să mă devotez ştiinţei toată viaţa.

O mângâia pe braţ, cu căldură, – cu delicateţe.

— Şi-atunci când eu am fost interesat de tine ai presupus că mă prefac.

— Ai înţeles foarte bine. Acum mă bucur că încep să te cunosc. Ai devenit cavalerul meu bun.

— Sunt fericit să-ţi îndeplinesc dorinţele, doamna mea. Numai să nu-mi uiţi şi cealaltă faţă – sunt şi dur.

— Îmi convine şi asta. Îţi iubesc şi această faţă. Ea făcu o pauză ca să-şi adune gândurile, iar el nu sparse tăcerea. Era foarte plăcut să savureze clipele de linişte în doi. Kary avea nevoie de asta.

— Oricum, în noaptea când ne-am întâlnit, m-a năpădit nesiguranţa. Am fost dărâmată de supărare că mi-ai spulberat speranţele pe care mi le făcusem în legătură cu admiratorul secret.

— Pentru că nu credeai că sunt atras de tine?

Ea dădu din cap. Părul de pe pieptul lui îi gâdila vârful nasului. Începea să se obişnuiască treptat cu aceste senzaţii delicioase.

— Tu eşti aşa cum n-am reuşit eu niciodată să fiu. Simpatic şi sociabil. Atletic şi talentat.

— Dar nu sunt nici pe departe atât de deştept

ca tine.

— Oh, Doamne. Cui îi pasă de asta. Eşti destul de isteţ şi nu încerca să negi. Dacă ai fi fost prost, n-ai fi reuşit să-ţi iei diploma de inginer la Purdue.

El râse.

— Cred că trebuie să-ţi mulţumesc.

— Nu spun că aş fi vrut să fiu simpatică şi populară ca un clovn. Dar nu vreau nici să stau pe margine.

El îi trecu degetele prin păr.

— Dar acum nu te mai simţi aşa, este?

— Nu. Am făcut de curând un tratament pentru încrederea în sine. Mama îmi spunea întotdeauna că am să înfloresc târziu. Dar cred că nici ea nu s-a gândit că va dura atâta.

— Crezi că ai tăi se vor bucura când vor afla despre noi?

— Cred că vor fi fericiţi. Mama a avut întotdeauna o slăbiciune pentru tine. Şarmul tău cucereşte toată lumea, indiferent de vârstă. Jack îşi încordă muşchii.

— Kary, ştii că am un trecut. Aş fi vrut să-i pot şterge, dar asta nu e posibil. Dar îţi jur că am lăsat totul în urmă. Pot şi vreau să-ţi fiu credincios.

— Vei fi în stare să declari asta în faţa lui Dumnezeu, în faţa pastorului şi a unei biserici pline de lume?

Ea îi simţi şi auzi răsuflarea adâncă. O strânse în braţe.

— Vrei să spui… vrei să-mi ceri…?

— Doamne, Jack, dacă ţi-e greu să pronunţi cuvintele cred că trebuie s-o fac eu. Ăsta e esenţialul. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Oricând, oriunde. Cât mai repede, cu atât mai bine…

— N-a fost prea greu, nu-i aşa?

— A fost cel mai uşor lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Te iubesc, Kary.

— Şi eu te iubesc. Cred că vom fi foarte fericiţi să trăim şi să ne creştem copiii în casa noastră victoriană. Şi asta mi-a amintit de faptul că trebuie să inaugurăm ceva.

— Credeam că ai uitat.

Ţinându-se strâns în braţe, simţindu-se în siguranţă, râzând şi iubindu-se, făcură o inaugurare extraordinară bătrânului pat. Şi, mai târziu, după şampanie şi caviar, fiindu-le frică să nu fi uitat ceva, îl mai inaugurară o dată.

— La ce te gândeşti? îi întrebă Kary, când îşi veniră în fire. Cu toate că erau lipiţi, el o strânse în braţe, apropimd-o şi mai mult.

— Iubirea mea, mă gândeam că invitaţia ta s-a transformat într-una care va dura cu siguranţă toată viaţa:

SFÂRŞIT